

FORSKRIFT TIL VÅPENLOVEN – GJENNOMGANG OG REVISJON.

Kapittel 1. Sammendrag og anbefalinger.

1.1 Sammendrag.

Gruppens mandat har vært å se på den gjeldende våpenforskriften og foreliggende innspill til endringer, og komme med forslag til ny våpenforskrift. Som målsetting for arbeidet har gruppen hatt følgende:

- forslaget skal gjøre reglene lettere tilgjengelig for brukere og enklere å praktisere og etterleve
- forslaget skal forankres i politiske føringer
- forslaget skal ha en tydelig forankring i formål og tilsiktet virkning.

Kapittel 2 redegjør for mandatet og har kommentarer til dette.

Kapittel 3 redegjør for regler for godkjenning av enkelte våpen- og ammunisjonstyper. Deler av dette ble levert i en egen delrapport 15. april, men gruppen har funnet det riktig å innarbeide den også i hovedrapporten.

Gruppen foreslår at Justisdepartementet ved forskrift delegerer til Politidirektoratet adgangen til å etablere forbud mot å importere, omsette eller eie enkelte typer våpen og ammunisjon.

Gruppen har funnet å definere de forskjellige våpentyper etter finsk modell og innenfor de normer som er fastsatt i Schengenkonvensjonens kapittel 7. Gruppen har også delt våpnene opp etter funksjoneringsmetode. Det foreslås et forbud mot import og erverv av helautomatiske våpen og halvautomatiske som enkelt kan omgjøres til helautomatisk funksjon. I forslaget ligger det, som i dag, en mulighet for dispensasjon.

Kapittel 4 redegjør for krav til deaktivering av våpen som ikke lenger skal være registreringspliktige.

Skytevåpen har alt etter type og modell en noe ulik konstruksjon. Det vil derfor være vanskelig å lage hensiktsmessige plomberingsbestemmelser som omfatter alle typer. Gruppen er likevel av den mening at visse felles deaktiveringskrav må kunne fastsettes slik at våpenet varig er gjort ubrukbart. For at dette skal kunne gjøres på en forsvarlig måte, mener gruppen at deaktiveringen må godkjennes av en autorisert børsemaker som utsteder et sertifikat på at våpenet er gjort varig ubrukbart.

Nærmere bestemmelser om deaktivering av de enkelte våpentyper bør skje ved rundskriv.

Kapittel 5 redegjør for regler for samlere av våpen og ammunisjon, samt museer.

Gruppen foreslår å forskriftsregulere bestemmelser om samlere som hittil har vært basert på rundskriv og forvaltningspraksis. Status som samler skal kunne innrømmes etter særskilt søknad, Det settes krav til vandel, våpenkyndighet og medlemskap i våpensamlerorganisasjon. I starten bør samlingen begrenses til 25 våpen innenfor samlers definerte samleområde med mulighet for utvidelse etter søknad når våpenet er innenfor vedkommendes konkrete samleområde. Gruppen mener at etter å ha ervervet de første 25 våpen, har politiet et bedre grunnlag til å kontrollere samlers seriøsitet. Det skal da settes en ny begrensning basert på en konkret vurdering av samlers og samleområdet.

Gruppen foreslår også at bestemmelser for patronsamlere tas inn i forskriften.

Når det gjelder våpen- og patronssamlere foreslås det at politimesteren kan dispensere fra forbudet mot visse våpen- og ammunisjonstyper.

Kapittel 6 redegjør for krav til medlemskap i våpenorganisasjon som grunnlag for erverv, herunder hvilke krav som skal stilles til den enkelte organisasjon.

Gruppen foreslår at våpenorganisasjon skal være godkjent av Politidirektoratet for at medlemskap skal gi grunnlag for erverv av skytevåpen. Medlem som skal erverve våpen må være aktivt medlem av organisasjonen, og den enkelte våpentype som det søkes erverv for, må være egnet til bruk innen organisasjonens skyteprogram.

Når det oppstilles strenge krav til våpensamlere og krav til at de må tilhøre en våpensamlerorganisasjon for å bli godkjent som samlere, finner gruppen at det bør utdypes hvilke kriterier som skal vurderes for at organisasjonen skal bli godkjent. Gruppen har ikke funnet det nødvendig å stille krav om at organisasjonen skal være landsomfattende, men stiller blant annet krav om at den skal ha et sentralt styrende organ og inneha et minimum antall medlemmer.

Kapittel 7 redegjør for krav til godkjenning av de som vil drive tilvirkning, import eller salg av våpen.

I dagens forskrifter stilles det krav om at den som vil drive handel med skytevåpen må godtgjøre 2 års erfaring fra slik forretning eller annet kjennskap til våpen som kan likestilles med dette. Gruppen ser at det kan være vanskelig å få slik erfaring og foreslår at man skal gjennomgå et opplæringskurs med så omfattende pensum at det kan sidestilles med kravet om 2 års erfaring fra våpenforretning.

Godkjent børsemaker bør kunne gis bevilling til å drive handel med skytevåpen uten ytterligere krav til faglige kvalifikasjoner.

Svennebrev er satt som faglig krav til ervervsmessig børsemakervirksomhet. Gruppen er enig i at det settes krav til faglig kompetanse, men synes at kravet er noe unyansert. Også børsemakere med utdanning fra andre land og som kan dokumentere tilsvarende faglig kompetanse, bør kunne gis slik tillatelse.

Gruppen finner det unødvendig å fastsette forskjellig minstealder for ervervsmessig tilvirkning eller reparasjon av skytevåpen og våpendeler. Vi foreslår derfor en felles aldersgrense på 21 år.

Kapittel 8 redegjør for krav til oppbevaring, transport og annen sikring av våpen under oppbevaring m.v.

Alle som innehar skytevåpen, må påta seg ansvar for at våpnene ikke kommer uvedkommende i hende. Det må derfor stilles strenge krav til sikker oppbevaring av våpen, våpendeler og ammunisjon.

Gruppen fremsetter forslag om at alle registreringspliktige våpen eller en vital del av våpnene skal oppbevares i FG-godkjent sikkerhetsskap. Hvis en husstand har flere enn 25 registreringspliktige våpen, mener gruppen at det i tillegg bør kreves FG-godkjent innbruddsalarm med overføring til døgnbemannet alarmstasjon.

Gruppen foreslår at forbudet mot å oppbevare skytevåpen i ubebodd hytte, hus eller lignende bør endres slik at det blir tillatt å oppbevare registreringspliktige skytevåpen i fritidsboliger i strøk med fast beboelse og med jevnlig tilsyn av fastboende nabo. Det skal i så fall stilles samme krav til oppbevaring som i bebodd bolig.

Politidirektoratet har ved flere anledninger fått forespørsel om en våpeneier har adgang til å kunne oppbevare sine skytevåpen hos andre. Utgangspunktet må være at den som har anskaffet skytevåpen må sørge for sikker oppbevaring på den adresse som våpeneieren bor slik at vedkommende har daglig kontroll med sine skytevåpen. Det er våpeneieren som er personlig ansvarlig for at våpnene er forskriftsmessig oppbevart og at våpnene ikke blir disponert av andre utenom i de tilfelle som er beskrevet i våpenloven § 11 og våpenforskriften kapittel 6. Det kan imidlertid tenkes tilfelle hvor en våpeneier

grunnet spesielle forhold kan gjøre det legitimt å midlertidig oppbevare våpnene hos andre enn hos våpeneieren selv, f eks ved et utenlandsopphold av noe varighet, studieopphold etc. Gruppen foreslår på denne bakgrunn at det tas inn et nytt punkt våpenforskriften kap. 14.

Gruppen foreslår innført en jaktvåpengarderobe. Det betyr at jeger som er innført i Jegerregisteret kan gis tillatelse til å erverve og inneha inntil 8 hele jaktvåpen uten å dokumentere et nærmere behov, jf. Våpenloven § 7, tredje ledd. Gruppen antar dette vil forenkle politiets saksbehandling ved søknad om erverv av jaktvåpen.

Gruppen foreslår videre å myke opp bestemmelsene om utlån, slik at forslag til ny våpenforskrift §§ 16-1 og 16-2 nå gir adgang til at privatpersoner nå kan låne pistol og revolver dersom de har våpenkort for tilsvarende våpen. Dette for å imøtekomme det behov for utlån som brukeren har. Så lenge låntaker har våpenkort for tilsvarende våpen, ser gruppen få faremomenter ved et slikt utlån.

Kapittel 9 redegjør for de nødvendige regler for implementering av folkerettslige forpliktelser, herunder FNs våpenprotokoll.

Av folkerettslige forpliktelser som er relevante for norsk våpenlovgivning har gruppen kun funnet FNs våpenprotokoll og Schengen-konvensjonens kapittel 7. Disse inneholder minimumskrav for reguleringen av skytevåpen og er ikke til hinder for en strengere regulering. Slik gruppen ser det, er det ikke tvil om at gjeldende norsk lovgivning med god margin oppfylder FNs våpenprotokolls krav, med unntak av kravene om merking av våpen. Når det gjelder Schengen-konvensjonen ivaretar de gjeldende våpenforskrifter langt på vei de krav konvensjonen oppstiller. Det er imidlertid to forhold som gruppen har vurdert nærmere.

For det første gjelder det et spørsmål om gjeldende norsk regelverk har den tilstrekkelige generelle rekkevidde. I St prp nr 42 (1996-97) om Norges tilslutning til Schengen-samarbeidet fremgår: *"Praksis i Norge når det gjelder registreringsfrihet avviker noe fra bestemmelsen i artikkel 82. Etter lang og innarbeidet forvaltningspraksis er grensene for registreringsfrihet i Norge når det gjelder pistoler/revolvere modellår tidligere enn 1871, og for geværer modellår tidligere enn 1885. Forvaltningspraksis må derfor sannsynligvis justeres noe."*

Noen endring i forvaltningspraksis har så langt ikke skjedd. I utgangspunktet tilfredsstiller dagens norske praksis ikke konvensjonskravet. Gruppen foreslår at dette endres ved at det avgjørende for om det er registreringsplikt eller ikke, er faktisk produksjonsdato. Det foreslås en generell regel som fritar svartkruttvåpen produsert før 1890, samt at andre våpen kan fritas dersom Politirektoratet anses dem å ha en konstruksjon som gjør dem uegnet til skytevåpen. Ettersom det er tale om våpen som i praksis ikke utgjør noe problem i forhold til kriminalitetsbekjempelse og den alminnelige sikkerhet, foreslås det at de som i dag har våpen som etter de gjeldende regler anses som registreringsfrie, kan beholde dem.

For det andre er det et spørsmål om gjeldende regelverk har en adekvat klassifisering av skytevåpen og om konvensjonens krav om særlig restriktive regler for bestemte typer våpen og ammunisjon er ivarettatt. Våpenforskriften har f. eks forbud mot tillatelse til å erverve hel- eller halvautomatiske skytevåpen eller våpendeler av militær karakter. Bestemmelsen fastsetter ikke et tilsvarende generelt forbud mot våpen som er kamuflert i eller som andre gjenstander, slik Schengen-konvensjonen har. Gruppen foreslår her at bestemmelsene bringes i harmoni med Schengen-konvensjonen.

Kapittel 10 redegjør om forslag til oppfølging av våpenamnestiet. Dette ble levert i en egen delrapport 15. april, jfr. mandatet i kapittel 2, men gruppen har funnet det riktig å innarbeide den i hovedrapporten.

Gruppen har ved forslaget om videreføring av våpenamnestiet delt seg i et flertall og et mindretall. Flertallet foreslår at våpenamnestiet gjøres permanent. Flertallet mener at det ut fra et samfunnsmessig synspunkt er viktig at alle våpen som finnes ute blant publikum, blir innlevert eller registrert. Forslaget innebærer et strafferettslig og forvaltningsmessig amnesti ved overlevering av uregistrerte våpen til politiet etter forhåndsavtale samtidig som at våpenloven § 34 gir mulighet for å gjenåpne et nasjonalt tidsbegrenset våpenamnesti hvis forholdene ligger til rette for det.

Gruppens mindretall kan ikke se at det er behov for en lovendring for å iverksette et nytt våpenamnesti. De mener at et permanent formalisert våpenamnesti kan uthule folks oppfatning av alvorret ved å sitte med ulovlige uregistrerte våpen. Det vil gi motsatt signaleffekt enn hva som ble gitt ved lovendringen av 5. juni 1998 hvor strafferammen for å inneha uregistrerte våpen ble betydelig skjerpet.

Kapittel 11 redegjør for om det bør innføres registreringsplikt på hagler ervervet før 1. oktober 1990, og som i dag ikke er registreringspliktige.

Gruppen ser det som viktig at disse blir registrert og foreslår at det innføres krav til etterregistrering av alle haglegevær. For å få mest mulig effekt foreslår gruppen at etterregistrering av hagler ervervet før den 1. oktober 1990 skal kunne komme i tillegg til det antall våpen man ellers har adgang til å erverve. Etterregistrering er gebyrfritt.

Kapittel 12 redegjør for gruppens forslag til ny våpenforskrift. Denne foreslås gitt en noe annen utforming enn den gamle forskriften. Gruppen foreslår følgende kapittelinnndeling:

- Første del: Innledende bestemmelser.
- Andre del: Vilkår for å erverve og inneha skytevåpen, våpendeler ammunisjon
- Tredje del: Om handel med skytevåpen, ammunisjon og kontrollpliktige
Våpendeler
- Fjerde del: Om tilvirkning, reparasjon og deaktivering av skytevåpen, våpendeler og ammunisjon
- Femte del: Inn- og utførsel av skytevåpen, våpendeler og ammunisjon
- Sjette del: Oppbevaring og transport
- Sjuende del: Bestemmelser om utlån.
- Åttende del: Registrering og merking av skytevåpen og våpendeler
- Niende del: Saksbehandling
- Tiende del: Forskjellige bestemmelser

Kapittel 13 redegjør for administrative og økonomiske konsekvenser.

Arbeidsgruppens forslag til ny våpenforskrift innebærer i utgangspunktet ingen vesentlige endringer med hensyn til politiets forvaltning og kontroll av sivile skytevåpen. Enkelte forslag legger imidlertid opp til en mer aktiv oppfølging og kontroll fra politiet side.

På den annen side innebærer forslaget på flere punkter en forenkling av politiets saksbehandling. De ressurser som frigjøres gjennom disse endringer, vil kunne benyttes til å styrke politiets kontrollvirksomhet og forebyggende arbeid rettet mot våpeneiere og våpenmiljøet. Forslaget om innføring av våpenskap fra første våpen vil innebære en økt kostnad for våpeneiere som ikke innehar våpenskap fra før.

Kravet om nasjonal merking av våpen iht. FNs våpenprotokoll vil først og fremst få betydning ved tilleggsmerking av våpen som importerer. Disse kostnadene vil formentlig bli relativt små.

Gjennomføring av et nytt våpenamnesti, samt etterregistrering av uregistrerte hagler vil kreve at det avsettes ikke ubetydelige ressurser til gjennomføringen.

1.2 Anbefalinger

Dagens våpenforskrift inneholder flere interne saksbehandlingsregler som følger av forvaltningsloven og alminnelige forvaltningsrettslige prinsipper. Disse foreslås tatt ut slik at våpenforskriften kun inneholder materielle regler for gjennomføring og utfylling av våpenloven.

Videre anbefaler gruppen at saksbehandlingsregler rettet inn mot politiets saksbehandling, samt generell informasjon til søker tas ut av våpenforskriftene. Det foreslås at Politidirektoratet gir ut dette i form av rundskriv og generell informasjon på søknadsskjemaer eventuelt brosjyrer.

Fra publikum så vel som fra de ulike brukerorganisasjoner er det fremkommet sterk kritikk mot politiets forskjellsbehandling i våpensaker. Både innen det enkelte politidistrikt og mellom distriktene spriker avgjørelser pga. ulik tolkning og manglende kunnskaper om regelverket. Dette er et reelt problem som er kjent internt i etaten og i Politidirektoratet. For å kvalitetssikre saksbehandlingen i våpensaker anbefaler gruppen at behandlingen bør sentraliseres innen det enkelte politidistrikt. Våpensøknadene må kunne innleveres ved det enkelte tjenestested, men selve saksbehandlingen bør i størst mulig grad sentraliseres slik at behandlingen blir lik og holder den nødvendige kvalitet.

Gruppen påpeker videre at det i våpenloven § 29 er fastsatt forbud mot, uten politimesterens samtykke, å overlate skytevåpen til personer under 18 pr. I dagens forskrift § 2-15 er det bestemt at § 29 også kommer til anvendelse på luft- og fjærvåpen. Etter dagens regelverk er det ingen sanksjoner mot personer under 18 år som uten politimesterens samtykke innehar ikke-registreringspliktige luft- og fjærvåpen. Gruppen finner dette uheldig, og foreslår at det eventuelt senere vurderes å ta inn en bestemmelse i våpenloven som rammer forholdet.

Gruppen anbefaler også at det vurderes et nytt tidsbegrenset nasjonalt våpenamnesti med hjemmel i våpenloven § 34. Dette må baseres på erfaringene fra det nylig gjennomførte amnestiet og det tidligere prøveamnestiet. Det vises her til kapittel 10.

Hva gjelder krav om godkjenning av tilvirkere, benytter våpenloven § 20 begrepet "tilvirkning". Gruppen har sett seg nødt til å redefinere dette begrepet i forskriften. Begrepet omfatter både det å produsere nye våpen og ren service og reparasjon av våpen. Gruppen ser det slik at tilvirkning gjelder ren produksjon av våpen, slik f.eks. Kongsberg Small Arms driver, og må holdes utenfor den virksomhet børsemakere flest gjør, nemlig å sette sammen våpen på eksisterende deler. Gruppen anbefaler at det i henhold til våpenloven § 20 gjør det mulig å skille mellom disse. Videre påpeker gruppen det uheldige i at børsemakere med mesterbrev ifølge våpenlovens § 20 ikke trenger bevilling, men bare skal sende melding om virksomheten. Mesterbrev er bare en merkantil tilleggsutdanning og har intet med faglig kompetanse å gjøre. Dette bør endres ved neste revisjon av våpenloven. Det vises for øvrig til kapittel 7.

Kapittel 2. Innledning.

2.1 Bakgrunn.

Gjeldende våpenlov har vært gjennom en rekke endringer siden den ble vedtatt av Stortinget i 1961, siste gang ved endringer av 1. juni 2001. Parallelt med dette har Justisdepartementets forskrift til våpenloven vært gjennom en serie større eller mindre endringer. Forskriften utfyller våpenloven på mange områder og gir en rekke materielle regler av betydning for den enkelte våpeneiers plikter og rettigheter.

Våpenforskriften utgjør, sammen med etablert forvaltningspraksis, et til dels svært detaljert og omfattende regelverk for politiets håndtering av våpenloven overfor den enkelte våpeneier.

2.2 Behovet for gjennomgang og revisjon.

Våpenforskriften er over år blitt stadig mer detaljert, dels ved at en mer eller mindre etablert praksis er blitt "omgjort" til forskrift. Utviklingen av forskriften er dessuten i stor grad blitt preget av behovet for retts tekniske løsninger for håndheving av loven, og uten at utvikling av praksis har vært forankret i politiske beslutninger.

Ved siden av at forskriften er blitt stadig mer uoversiktlig og vanskeligere å etterleve både for kontrollmyndighet og våpeneier, er det på en rekke områder behov for å se på nye løsninger, blant annet for å møte utviklingen innenfor våpenteknologi og produktutvikling. Blant annet kan det være behov for å forankre noe av våpenlovens tillatelsessystem i et godkjenningssystem, der det for eksempel kan treffes beslutning om forbud mot omsetning av nærmere bestemte våpen og våpen- og ammunisjonstyper.

På noen områder har foreninger og bransjeorganisasjoner tatt opp spørsmål om å få forskrifter som imøtekommer ønsker og behov hos enkelte interessegrupper. Dette gjelder blant annet våpensamlere og samlere av ammunisjon, samt tilvirkere og reparatører av skytevåpen.

Det nylig gjennomførte våpenamnestiet har også vist at det finnes mange uregistrerte våpen på private hender, og at det dessuten kan være et behov for en mer eller mindre permanent tilrettelegging av ordninger som gjør det mulig for våpeneiere å kvitte seg med våpen de ikke lenger ønsker å beholde, på en trygg måte.

Med denne bakgrunn har Justisdepartementet besluttet at det skal etableres et prosjekt for gjennomgang av våpenforskriften med sikte på full revisjon.

2.3 Mandat.

Arbeidet skal ta utgangspunkt i gjeldende våpenforskrift, og foreliggende innspill til endringer, og munne ut i forslag til ny våpenforskrift.

Herunder presiseres følgende målsetting for arbeidet:

- *forslaget skal gjøre reglene lettere tilgjengelig for brukere og enklere å praktisere og etterleve*
- *forslaget skal forankres i politiske føringer*
- *forslaget skal ha tydelig forankring i formål og tilsiktet virkning.*

Videre skal innstillingen inneholde forslag for blant annet:

- *regler for godkjenning av enkelte våpen- og ammunisjonstyper*
- *krav til deaktivering av våpen som ikke lenger skal være registreringspliktige*
- *regler for godkjenning av samlere av våpen og ammunisjon*
- *krav til medlemskap i våpenorganisasjon som grunnlag for erverv, herunder hvilke krav som skal stilles til den enkelte organisasjon*
- *krav til godkjenning av de som vil drive tilvirkning, import eller salg av våpen*
- *krav til oppbevaring, transport og annen sikring av våpen, samt regler om politiets kontroll med sikring av våpen under oppbevaring mv.*
- *nødvendige regler for implementering av folkerettslige forpliktelser, herunder FNs våpenprotokoll.*

Videre skal det med bakgrunn i erfaringene fra det gjennomførte våpenamnestiet utarbeides forslag til en oppfølging av dette. Herunder vurderes særlig ordninger for overtakelse av våpen til samlere/overføring av samlinger, slik at dette kan skje i former som skaper trygghet og tillit, samtidig som de kulturhistoriske verdier sikres. Det bes også om at det foretas en vurdering av behovet for å innføre registreringsplikt på hagler ervervet før oktober 1990, og som i dag ikke er registreringspliktige.

Arbeidet gjennomføres etter følgende tidsramme:

- forslag til oppfølging av våpenamnestiet, samt regler for typegodkjenning av våpen- og ammunisjonstyper : **15. april 2005**
- forslag til ny våpenforskrift : **15. august 2005**

2.4 Kommentarer til mandatet og avgrensning.

Våpen er nødvendig for både nærings- og hobbyvirksomhet, men ved uhjemlet og uforsvarlig bruk er våpen et farlig redskap. I utgangspunktet er en overveiende del av de som søker om å erverve våpen ansvarsbevisste, og de representerer ingen fare for sine omgivelser. Gruppen har sett det som viktig at denne gruppen skal kunne drive sin nærings- og hobbyvirksomhet mest mulig fritt, men har tatt høyde for å hindre at de øvrige skal få tilgang til våpen. Gruppen har med andre ord søkt å gjøre tilgangen til våpen mest mulig fri samtidig som samfunnets behov for kontroll ivaretas.

Gruppen har som påpekt i mandatet, sett at dagens våpenforskrift er blitt for detaljert og har tatt inn praksis som mer egner seg i et utfyllende rundskriv enn som materielle regler. Gruppen har derfor forsøkt å la de materielle regler komme frem i forslaget til ny våpenforskrift og overlate de utfyllende kommentarer til forvaltningsorganet gjennom rundskriv.

2.5 Sammensetning av gruppen.

Gruppen har hatt følgende sammensetning:

Per Bygland	Politidirektoratet, leder
Magnar Aukrust	Justisdepartementet
Morten Thomsen	Justisdepartementet
Steinar Talgø	Politidirektoratet
Ståle A. Svendsen	Politidirektoratet
Ketil Haukaas	Øst-Finnmark politidistrikt
Leif Ole Topnes	Rogaland politidistrikt
Magnus Andreassen	Agder politidistrikt
Bjørn Ivar Rindal	Norges Jeger- og Fiskerforbund
Thor A Grannæs	Norges Forbund for Praktisk Skyting
Randulf W. Tønnessen	Våpenrådet
Liv Aasberg Corneliussen	Oslo politidistrikt, sekretær

2.6 Referansegruppe.

Justisdepartementet og våpenorganisasjonene har fungert som referansegrupper.

Begge kategorier har vært representert i gruppen, og deres synspunkter har kommet frem gjennom deres representanter. En har derfor, med unntak av det første møtet, ikke hatt formelle møter med referansegruppene.

2.7 Gruppens arbeid.

Gruppen hadde sitt første møte den 2. februar i regi av Justisdepartementet. Dette var et møte hvor representanter fra våpenorganisasjonene møtte, og hvor justisminister Dørum orienterte om politiske føringer. Representanter fra våpenorganisasjonene presenterte sine syn på praktiseringen av den nåværende våpenforskriften og gruppens leder orienterte om hvorledes arbeidet med den nye forskriften var lagt opp.

Det første formelle møtet med alle medlemmene i gruppen ble avholdt den 15. februar, og man har avholdt 6 møter. I tillegg har det vært avholdt særmøter innen gruppen for utarbeidelse av delrapporter som senere har vært presentert og diskutert i plenum. Gruppen har hatt relativt kort tid til sitt arbeid. Av den grunn har det ikke vært mulig å diskutere alle problemstillinger så inngående som ønskelig kunne være. Gruppen er imidlertid av den mening at alle sentrale spørsmål er behandlet og har fått sin utforming.

Gruppen har lagt følgende lover og forskrifter til grunn for sitt arbeid:

- Våpenloven av 9. juni 1961 nr. 1
- Forskrift om skytevåpen, våpendeler og ammunisjon av 25. januar 1963 nr. 9722
- Programme of Action to Prevent, Combat and Eradicate The Illicit Trade in Small Arms and Light Weapons. UN Document A/CONF.192/15.
- Schengen-konvensjonens kapittel 7
- Svensk og finsk våpenlovgivning

Kapittel 3. Regler for godkjenning av enkelte våpen- og ammunisjonstyper.

I mandatet som ble overlevert gruppen ble det presisert at innstillingen skulle ta for seg regler for godkjenning av enkelte våpen- og ammunisjonstyper.

Gruppen så mandatet som todelt.

Del 1 skulle utrede mulighetene, innen eksisterende lovverk, til å kunne totalforby import og erverv av spesifikke våpentyper eventuelt spesifikke ammunisjonstyper / kalibre.

Et slikt totalforbud skulle kunne iverksettes i de tilfeller hvor den spesifikke våpen-, ammunisjons- eller kalibertypen ikke hadde noe legitimt bruksområde i Norge, eller hvor hensynet til den offentlige sikkerhet og orden tilsier dette.

Del 1 ble utarbeidet våren 2005, og ble oversendt Justisdepartementet innen fristen som var satt til 15. april 2005.

Resultatet av delutredningen var som følger:

”Gruppen viser til tidligere nevnte presisering fra Justisdepartementet om at dette begrenset seg til et forslag om delegasjon for Justisdepartementet til å gi forskrift etter våpenloven § 6a.

I henhold til kgl. res. av 5. juni 1998 ble det med hjemmel i våpenloven § 6a delegert myndighet til Justisdepartementet til å gi forskrifter etter våpenloven. Denne delegasjonen gir Justisdepartementet adgang til å delegerer denne myndigheten videre til Politidirektoratet.

§ 6a åpner for at det kan etableres forbud mot å importere, omsette eller eie enkelte typer våpen eller ammunisjon. Dette er det hittil ikke gitt nærmere forskrift om.

For å møte situasjoner der det dukker opp våpen eller ammunisjon i markedet som representerer en særlig sikkerhetsrisiko, samtidig som de ofte ikke har et klart brukerformål, bør det åpnes for at slike våpen eller ammunisjonstyper skal kunne forbys. Etter vanlige forvaltningsprinsipper vil det være naturlig at Justisdepartementet delegerer disse avgjørelsene til Politidirektoratet. Denne myndighet delegeres ved forskrift.

Det bemerkes at for enkelte ammunisjonstyper har man allerede et forbud nedfelt i våpenforskriften § 8-5 annet ledd.

Konklusjon:

Gruppen anbefaler at slik delegasjon gis.”

Basert på ovennevnte konklusjon er det ikke innført et eget punkt i forslag til ny våpenforskrift som vil regulere dette.

Del 2 skulle utrede et klart definert sett av definisjoner på de enkelte våpentyper og hvilke våpen / våpentyper som kan erverves innen de enkelte bruksområder. Videre skulle man se på tilsvarende sett av definisjoner når det gjaldt ammunisjon og ammunisjonstyper.

Bakgrunnen for dette er at det i senere tid har dukket opp et mangfold av nye våpen/ våpentyper som er ønsket ervervet til jakt og konkurranseskyting.

Dette har til tider medført problemer for myndighetens utøvelse av sin kontroll ved utstedelse av ervervstillatelser.

Videre setter bestemmelsene i kapittel 7 i Schengenkonvensjonen klare krav til kategorisering, og konvensjonen har et sett av minimumskrav som skal oppfylles av alle medlemslandene. Det er et ønske fra saksbehandlere å få et sett av enkle definisjoner over våpen som kan erverves til jakt, trening og konkurranseskyting. Basert på dette har gruppen utarbeidet et sett med definisjoner av typer av skytevåpen, skytevåpens funksjoneringsmetode samt målekriteria for skytevåpens totallengde og løpslengde. Gruppen har her satt seg som et mål å få til omforente definisjoner, som tilsvarer de en finner

i de øvrige nordiske land, og som er tilpasset kravene som er nedfelt i Schengenkonvensjonen kapittel 7, artikkel 80. Dette av hensyn til kategorikravene som gjelder ved utstedelse av Europeisk våpenpass.

Vi har i dette arbeidet i stor utstrekning benyttet oss av tilsvarende definisjoner som er lagt til grunn i den finske våpenloven. Vi fant her et godt regelverk som det var enkelt å overføre direkte til norske forhold.

Hovedregelen ved utarbeidelsen av definisjonene er basert på et prinsipp hvor våpenets total lengde og pipelengde blir benyttet for å differensiere mellom de enkelte hovedgrupper av våpen. Dette er likevel ikke til hindring for at det i særlige tilfeller kan gjøres unntak fra denne regelen. Våpen som pr. i dag står på Politidirektoratets liste over godkjente våpen, vil fremdeles være tillatt ervervet, selv om de ikke tilfredsstillt kravene i den nye forskriften.

Kapittel 7, artikkel 79 i Schengenkonvensjonen kategoriserer følgende typer skytevåpen som forbudte:

- A. Skytevåpen som vanligvis brukes som krigsvåpen
- B. Helautomatiske våpen, selv om de ikke er krigsvåpen
- C. Skytevåpen som er kamuflert som en annen gjenstand.

Gruppen har valgt å implementere denne artikkel i sin helhet i våpenforskriftene.

Vedrørende punkt A og B har dette vært implementert i norsk våpenlovgivning i en årrekke.

Gruppen har også videreført en bestemmelse om en spesiell godkjenningsordning vedrørende halvautomatiske våpen som er basert på en helautomatisk konstruksjon. Gruppen ønsker ikke at våpen som relativt lett kan omgjøres til å avgi helautomatisk ild blir innført og nytt til jakt eller øvelses- og konkurranseskyting.

Det er videre nedlagt forbud mot å importere og erverve skytevåpen som er kamuflert som annen gjenstand, det vil si skytevåpen som har fasong som f. eks en mobiltelefon, penn eller lignende, eller haglegevær som er kamuflert som en spaserstokk. Forbudet er medtatt iht. krav i Schengenkonvensjonen.

Det er gitt dispensasjonsmuligheter vedrørende ovennevnte våpen for godkjente våpensamlere, museer, etc.

En tilpasning til de ovennevnte forpliktelser har medført at det er nedlagt forbud mot erverv av såkalt hulspissammunisjon til pistol og revolver. Politimesteren kan dispensere fra ovennevnte forbud i de tilfeller hvor ammunisjonen skal benyttes til jakt i utlandet eller til beskyttelse mot isbjørn på Svalbard. Vanlig delmantlet ammunisjon, det vil si mantlet ammunisjon som har en spiss av bly, eller ammunisjon av rent bly, er tillatt å erverve til pistol og revolver, idet dette er å regne som ammunisjon for øvelses- og konkurranseskyting.

For tilsvarende ammunisjon som er beregnet for gevær, er det ikke nedlagt noe forbud, da dette er vanlig jaktammunisjon som benyttes ved human jaktutøvelse.

Det er videre nedlagt et forbud mot erverv av ammunisjon med panserbrytende, brannstiftende og eksploderende egenskaper. Dette er ammunisjon som er konstruert utelukkende for militære formål, og har ingen legitime anvendelsesområder innen jakt eller konkurranseskyting.

Kapittel 4. Krav til deaktivering av skytevåpen.

Kravene i dag for at et skytevåpen skal anses gjort varig ubrukbart (deaktivert) fremgår av Justisdepartementets rundskriv G-126/92. Retningslinjene er imidlertid meget generelle og fanger ikke opp de krav som bør settes for deaktivering av de forskjellige skytevåpen.

Gruppen har vurdert å fastsette detaljerte regler om deaktivering i det forskriftsutkast som nå fremlegges. Gruppen har imidlertid kommet frem til at slike detaljerte regler i forskriften ikke vil være praktisk. Det foreligger i dag en rekke forskjellige våpenkonstruksjoner som stiller ulike krav til deaktivering. Det må

videre påregnes nye våpenkonstruksjoner der det er behov for at kravene til deaktivering raskt blir fanget opp av regelverket.

På denne bakgrunn finner gruppen at det er mest hensiktsmessig at Politidirektoratet fastsetter reglene for deaktivering av de forskjellige våpentyper, og at det i forskriften § 1-1 annet ledd kun tas inn en delegasjonsbestemmelse til Politidirektoratet.

Gruppen forutsetter at deaktivering av skytevåpen foretas av autoriserte børsere, eventuelt etterkontrolleres av autorisert børsere. Gruppen forutsetter videre at det utstedes at deaktiveringsbevis når deaktivering, eventuelt etterkontroll, er foretatt.

Det finnes i dag en rekke skytevåpen som er deaktiverte iht. dagens og tidligere regelverk. Gruppen finner det ikke hensiktsmessig å kreve at de skytevåpen som er deaktiverte etter tidligere regler, skal komme inn under nytt regelverk.

Kapittel 5. Regler for våpen- og ammunisjonssamlere, samt museer.

5.1 Bakgrunn

Våpensamlere utgjør en ikke ubetydelig del av det norske våpenmiljøet. Våpensamlermiljøet ivaretar norsk våpenhistorie og våpenkultur, som et supplement til våre offentlige museale institusjoner. Miljøet bidrar også til å skape positive holdninger til oppbevaring og bruk av våpen.

En tillatelse til å eie moderne skytevåpen representerer en betydelig tillitserklæring fra samfunnet. Våpensamlere kan ved sine samlinger få ansvar for et betydelig antall våpen, og samfunnets krav til den enkelte våpensamler må stå i forhold til den risikoen våpensamlingen representerer. Det er etter gruppens oppfatning et grunnleggende prinsipp at økt antall våpen - eventuelt særlig farlige våpen - oppbevart hos private, må gå hånd i hånd med kravene til oppbevaring og behovet for kontroll.

Samfunnet bør på denne bakgrunn stille skjerpede krav til personer som ønsker å bli våpensamlere, og underkaste våpensamlerne en strengere kontroll enn ordinære våpeninnehavere.

5.2 Behovet for regulering

Regelverket som omhandler våpensamlere og deres samlinger, er i dag i liten grad regulert ved lov eller forskrift. Dette medfører til dels utilgjengelige og uoversiktlige regler primært forankret i forvaltningspraksis. Gjeldende praksis er i stor grad regulert i rundskriv, noe som gjør regelverket mindre tilgjengelig for publikum, og som kan reise særlige spørsmål i forhold til den politiske forankringen.

Politiets forvaltning av våpensaker er, blant annet gjennom omorganiseringen av politiet, blitt svært desentralisert. Dette medfører at saker behandles på et stort antall enheter hvor de enkelte saksbehandlere ofte vil behandle et begrenset antall saker som gjelder samlere og de særskilte spørsmål som ofte oppstår i forhold til disse. Det er gruppens klare oppfatning at det i dag er for store forskjeller i forvaltningspraksis i ulike deler av landet.

Gruppen mener på bakgrunn av dette at det foreligger et behov for å forankre materielle regler for våpensamlere i forskrift. Gjennom dette inkluderes de berørte i høringsprosess samtidig som vedtakelse av reglene forankres politisk.

5.3 Foreslåtte endringer og nyvinninger

5.3.1 Begrunnet samlersområde

Etter gjeldende forskrift § 2-14, kan tillatelse til erverv av skytevåpen til privat samling kun gis til

medlemmer av Norsk Våpenhistorisk Selskap eller annen våpenhistorisk forening godkjent av Politidirektoratet. Det er ikke i forskriften satt noen materielle vilkår for å oppnå slik tillatelse, eller sagt noe om tillatelsens omfang. Slike vilkår er utviklet gjennom forvaltningspraksis og er delvis regulert i rundskriv.

Som en hovedregel oppstilles det i dag krav om at en for å få samlertillatelse allerede skal inneha en samling av minst fem registreringsfrie våpen. I tillegg skal samleren angi et systematisk klart avgrenset samlerområde, helst med en konkret, spesifisert liste over hvilke våpen som inngår i samlingen.

Gruppen er kommet til at man bør forlate kravet til en allerede eksisterende samling av registreringsfrie våpen. Etter gruppens oppfatning er dette vilkåret i dag av liten verdi. Opprinnelig var nok tanken at man ved å anskaffe minst fem ikke registreringspliktige våpen på forhånd skulle vise et minimum av interesse og seriøsitet. Reelt sett ligger det imidlertid ingen kontrollfunksjon i dette. Under enhver omstendighet må man anta at kriteriet om å kunne sannsynliggjøre interesse og seriøsitet bedre dekkes ved at det i ettertid er innført vilkår om krav om medlemskap i godkjent samlereforening. Det kan også innvendes at vilkåret om allerede å inneha fem ikke registreringspliktige våpen harmonerer dårlig med den gjeldende praksis om å kreve et klart definerte samlerområde. Det virker ikke logisk å kreve at en person som for eksempel skal samle på våpen benyttet av hjemmefronten 1940 – 45, må inneha våpen med modellår før 1885.

Gruppen har kommet til at det fortsatt bør oppstilles et krav om et nærmere definert og våpenhistorisk begrunnet samleområde. Vilkårene er satt for å sikre at nødvendig og tilstrekkelig informasjon om samlerområdet klargjøres overfor politiet før samletillatelsen innvilges. Muligheter for å kreve en våpenhistorisk begrunnelse for samlerområdet vil kunne være en effektiv måte å avskjære eventuelle useriøse søkere. Samtidig vil vilkårene kunne bidra til å forenkle politiets kontrolloppgaver i forbindelse med senere ervervstillatelser og etterkontroller.

Det presiseres at kravet om samlerområde ikke er til hinder for at man kan kombinere flere ulike samlerområder, selv hvor disse ikke har noen umiddelbar sammenheng. Man kan for eksempel tenke seg at en samler kan inneha både samlerområdet "pistoler brukt av tyske styrker i Norge under 2. verdenskrig" og "håndskytevåpen benyttet i norsk FN-tjeneste". Poenget må være at den aktuelle søker kan begrunne begge områdene, og at områdene ses under ett med henhold til oppvaringskrav, fastsettelse av antallsbegrensning mv. Et spørsmål som i praksis har voldt en del uklarhet og ulikeartet praksis, er hvorvidt det skal stilles krav til dokumentasjon eller sannsynliggjøring om det våpen som er tenkt anskaffet til samling, rent faktisk har vært benyttet som beskrevet i samlerområdet. Dette dreier seg dels om en fortolkning av den konkrete gitte tillatelse, dels et krav om hvilken sannsynlighetsgrad det er rimelig å kreve. Denne problemstillingen oppstår ikke overfor våpenteknisk begrunnede samlerområder. Samler man på Krag-Jørgensen rifler eller Luger-pistoler er det våpenet som sådant som er det interessante. Problemstillingen oppstår der samlerområdet er historisk begrunnet. Eksempelvis "våpen benyttet av tyske styrker i Norge under 2. verdenskrig."

Som et utgangspunkt kan det virke fornuftig å kreve at det sannsynliggjøres at vedkommende skytevåpen rent faktisk har vært benyttet innenfor det historisk angitte område. På den annen side innebærer dette ofte praktiske problemer av ikke ubetydelig grad.

Mange av de alminnelige samlerområder har en avgrensning som sjelden lar seg sannsynliggjøre. Hjemmefrontvåpen ble for eksempel stort sett levert inn til Forsvaret etter krigen. Samler man på hjemmefrontvåpen og har en US-karabin, er det umiddelbart ikke lett å angi om det konkrete våpen er et våpen som kom til Norge under krigen og er benyttet av hjemmefronten, eller om det er et våpen som kom til Norge ved Marshallhjelpen etter krigen. I noen tilfeller kan slike våpen dokumenteres brukt av hjemmefronten fordi vedkommende beholdt våpenet eller fordi man beholdt enkelte ruller av beholdningene hos enkelte Milorg avdelinger. Dette blir imidlertid ganske tilfeldig. For de fleste samlere vil et våpen med proveniens (dokumenterbar historie) være det beste, men i mangel av det må man i stor grad ha gjenstander som er tidsriktige og kan ha vært benyttet som beskrevet. Det samme gjelder for øvrig museale samlinger. I noen tilfeller vil også våpen av samme type være den eneste praktiske mulighet for å få et representativt eksemplar. Både Forsvaret og politiet i Norge har for eksempel benyttet våpentyper som i praksis ikke lengre er å oppdrive på det norske markedet.

Gruppen er av den oppfatning at en samlertillatelse normalt skal gi grunnlag for å anskaffe våpen innenfor det området som er angitt uten nærmere krav til konkret sannsynliggjøring om faktisk bruk. En alminnelig Luger-pistol må kunne anskaffes av en som samler på pistoler brukt av tyskere i Norge under siste krig

uten noen krav til sannsynliggjøring av hvor den aktuelle pistol konkret har vært, så fremt våpenmodellen omfattes av samlerområdet på vanlig måte. Det bør på den annen side normalt være et vilkår at den aktuelle pistol kunne vært benyttet som beskrevet, noe som vil innebære at for eksempel etterkrigsproduserte våpen faller utenfor.

Det kan være grunn til å skille mellom erverv av våpen som allerede er i landet og import, i det forhold at et våpen befinner seg i utlandet kan innebære en presumsjon om at våpenet ikke har vært benyttet her i landet. Krav om dokumentasjon eller sterk sannsynliggjøring kan videre ha vesentlig betydning i de tilfeller der det søkes dispensasjon fra det generelle forbud mot forbudte våpen.

Nærmere avklaringer her må skje mellom den enkelte samler og vedkommende politimyndighet som ledd i avgrensning av samlerområde, antallsbegrensning mv. Her bør det også nevnes at et nærmere fastsatt samlerområde ikke skal være et absolutt hinder for at det erverves våpen utenfor området. Det påpekes at hovedhensikten for å kreve en klar definering av samlerområdet er å sikre seriøsitet. Dessuten vil det kunne ha en effekt i forhold til å begrense samlingens omfang. Sistnevnte forhold er imidlertid ivaretatt gjennom antallsbegrensninger. Seriøse samlere vil fra tid til annen ha et ønske om å anskaffe våpen utenom samlerområdet. Det kan være fordi man kommer over et våpen som er nær knyttet opp til eget område og blir et referansevåpen uten at man av den grunn vil søke om å utvide det generelle samlerområde. Eksempelvis en samler av norske Krag-Jørgensen geværer som kommer over en amerikansk Krag-Jørgensen rifle. Eller det kan være at man kommer over våpen som har stor samlerverdi, men er utenfor eget område. Eksempelvis hvis en samler av norske brukte militærpistoler kommer over en tysk original "marine-luger". Dette er et våpen som er så sjeldent at det bør kunne tillates ervervet for å sikre at våpenet tas vare på. Videre bør våpensamlere som andre samlere kunne ha muligheten for å skaffe seg et begrenset antall bytteobjekter. Så lenge det er tale om våpen av samme karakter som et som er innenfor samlerlisten og man er innenfor gjeldende antallsbegrensning, bør dette være uproblematisk.

5.3.2 Våpenkyndighet

De fleste samlere har bred erfaring med skytevåpen før de begynner å samle. Dette er imidlertid ikke nødvendigvis alltid tilfelle. Selv om problemet sjelden oppstår i praksis, fremstår det som et paradoks at man kan bli samler og få inneha moderne funksjonsdyktige skytevåpen uten noe krav til våpenkyndighet. Gruppen foreslår derfor at det inntas et vilkår om at politiet kan kreve at søkeren kan pålegges å dokumentere tilfredsstillende kyndighet i forhold til å håndtere våpen.

5.3.3 Størrelse på samling

Et særlig spørsmål er hvor stor en samling skal kunne være. På den ene side vil betydelige samlinger representere en stor skade- og risikofare overfor samfunnet forøvrig, ved at en mengde våpen av ulik art kan komme på avveie. På den andre siden vil seriøse samlinger ofte kunne bli forholdsvis store. En begrensning i antall våpen som tillates ervervet i en samling vil innebære et dilemma i forhold til at begrensningen vil stanse de mest seriøse samlere og samlinger som bygges opp over lang tid og har stor kulturell verdi, nettopp blant annet på grunn av helhet og omfang.

Slik gruppen ser det, er dette først og fremst et spørsmål om krav til oppbevaring. Videre bør problemstillingen i stor grad nyanseres i forhold til hvilke typer våpen det er tale om, de aktuelle våpens skadepotensiale, og hvor anvendelige og antatt attraktive de er i kriminelle miljøer. Det er åpenbart stor forskjell på en samling bestående av moderne håndvåpen og for eksempel en samling bestående av gamle geværer.

I det tidligere samlerunderskrivet G-126/92 om våpenforvaltning ble det antydnet at det kan settes et "tak" på ca 100 våpen. I praksis har det vært forskjell mellom politidistriktene, men det virker som om det har blitt vanlig å sette begrensninger også under 100 våpen. Like fullt finnes det fortsatt svært store samlinger på mange hundre våpen.

Gruppen har foreslått en regel om at nye samlertillatelser skal begrenses til 25 våpen. Det er åpenbart at

de aller fleste samlinger vil måtte inneholde mer enn dette for å danne en tilstrekkelig dekkende og representativ samling innenfor det aktuelle definerte samlerområdet. (I rundskriv G-126/92 omtales samlinger under 25 våpen som "meget små".) Begrensingen på 25 våpen er således ikke ment å være en endelig antallsbegrensning i forhold til hvor mange våpen som kan erverves til samling, men er ment å sikre en bedre kontroll med og oppfølging av samlere i den viktige startfasen. I noen tilfeller vil det kunne være rimelig å dispensere fra dette kravet. Det kan være tilfeller hvor det er aktuelt å medbringe eller overta en samling bestående av mer enn 25 våpen og det vil være uheldig å splitte samlingen. Forutsetningen må være at det ikke er noe tvil med henhold til vedkommendes seriøsitet og skikkethet. Eksempler kan være samlere som flytter til Norge og har opparbeidet seg samlinger uten krav til norsk tillatelse, erfarne og seriøse samlere av eldre ikke-registreringspliktige våpen som ønsker å utvide området ved overta hele eller deler av eksisterende samlinger, samt arvinger.

Gruppens inntrykk er at de fleste samlere er seriøse, men det er også hevet over tvil at noen misbruker en samlertillatelse til å anskaffe moderne skytevåpen de ellers ikke kunne anskaffet. I disse tilfeller anskaffes det gjerne våpen som ikke med noen rimelighet kan sies å være innenfor vedkommendes samlerområde, men dette er vanskelig å avdekke ved våpenkontorenes saksbehandling. Et krav om at en første gangs tillatelse til samling begrenses til 25 våpen vil gi bedre anledning for politiet til å kontrollere seriøsiteten til samleren enn dagens praksis. Etter at de første 25 våpen er ervervet, er det lagt opp til at søkeren kan søke om å få utvidet området. Utgangspunktet må da være at slik tillatelse skal gis med mindre det har vært noe å utsette på vedkommendes våpeninnhav eller skikkethet for øvrig.

Når samleren gis adgang til å utvide sin samling ut over 25 våpen, må det på ny settes en antallsbegrensning på samlingens omfang. Gruppen har ikke villet angi et bestemt antall her. Utgangspunktet må være at dette må bero på en konkret vurdering av det begrunnede samlerområde og hvorledes oppbevaringen er sikret. Det bør legges betydelig vekt på samlingens karakter. Et større antall eldre geværer er åpenbart mindre risikabelt enn en mindre samling moderne pistoler. Den konkrete begrensning må settes av det aktuelle politidistrikt under hensyn til samlerområdet, hvilke våpentyper som innbefattes, lokale risikovurderinger og hvorledes samlingen oppbevares. Forutsatt forsvarlig oppbevaring, bør det fortsatt være anledning for de mest seriøse samlere til å inneha betydelige samlinger. Gruppen vil her peke på at tyveri fra samlinger har vært et meget begrenset problem og at det i de senere år er foretatt en betydelig skjerping i kravene til oppbevaring av våpen.

Risikoen for spredning av våpen ved tyveri vil imidlertid påvirkes av en rekke forhold, så som antall, type våpen, samlersens boforhold mv. Det må også tas i betraktning at "etterspørselen" etter skytevåpen fra kriminelle miljøer kan endres over tid. I denne sammenheng viser gruppen til at det i de senere år er blitt en betydelig forbedring av sikringen av Forsvarets skytevåpen. Det kan ikke utelukkes at dette vil øke faren for tyverier av våpen i privat eie.

5.3.4 Våpentyper tillatt for samling

Opprinnelig var det ikke satt noen bestemte begrensninger i forhold til hvilke våpentyper som kunne erverves til samling. Verken våpenloven eller forskriften hadde særskilte bestemmelser om helautomatiske skytevåpen.

I 1973 ble politimestrene i rundskrivs form instruert om at det ikke skulle innvilges tillatelse til å erverve moderne automatvåpen. Dette ble definert som automatvåpen produsert etter 1915. Bestemmelsen har siden vært justert. Gjeldende forskrift § 2-8 lyder: "*Det gis ikke tillatelse til å erverve og inneha hel- eller halvautomatiske skytevåpen eller våpendeler av militær karakter. Politidirektoratet kan dispensere fra denne bestemmelsen.*" I rundskriv fremgår det at det generelt er dispensert for maskinpistoler med modellår senest 1915 og at Politidirektoratet i særlige tilfeller kan dispensere fra forbudet. Dispensasjonsadgangen er i utgangspunktet i følge rundskrivet knyttet til våpenets sjeldenhet.

Schengen-konvensjonens alminnelige forbud mot bestemte kategorier våpen, blant annet automatiske skytevåpen, er ikke til hinder for at det gjøres unntak for samlere, så lenge hensynet til den offentlige sikkerhet og orden ikke er til hinder for det. Slike unntak for samlere er vanlig i andre Schengen-land.

Gruppen har kommet til at det fortsatt bør oppstilles en adgang til å dispensere fra forbudet om erverv av spesifikke våpentyper, jf. forslag til ny våpenforskrift § 2-11. Dette innebærer at seriøse våpensamlere ved

særskilte behov også skal kunne erverve helautomatiske våpen. En tillatelse til erverv av helautomatiske våpen bør likevel kun gis når våpenet er innenfor vedkommendes konkrete samleområde, når våpenet er spesielt sjeldent, har en særlig historisk verdi eller er nødvendig for å sikre samlingens helhet. I dette ligger det underforstått at man ikke skal tillate at man samler på helautomatiske våpen, og at et samlingsområde bestående av større mengder helautomatiske våpen ikke skal godkjennes.

I gruppens forslag ligger det en noe utvidet adgang til å dispensere fra regelverket enn etter dagens praksis. Gruppen viser her til at godkjente samlere kan erverve helautomatiske våpen i andre land, herunder både i Sverige og Finland. Det er vanskelig å se at det foreligger kriminalstatistikk eller andre særegne forhold som skulle tilsi at dette er mer betenkelig i Norge. Tvert imot kan man i forhold til Sverige argumentere for at det i Norge foreligger et antall helautomatiske våpen fra siste krig av betydelig historisk verdi og interesse. I en tid hvor stadig færre av disse våpen ivaretas av sine opprinnelige eiere, vil det være et historisk og kulturelt uheldig om disse går tapt. Det er i Norge et betydelig erfaringsgrunnlag for å hevde at det generelt sett er helt marginale problemer med automatvåpen ute blant lovlidige borgere. Gruppen vil vise til det alminnelige system vi har hatt for utlevering av militære mobiliseringsvåpen. I forhold til antallet våpen i omløp var det svært lite misbruk av disse våpnene og der våpnene ble misbrukt har det i liten, om i noen grad, hatt noen betydning at våpenet var helautomatisk. I hvert fall må det for enkelte våpentyper som eldre vannavkjølte mitraljøser være på det rene at våpenets vekt og konstruksjon gjør at faren for misbruk er minimal.

Som nevnt ovenfor var det først i 1973 at man innførte en mer restriktiv praksis for å tillate helautomatiske våpen i samlinger. Det er etter gruppens mening et vesentlig poeng at dette innebærer at det i dag finnes en del helautomatiske våpen i lovlige eie hos samlere og andre som av aldersmessige grunner begynner å måtte avhende sine våpen. Det kan her nevnes særskilt at det fortsatt finnes krigsveteraner som har fått lov å beholde sine egne tjenestevåpen. En Stengun benyttet av hjemmefronten under siste verdenskrig er i dag ikke sjelden. Dersom det ikke tillates at de som i dag er i lovlig eie kan overdras til godkjente samlere, vil de imidlertid kunne bli det, og gjenstander som er av norsk krigshistorisk betydning vil kunne forsvinne.

Denne utvidelse av samlers mulighet for å erverve helautomatiske skytevåpen bør ikke være betenkelig. Den går ikke lengre enn gjeldende praksis i andre nærliggende land og i det alt vesentlige vil den ikke medføre noen økning i antallet slike våpen på private hender. Det vil i hovedsak dreie seg om å tillate at nye eiere overtar etter som krigsgenerasjonen naturlig forsvinner. Gruppen vil også fremheve at det i de senere år har skjedd en kraftig innskjerping av oppbevaringsreglene og at tyveri av skytevåpen fra private hjem er et minimalt problem. I gruppens forslag til nye forskrifter ligger det videre bedre kontrolltiltak i form av tettere oppfølging av samlere.

5.3.5 Patronsamlere

Gruppen foreslår at det i forskriften uttrykkelig inntas en bestemmelse om godkjenning av patronsamlere. Våpenloven og de gjeldende forskrifter har ikke særlige bestemmelser for patronsamlere. Det må tross enkelte rundskrivbestemmelser kunne sies at patronsamling stort sett har vært uregulert. De regler som er gitt om erverv av ammunisjon er ikke utformet med tanke på samlere, og dette kan skape uklare forhold og mindre forutsigbarhet enn ønskelig. Forvaltningspraksis i de ulike politidistrikt varierer meget.

Det finnes i Norge en rekke personer som samler på patroner. Det finnes blant annet en egen skandinavisk patronsamlerforening med eget medlemsblad og det finnes også europeiske og andre internasjonale foreninger for patronsamlere. I samlingsrundskriv G-126/92 om våpenforvaltningen, het det opprinnelig at: *"Man er videre kjent med at det finnes personer som samler ammunisjon. Det er i og for seg ikke noe til hinder for at erverv til samling godtas. Det forutsettes imidlertid at lovens vilkår til personlige egenskaper er oppfylt"*. Dette ble utdypet ved revideringen av samlingsrundskriv G-36/00 i 2000. Her ble det blant annet uttalt at politiet kunne kreve at samlingsområdet ble spesifisert, og sette begrensninger i forhold til antall patroner mv. I samme rundskriv ble det uttalt at det bør være adgang til å gjøre unntak fra forbudet mot panserbrytende ammunisjon når det gjelder samlere.

I praksis er det enkelte forhold som særlig kan skape tvil. Det er åpenbart at det ikke kreves egen tillatelse til å samle patroner man ellers har lovlig adgang til. Det er mer tvilsomt hvorledes det stiller seg til kalibre

man ikke har våpenkort eller annet grunnlag for å erverve. Noen politidistrikt utsteder særskilte samlertillatelser, men disse varierer i stor grad i forhold til spesifisering. Andre distrikt gir enkeltstående tillatelser til erverv og import, mens atter andre synes å mene at genuine samlersformål faller utenfor tillatelsessystemet. En annen "gråson" har vært samlers erverv av ammunisjon fra andre enn autoriserte forhandlere, herunder bytting mellom samlere. Et tredje forhold er forholdet til de generelt sett "forbudte" ammunisjonstyper.

Gruppen foreslår å forskriftsregulere vilkårene for ammunisjonssamling. Det anses påkrevd å få dette inn i mer ordnede former. Dette fordi dagens ulike og litt flytende holdning gir for lite forutsigbarhet for samlere og vanskeliggjør politiets oppfølging av eventuelle uregelmessigheter. En forskriftsbasert samlertillatelse fra politiet vil sikre ensrettet praksis over hele landet. Samtidig vil det bedre oppfølgingen av kravet til personlig skikkethet.

Så langt gruppen kjenner til har seriøse samlere av ammunisjon ikke utgjort noe politimessig problem. Eventuelle problemer med ammunisjon på avveie antas også å være marginalt. Ammunisjon kan legalt og illegalt skaffes på langt enklere måte enn å skille ut enkeltteksemplarer fra en samling.

Det må selvsagt være et vilkår for tillatelsen at de alminnelige vilkår til skikkethet er tilstede. Ut over dette er det gruppens oppfatning at det ikke er grunn til å stille særlige vilkår for tillatelse slik det skal gjøres for våpensamling. En ser det således som lite aktuelt å kreve medlemskap i forening. Det antas i alminnelighet heller ikke å være nødvendig med en særskilt spesifisering av samlersområde. Politiet må imidlertid ha adgang til å gjøre dette, blant annet fordi dette kan være en måte å avgrense mot mindre seriøse samlere. Gruppen har heller ikke funnet grunn til å angi egne regler om oppbevaring av patronsamling idet de generelle reglene om oppbevaring antas å være fullt ut dekkende.

I samsvar med Schengen-konvensjonen artikkel 79 skal våpenforskriften inneholde et generelt forbud mot bestemte typer forbudt ammunisjon. Som nevnt ovenfor har departementet i tidligere rundskriv åpnet for at panserbrytende ammunisjon bør kunne tillates til samlere. Dette samsvarer også med Schengen-konvensjonens artikkel 79 annet ledd hvor det fremgår at vedkommende myndigheter i særlige tilfeller kan gi tillatelse til skytevåpen og ammunisjon nevnt i nr. 1, dersom hensynet til den offentlige sikkerhet og orden ikke er til hinder for det. Gruppen foreslår at forskriften gir hjemmel for at godkjente samlere kan gis dispensasjon fra forbudet om bestemte ammunisjonstyper. Tilsvarende unntak for samlere er innført i andre Schengen-land.

En gitt tillatelse må implisitt innebære en rett til å erverve ammunisjon til samlingen og være tilstrekkelig grunnlag for legalt bytte og omsetning mellom godkjente samlere.

5.3.6 Test- og demonstrasjonsskyting

Det har vært noe diskusjon om i hvilken grad våpen ervervet til samling kan benyttes til skyting under de gjeldende regler. Spørsmålet synes ikke helt avklart og det er i hvert fall på det rene at det i våpensamlersmiljøer er stor usikkerhet om spørsmålet. Forvaltningspraksis varierer også. Noen samlere får ervervstillatelser hvor det tas uttrykkelig forbehold om at våpnene ikke skal benyttes. Andre får tillatelse til å erverve våpen med oppgitt formål "samling/øvelsesskyting". Det som må være på det rene er at samlervåpen ikke kan benyttes som rene bruksvåpen uten å komme i konflikt med formålet for erverv. På den annen side kan ikke dette innebære et absolutt forbud mot å skyte med samlervåpen. Det å erfare og/eller demonstrere hvorledes ulike våpentyper fungerer er også en del av den våpentekniske historie. Gruppen viser i denne forbindelse bl.a. til at Norsk Våpenhistorisk Selskap i samarbeid med Forsvarsmuseet har arrangert skyting med eldre historiske våpen.

De sikkerhetsmessige problemer knyttet til skytevåpen er faren for at våpenet misbrukes og/eller havner i gale hender. Disse forhold påvirkes ikke av om våpenet benyttes eller ikke. Gruppen har kommet til at test- og demonstrasjonsskyting med samlervåpen bør være tillatt. Muligheten for test- og demonstrasjonsskyting med våpen tilhørende samling er viktig både for samlers interesse og utøvelse av samlersaktivitet, og for utøvelsen av felles arrangementer og aktiviteter i våpensamlersmiljøet..

Gruppen er imidlertid av den oppfatning at samlervåpen ikke bør kunne benyttes til vanlig øvelses- og konkurranseskyting. Åpnes det for en generell adgang til øvelses- og konkurranseskyting med

samlervåpen, vil dette kunne bidra til å motivere enkelte til å søke en våpensamlertillatelse for alene å kunne anskaffe våpen til skyting som man ellers ikke ville hatt adgang til å erverve. En slik adgang vil kunne bidra til å undergrave hele våpensamlerinstituttet.

Test- og demonstrasjonsskytingen bør videre begrenses til et forsvarlig og nødvendig nivå. Gruppen ønsker likevel ikke å oppstille noen nærmere regulering av omfanget av test- og demonstrasjonsskytingen, men vil vise til den generelle adgang politiet har til å vurdere de personlige krav til våpensamlerens skikkethet for øvrig.

Gruppen ser imidlertid behovet for å oppstille en egen bestemmelse for test- og demonstrasjonsskyting med helautomatiske våpen, og andre våpen tilhørende samling som er ervervet etter dispensasjon fra forbudet om erverv av våpen jf. §§ 1-2 og 2-7. Bruk av denne type våpen bør underlegges en strengere kontroll, særlig med tanke på å unngå de uheldige signaleffekter uønsket bruk av slike våpen representerer. Gruppen foreslår derfor at all test- og demonstrasjonsskyting med slike våpen skal forhåndsvarsles til stedlig politi. Vi vil her vise til det dreier seg om våpentyper som sjelden ellers tillates ervervet. En underretning til politiet vil videre sikre notoritet og kontroll over transport av slike våpen.

5.3.7 Overføring av samling

Gruppen anbefaler at det nedfelles en mulighet for at en våpensamler kan overføre en våpensamling i sin helhet ved salg eller gave til annen våpensamler. Overtakende våpensamler må oppfylle de samme vilkår som overdragende våpensamler, jf. de vilkår som er oppstilt i våpenloven og våpenforskriften. Dette innebærer at overtakende våpensamler underkastes de samme krav til personlig skikkethet, medlemskap, våpenkyndighet og oppbevaring av samling som våpensamleren som overfører sin samling. En våpensamler som kun har tillatelse til å erverve inntil 25 samlervåpen, vil dermed ikke kunne omgå bestemmelsen i forslag til ny våpenforskrift § 2-11 om antall våpen i en samling ved å overta en hel våpensamling bestående av et større antall våpen.

Overføring av samling ved arv stiller særlige problemstillinger. Våpensamlerens bortgang kommer ofte uventet på arvingen(e), og arvinger vil av den grunn ofte ikke fylle vilkårene for å kunne overta våpensamlingen på tidspunktet for samlers bortgang. Dette reiser et naturlig spørsmål om en dispensasjonsadgang for arvinger.

For at en arving skal kunne få overta en våpensamling, er det enkelte ufravikelige grunnvilkår som må være til stede også på tidspunktet for arveoverføringen. Dette gjelder kravene til vandel og øvrige personlige egenskaper iht. våpenloven, og kravene til sikker oppbevaring av våpen iht. våpenforskriften. Kravene til medlemskap i våpensamlerorganisasjon, våpenkyndighet og dokumentert seriøsitet må det likevel kunne midlertidig dispenseres fra.

En arving kan tenkes å ha ulike motiver for sitt ønske om å få overta en samling. Våpensamlingen hadde kanskje stor betydning for arvelateren, og vil således kunne representere en stor følelsesmessig betydning for arvingen. Arvingen kan videre ha levd ut sin interesse for samlevåpen gjennom arvelaterens samling, uten selv å ha tatt de nødvendige skritt til å inneha en egen samletillatelse. Ved arvelaterens bortgang vil arvingen således ha stor interesse i å kunne videreføre samlingen.

Dispensasjonen bør ha en begrensning i tid, hvor arvingen ved dispensasjonens utløp må oppfylle alle vilkårene som stilles til våpensamlere generelt. Dette gjelder ikke minst kravet til seriøsitet, hvor det ikke bør stilles lavere krav til arvinger enn til andre samlere. Hvis begrunnelsen for å overta samlingen i det vesentlige er begrunnet i dens affeksjonsverdi for arvingen, kan arvingen fortsatt beholde samlingen ved å gjøre våpnene varig ubrukbare ved deaktivering.

5.3.8 Museumsformål

Gruppen finner at det bør gis en særskilt regel om oppbevaring av skytevåpen og ammunisjon i museer og tilsvarende institusjoner. Det må anses som uheldig at det i dag ikke eksisterer en nærmere regel om disse forhold. Det er riktignok slik at mange av de museer som eier og oppbevarer skytevåpen er offentlig eide organisasjoner. Det finnes likevel et stort antall større og mindre museer som er etablert som

stiftelser, og som er utenfor det offentliges kontroll med hensyn til ivaretagelse av sikkerhet rettet mot oppbevaring av skytevåpen. En særskilt regel vil dessuten kunne gjøre det enklere i fremtiden å overføre våpensamlinger fra private til museer.

Ved utformingen av bestemmelsen har gruppen vært opptatt av det skal være tilsvarende regler for oppbevaring av våpen i museer som for oppbevaring av våpen hos private. Videre er det tatt hensyn til at det ved oppbevaring av våpen i en institusjon må utpekes en ansvarlig person som tilfredsstillende våpenlovens krav til personlig skikkethet.

Kapittel 6. Godkjenning av våpenorganisasjon m.v.

Etter gjeldende våpenforskrift § 2-12 er det et krav om at skytterorganisasjoner der tilslutning er en forutsetning for erverv av våpen, skal være godkjent av Politidirektoratet. Slik godkjenning er blant annet gitt til alle de store landsdekkende skytterorganisasjoner som administrerer approberte skyteprogrammer som benyttes i konkurranser. Inntil 2001 var det ikke et krav om at våpensamlere skulle være medlem av organisasjon. Ved forskriftendring som trådte i kraft 1. januar 2001 ble imidlertid dette kravet innført, samtidig som Norsk Våpenhistorisk Selskap ble godkjent.

Hittil har det ikke vært utarbeidet tilfredsstillende dekkende krav for godkjenning av skytter- og samlersorganisasjon. Denne mangelen på klare kriterier for godkjenning, har særlig skapt problemer for godkjennelsen av våpenhistoriske organisasjoner. Gruppen har funnet det mest hensiktsmessig at det utformes en felles regel som oppstiller kriterier for alle organisasjoner, både de som dekker skytter- og samlersaktiviteter.

Bakgrunnen for å kreve medlemskap i organisasjon har primært vært forankret i et behov for at våpeninnehavere skulle kunne dokumentere behovet for våpen ved søknad om ervervstillatelse. Gruppen finner også grunn til å fremheve at medlemskap i en organisasjon samt deltakelse i organisasjonens aktiviteter, ofte vil være en nødvendig forutsetning for å etablere et nettverk for formidling av blant annet god våpenkultur. En vel fungerende organisasjon vil dessuten kunne ha visse muligheter til å kunne si til personer som er uegnet til å inneha våpen.

Gruppen har ved utforming av forslag til vilkår for godkjenning av organisasjoner vært opptatt av at det skal oppstilles klare og entydige krav til oppbygging og stabilitet. Dette søkes særlig ivarettatt gjennom kravene til dokumentasjon til søknaden. Gruppen har ikke funnet det nødvendig å stille krav om at organisasjonen skal være landsomfattende, men stiller blant annet krav om at den skal ha et sentralt styrende organ og inneha et minimum antall medlemmer. Gruppen har funnet det vanskelig å skulle konkretisere nærmere kravet om et minimum antall medlemmer, for eksempel der en forening etablerer seg på et begrenset interessefelt som ikke dekkes av tidligere godkjennelser. Man vil imidlertid peke på at antallet medlemmer vil være et viktig moment i vurderingen av om hvorvidt organisasjonen har den nødvendige stabilitet og evne til ansvarlig kontinuerlig drift. Der organisasjonen består av flere lag og foreninger, har man funnet det riktig at det er hovedorganisasjonen som godkjennes.

Gruppen mener også at det er viktig at godkjente organisasjoner skal kunne følges opp av politiet. Dette kan enklest gjøres gjennom kravet om at organisasjoner skal årlig rapportere direkte til politiet, gjennom blant annet utskrift av årsmøteprotokoll.

Gruppen anser det også som et viktig tiltak at politiet lokalt kan etablere kontakt og samarbeid med de lokale organisasjoner. Dette ser man imidlertid ikke behov for å regulere i forskriften.

Kapittel 7. Krav til godkjenning av den som vil drive tilvirkning, import eller salg av skytevåpen, våpendeler og ammunisjon.

7.1 Handelsbevilling

I gjeldende våpenforskrift § 10-3, annet ledd er det krav om at den som søker bevilling til å drive handel

med skytevåpen, våpendeler og ammunisjon må godtgjøre "2 års erfaring fra slik forretning eller annen kjennskap til slike gjenstander som kan likestilles med dette."

Det finnes i Norge mange små våpenforhandlere, og disse har ikke kapasitet eller økonomisk evne til å være "opplæringsanstalt" for fremtidige bevillinghavere og konkurrenter. Det å ha jobbet som ekspeditør i to år i en våpenforretning behøver heller ikke gi tilstrekkelig erfaring og kunnskap. Det kan her anføres at mange "entusiaster" innehar større kunnskap om våpen enn mange som har arbeidet "med slik handel" i mange år.

I den senere tid er det kommet et kurstilbud fra Våpenrådet. Politidirektoratet har tidligere bestemt at dette kurset kan likestilles med 6 måneders erfaring fra handel med skytevåpen, men det mangler fortsatt 18 måneders "erfaring". For å sikre et enhetlig krav til våpenfaglige kvalifikasjoner, mener gruppen at det innføres et opplæringskurs med et så omfattende pensum at bestått kurs kan erstatte "2 års erfaring fra slik forretning". Dette kurset kan f.eks. bygge videre på det eksisterende kurset til Våpenrådet. Kurset godkjennes av Politidirektoratet. Gruppen tror ikke en slik ordning vil medføre noen oppblomstring av nye små våpenforhandlere. Det stilles fortsatt samme strenge krav til personlige egenskaper, samt krav til lager- og forretningslokalene.

For å hindre at det blir etablert nye private «kjeller-/hobbyforhandlere», går gruppen videre inn for at det settes krav til at bevilling bare kan gis til personer som skal drive handel fra lokaliteter med «normal forretningsstid». Dette er i samsvar med både finsk og svensk lov. I den finske skjutvåpenlagen står det bl.a. i § 20: «Tillstånd kan meddelas en sökande som är berättigad att idka näring, som utnämner en ansvarig person enligt 26 § och som med tanke på sin ekonomiska situation har tillräckliga förutsättningar att idka näring i «vapenbranschen» på behörigt sätt.» I den svenske står det bl.a. i 2. kapittel § 10: «Tillstånd att driva handel med skjutvapen får meddelas den som har rätt att driva handel i allmänhet, har de kunskaper som behövs samt är ordentlig och pålitlig. Tillstånd får meddelas endast för handel som skall bedrivas yrkesmässigt.» I 6. kapittel § 3 står det videre bl.a.: «Ett tillstånd att driva handel med skjutvapen skall återkallas av polismyndigheten om a) tillståndshavaren inte längre driver yrkesmässig handel.» På den annen side er det klart at det mange steder i Norge er store avstander til nærmeste våpenforhandler, og det kan derfor være et aktivum i småsamfunn å ha en liten lokal forhandler som kan dekke nærmiljøets behov for våpen, og spesielt ammunisjon. Gruppen ser derfor ikke noe galt i at våpenhandelen kombineres med annen næringsvirksomhet.

Hvis man forlanger at en aktiv forhandler skal selge minimum ett skytevåpen pr. år, har vi i dag 250-300 aktive forhandlere i Norge. Antall registrerte bevillinger i sentralt våpenregister er pr. i dag ca. 850. Dette tallet mener gruppen bør reduseres. Det foreslås derfor at bevillingen skal tilbakekalles hvis det ikke har vært registreringspliktig salg i løpet av ett år.

Godkjent børsemaker kan gis bevilling til å drive handel med skytevåpen uten ytterligere krav til faglige kvalifikasjoner.

Etter gruppens mening skal det settes krav til minstealder til bevillingshaver. Formålet med dette er å sikre at bevillingshaver er tilstrekkelig moden. Det finnes allerede slik aldersbegrensning for bevilling til å drive ervervsmessig tilvirking og reparasjon av skytevåpen, jf dagens våpenforskrifte kap.13). Gruppen er enig om å sette 21 år som felles minstealder for bevilling til å drive handel med skytevåpen og bevilling til å drive ervervsmessig tilvirking og reparasjon av skytevåpen. Gruppen har i denne sammenheng vurdert fra hvilket aldersnivå man kan begynne å regne «2 års erfaring», men pga. at det i forslag til ny våpenforskrift oppstilles et krav om at den som søker bevilling skal ta ovennevnte kurs, finner ikke gruppen det nødvendig å gå nærmere inn på dette.

I gjeldende forskrift §10-3, tredje ledd fremgår det at "For dem som kun driver handel med haglegeværer og luft- og fjærvåpen kreves ikke spesielle våpenfaglige kvalifikasjoner". Dette er en gammel overlevning som gruppen anser at det er på tide å endre. Registreringsplikt på alminnelige haglegevær ble innført fra 1. oktober 1990, slik at gruppen anser at det i forslag til ny våpenforskrift settes samme krav til handel med haglegeværer som til rifler, pistoler og revolvere. I tillegg foreslår gruppen at det fremgår eksplisitt av forskriften at det også kreves bevilling til å drive handel med air soft gun og paintballvåpen. Krav om slik bevilling gjelder også etter dagens forskrift, men det er erfart at politidistriktene praktiserer dette ulikt idet regelverket anses som uklart.

Politiet plikter i dag å føre en fortløpende fortegnelse i sentralt våpenregister over alle bevillinger til å drive handel med skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon. Hvert enkelt politidistrikt har imidlertid kun tilgang til liste over forhandlere registrert i eget distrikt. Gruppen foreslår at listen over alle registrerte forhandlere skal være tilgjengelig for politiet over hele landet. Melding om nye, tilbakekalte og avsluttede bevillinger skal straks legges inn i nasjonalt våpenregister. Gruppen anbefaler også at Politidirektoratet ajourfører en forhandleroversikt på politiets internettsider. Dette er i tråd med den svenske våpenloven som i kapittel 2 § 18 bl.a. sier: *"Rikspolisstyrelsen skall med hjälp av automatiserad behandling föra separata centrala register över: (pkt. 3.) personer och organisationer som har meddelats tillstånd enligt denna lag att bedriva handel med skjutvapen eller att ta emot skjutvapen för översyn, reparation eller skrotning (vapenhandlarregistret)."*

I gjeldende forskrift § 10-3, sjuende ledd kreves det bl.a. at en våpenforretnings butikk- og lagerlokaler skal være godkjent av politiet for så vidt angår sikring mot tyveri. Dette er svært skjønnsmessig formulert da det ikke setter noen tekniske krav til sikringen. Generelt bør det stilles minst like strenge krav til sikring av våpen hos forhandlere som hos private. Derfor foreslår gruppen bl.a. at det er krav til at butikk- og lagerlokaler skal sikres med FG-godkjent (Forsikringsselskapenes Godkjennelsesnevnd) innbruddsalarmanlegg med overføring på overvåket linje til døgnbemannet alarmstasjon. I tillegg er det foreslått en rekke konkrete sikkerhetstiltak som må være oppfylt før bevilling skal gis. Dette sikrer et minimumskrav til tyverisikringen, samtidig som politiets saksbehandling vil bli mer ensartet når samme standard legges til grunn for vurderingen.

7.2 Tilvirkning

Et vilkår for at bevilling skal kunne gis, er krav om at søker må registrere virksomheten i merverdi- og firmaregisteret i Brønnøysund. Dette er inkonsekvant, idet man ikke kan kreve forhåndsregistrering i merverdiavgiftsmantallet fordi dette først kan gjøres når omsetningen har nådd kr. 50.000,-. Gruppen foreslår at forskriften endres til krav om registrering i Fortaksregisteret i Brønnøysund, samt at det settes en frist på tre mnd. til å registrere firmaet i merverdiavgiftsmantallet hos Fylkesskattesjefen.

Det er etter dagens forskrift satt et faglig krav om minimum svennebrev som børsemaker etter lov om faglig opplæring i arbeidslivet for å kunne få bevilling til å drive tilvirkning og reparasjon av skytevåpen. Det er gitt en overgangsperiode på 3 år fra 1. januar 2003 til å skaffe seg den nødvendige formelle kompetansen.

Gruppen er enig i at det er nødvendig at alle som skal drive ervervsmessig børsemakervirksomhet har tilstrekkelige faglige kvalifikasjoner. Gruppen påpeker imidlertid at det ikke utdannes faglig kvalifiserte børsemakere kun i Norge. Når utløpet av ovennevnte overgangsperiode nærmer seg, vil vi kunne oppleve at svært mange velutdannede og dyktige børsemakere står uten arbeide fordi de ikke har tatt norsk svennebrev.

Gruppen foreslår derfor at kravet til faglige kvalifikasjoner må kunne nyanseres noe slik at børsemakerutdanning fra utlandet også godkjennes. Det finnes mange eksempler på dyktige børsemakere som f.eks. har fått sin utdanning i USA. Mange av landets mest prestisjetunge børsemakere har sin bakgrunn derfra, og har gjennom år bevist at de gjør førsteklasses arbeid. Det er viktig ikke å låse kravet til faglige kvalifikasjoner til kun én utdanningsinstitusjon i Norge, som i dag er børsemakerlinjen ved Gauldal videregående skole. Vi har ingen garanti i fremtiden for at børsemakerlinjen vil bestå som et faglig tilbud til de som ønsker å bli børsemakere. Slik dagens forskrift er formulert er vi på god vei til å danne et monopol/kartell av noen få børsemakere utdannet i Norge.

Etter dagens regelverk er det krav om minstealder på 21 år for å få bevilling til ervervsmessig tilvirkning eller reparasjon av skytevåpen og våpendeler, men 18 år for å tilvirke ammunisjon, jf. gjeldende forskrift § 13-2 pkt. a). Våpenforskriftens § 13-3, pkt. a), setter. Gruppen foreslår at det settes en felles minstealder på 21 år for å sikre at bevillingshaver er tilstrekkelig moden, jf. tilsvarende vurdering i pkt. 7.1 ovenfor.

Det er i dag Politidirektoratet som avgjør søknad om bevilling til å drive tilvirkning og reparasjon. Gruppen foreslår at politimesteren avgjør disse bevillingssøknadene, slik at eventuelle klager da skal avgjøres av Politidirektoratet. Hvis Politidirektoratet skulle fatte vedtak som første instans, ville Justisdepartementet være klageinstans, og det er ikke ønskelig. Gruppen er oppmerksom på at våpenloven § 20 om tilvirkning

og reparasjon fastslår at bevilling gis av «vedkommende departement». Gruppen tolker dette til å gjelde ren produksjon av våpen, slik f.eks. Kongsberg Small Arms driver. Børsemakere flest "setter sammen" våpen på eksisterende deler (låsekasse, løp etc.). De børsemakere som også ønsker å produsere våpen helt fra bunnen av, kan eventuelt få egen produksjonsgodkjenning fra Politidirektoratet. Det blir altså et spørsmål om det lar seg gjøre å definere dette i to kategorier: tilvirkning (lage nye våpen) og service/reparasjon, slik svært mange børsemakere arbeider i dag. Pga. at våpenloven § 20 benytter begrepet "tilvirkning" har gruppen sett seg nødt til å redefinere dette begrepet i forskriften. Det er utenfor prosjektgruppens mandat å endre loven, men vi vil likevel påpeke det uheldige i at børsemakere med mesterbrev ifølge våpenlovens § 20 ikke trenger bevilling, men bare skal sende melding om virksomheten. Mesterbrev er bare en merkantil tilleggsutdanning og har intet med faglig kompetanse å gjøre. Dette bør endres ved neste revisjon av våpenloven.

Hva gjelder produksjon av ammunisjon for salg, er det enighet i gruppen om at dette ikke er naturlig å regulere i våpenforskriften. Det er ammunisjonsfabrikker som driver slik produksjon for salg. Dette skal det stilles helt andre krav til enn for eksempel for børsemakervirksomhet. Konsesjon for dette bør ligge under Justisdepartementet. Unntaket er tillatelse til å produsere løse prosjektiler. Dette er en forholdsvis enkel produksjon som vi foreslår at politimesteren skal avgjøre.

På samme måte som ved bevilling til å drive handel med skytevåpen, føres alle bevillinger til å drive som børsemaker inn i sentralt våpenregister. Gruppen foreslår at oversikt over alle godkjente børsemakere må være tilgjengelig for hele politiet, og ikke bare distriktsvis. Det bør være mulig å få ut en oversikt basert på børsemakere i hvert enkelt politidistrikt i tillegg til hele landet.

Kapittel 8. Privat oppbevaring av skytevåpen og ammunisjon

8.1 Innledning

Gruppen har funnet å ville innskjerpe oppbevaringsbestemmelsen til å omfatte krav om oppbevaring i FG-godkjent våpenskap fra og med erverv av første registreringspliktige skytevåpen.

Gruppen har valgt å legge avgjørende vekt på at innføring av et slikt krav vil medføre at misbrukspotensialet av skytevåpen vil bli vesentlig redusert, samt at det vil innebære en betydelig signal- og holdningsskapende effekt. Anskaffelse av våpenskap vil i seg selv kunne innebære en kostnad for den enkelte i en størrelsesorden fra ca. 3000 kroner. Dette vil for de fleste våpeneiere ikke innebære en uforholdsmessig kostnad.

Det er videre rimelig å anta at en rekke våpeneiere som kun har ett, eller noen få våpen, og som ikke jevnlig bruker disse, vil velge å selge eller levere inn sine våpen som følge av utgiftene en anskaffelse av våpenskap vil medføre.

Gruppen har vurdert det slik at oppbevaringskravene har flere hensikter, og at det foreligger en rekke argumenter for en innskjerpelse av disse reglene.

8.2 Hindre misbruk, ulykker og selvdrap

Tilgjengelig statistikk viser at antallet selvmord begått med skytevåpen i Norge har variert. Frem til ca 1990 lå tallet godt over 100, med 176 som høyeste antall. Etter dette har antallet ligget stabilt på rundt 100 tilfeller pr år. Forskning viser at en betydelig andel av disse selvmordene ville kunne vært unngått dersom våpenet som ble brukt hadde vært låst inne. Dette har sammenheng med at mange selvmord bærer preg av å være en impulshandling. Jo lenger tid det tar, og jo flere bevisste handlinger vedkommende må gjennomføre for å kunne begå selvmord, jo større er sjansen for at selvmordshandlingen avbrytes. Ved å stille krav om oppbevaring i våpenskap, vil tiden det tar å finne nøkler, låse opp skapet, finne våpen og ammunisjon osv. kunne føre til at handlingen ikke gjennomføres.

Man kan argumentere med at vedkommende, i mangel av tilgang til skytevåpen, vil velge en annen

metode. I enkelte tilfeller er dette riktig, men mens "suksessraten" ved selvmordsforsøk på andre måter varierer kraftig, er den nær opptil 100 % ved bruk av skytevåpen. Det er altså i seg selv et poeng å hindre at selvmordsforsøk begås med skytevåpen.

Øvrig misbruk av skytevåpen kan være for eksempel at barn, ungdom, eller andre uvedkommende, finner våpen i huset og forårsaker vådeskuddsulykker. Oppbevaring i våpenskap vil langt på vei kunne eliminere denne risikoen.

8.3 Konkretisering av kravene til oppbevaring

Ved å innføre krav om våpenskap fra og med erverv av første våpen vil det være lite rom for tvil om hvilke regler som gjelder. Det ligger samtidig en betydelig signaleffekt i dette, ved at det store ansvar et våpeninnehaver medfører, konkretiseres gjennom strenge krav til oppbevaring av våpen. Et slikt krav vil også bidra til at det etableres gode holdninger til sikker våpenoppbevaring allerede hos unge som begynner med jakt eller konkurranseskyting.

8.4 Hindre tyveri

Tyveri representerer ikke noe stort problem, men det er flere forhold som vil kunne føre til at dette endres. Forsvarets våpen har inntil nå vært de klart foretrukne våpen å anskaffe for kriminelle. Dette har sammenheng med at de allerede eksisterende oppbevaringsregler for sivile våpen ikke gjelder Forsvarets våpen. Med tusenvis av våpen utlevert til befal og HV-personell, har det derfor vært relativt enkelt å skaffe til veie komplette, militære våpen. Med den stadig skjerpede praksis for oppbevaring av våpen i Forsvaret vil sivile våpen kunne bli mer attraktive for kriminelle. I tillegg er det rimelig å anta at det er mørketall i forhold til tyverier av lovlig ervervede, uregistrerte hagler. Med krav om etterregistrering av disse vil det være rimelig å anta at antallet tyverier av sivile våpen vil kunne stige.

8.5 Vurdering

Gruppen ser samtidig at det foreligger en rekke argumenter for ikke å innføre en slik innskjerpning.

Rekrutteringen til skytterorganisasjonene drives for en stor del gjennom utlån av våpen fra lokallagene. Dette praktiseres ved at foresatte for en kortere eller lengre periode låner våpen fra skytterorganisasjonene på vegne av sine barn for å etablere en interesse for skyting før anskaffelse av eget våpen foretas. Med skjerpede oppbevaringskrav vil et slikt utlån i en kortere periode medføre krav om innkjøp av våpenskap. Kostnader er allerede et rekrutteringsproblem i alle skyteøvelser, og dette problemet vil bli ytterligere forsterket gjennom å innføre krav om å også anskaffe våpenskap.

Videre vil innføringen kunne innebære enkelte praktiske problemer ved studenters oppbevaring av våpen på studiested. Mange studenter som er jegere eller skyttere, har våpenskap hjemme på sin folkeregistrerte adresse. Imidlertid er det mange som ønsker å medbringe våpen til jakt og skyting på sitt studiested. Ved å innføre skjerpede krav til oppbevaring, vil dette medføre at disse personene må anskaffe et nytt våpenskap til bruk på studiestedet. Dette vil medføre en ekstra utgift i en periode hvor mange allerede har en anstrengt økonomi. I studietiden er det allerede nå vanlig med frafall fra jakt og skyttersport. Dette vil kunne forsterkes ytterligere gjennom å innføre kostnadsdrivende regler for oppbevaring. Midlertidig fravær fra hjemsted i arbeidssammenheng vil kunne medføre tilsvarende problemstillinger.

8.6 Jaktvåpengarderobe

Utgangspunktet i dagens regelverk er at ingen gis tillatelse til å erverve og inneha mer enn ett skytevåpen innenfor våpenets tillatte bruksområde, jf. våpenloven § 7, tredje ledd jf. åpenforskriften § 2-2. Praksis har vært at det i utgangspunktet ikke har vært anledning til å erverve et reservevåpen dersom man allerede eide et tilsvarende våpen. Dette har medført en omfattende saksbehandling fra politiets side, både med

hensyn til ervervssøknaden og en eventuell klagebehandling. Gruppen foreslår innført en jaktvåpengarderobe på inntil 8 våpen for søker som er innført i Jegerregisteret, jf. forslag til ny våpenforskrift § 2-8, annet ledd. Gruppen antar at en slik jaktvåpengarderobe vil tilfredsstillte jegerens ønsker og behov for våpen til ulike typer jakt, samtidig som politiets saksbehandling forenkles betraktelig. Det kan i denne sammenheng vises til at Sverige har hatt en tilsvarende ordning i flere år, og har gode erfaringer med ordningen.

8.7 Utlån av våpen

Gruppen foreslår videre å myke opp bestemmelsene om utlån, slik at forslag til ny våpenforskrift §§ 17-1 og 17-2 nå gir adgang til at privatpersoner nå kan låne pistol og revolver dersom de har våpenkort for tilsvarende våpen. Dette for å imøtekomme det behov for utlån som brukeren har. Så lenge låntaker har våpenkort for tilsvarende våpen, ser gruppen få faremomenter ved et slikt utlån.

Kapittel 9. Nødvendige regler for implementering av folkerettslige forpliktelser, herunder FNs våpenprotokoll.

9.1. Innledning

Av folkerettslige forpliktelser som er relevante for norsk våpenlovgivning, har gruppen kun funnet FNs våpenprotokoll og Schengenkonvensjonens kapittel 7. Disse inneholder bindende rammeforutsetninger. I tillegg bør det nevnes at OSSE, Organisasjonen for sikkerhet og samarbeid i Europa, den 24. november 2000 avga en politisk forpliktende erklæring om at medlemsstatene burde tilrettelegge for ordninger som gjør at borgerne frivillig innleverer ulovlige våpen. OSSE-erklæringen omtales ikke nærmere her.

Det er viktig innledningsvis å presisere at de folkerettslige forpliktelser som utledes av FNs våpenprotokoll og Schengenkonvensjonens kapittel 7 inneholder minimumskrav for reguleringen av skytevåpen. De er med andre ord ikke til hinder for at man velger en strengere regulering. Dette fremgår eksplisitt av Schengenkonvensjonens artikkel 90. Videre bør det presiseres at begge forordninger gjør unntak for offentlige myndigheters anskaffelse og besittelse av våpen.

Det er særlig Schengenkonvensjonen som inneholder forpliktelser av materielt innhold. Forholdet mellom norsk våpenlovgivning og konvensjonen er omtalt i St prp nr 42 (1996-97) - om samtykke til ratifikasjon av samarbeidsavtale av 19. desember 1996 mellom partene i Schengenavtalen og Schengenkonvensjonen, og Island og Norge om avskaffelse av personkontroll på de felles grenser.

9.2. Nærmere om innholdet av de internasjonale forpliktelser

FNs våpenprotokoll regulerer bl.a. import/eksport av våpen og problemstillinger rundt merking av våpen, for å sikre entydig identifisering og for å kunne følge et våpen "fra vugge til grav". Protokollens mål er å tilrettelegge kontrollrutiner i forhold til handel og produksjon av våpen for å forhindre, bekjempe og avskaffe ulovlig våpenhandel.

Protokollen oppstiller en rekke konkrete tiltak. Den innebærer krav om at man har et forvaltningssystem med adekvat lovgivning og tilhørende administrativ kontroll med produksjon, eksport, import og transitt av håndskytevåpen. Deretter settes det krav til straffesanksjonering.

Schengenkonvensjonens kapittel 7 omhandler regler om skytevåpen og ammunisjon. Konvensjonens artikkel 77 fastsetter at konvensjonspartene forplikter seg til å tilpasse sine nasjonale lover og forskrifter om erverv og innehav av, samt handel med og utlevering av skytevåpen og ammunisjon til bestemmelsene i konvensjonens 7. kapittel.

Når det gjelder våpenlovens generelle rekkevidde er konvensjonens utgangspunkt etter artikkel 82 at våpen hvis modell er utviklet før 1. januar 1870, er unntatt fra kontrollsystemet. Det gjelder dog ikke

dersom det angjeldende våpen kan avfyre ammunisjon for våpen det kreves tillatelse for. Artikkel 82, bokstav b bestemmer videre at reproduksjoner av de under litra a nevnte våpen også skal være registreringsfrie såfremt våpnene ikke kan brukes med en patron i metallhylse. I artikkel 82, bokstav c er det gjort unntak for våpen som er gjort varig ubrukbare. Det forutsettes her at uskadeliggjøringen er godkjent av et offentlig organ.

Artikkel 78 nr. 1 setter opp en klassifisering av ulike våpengrupper. Våpen deles inn i tre hovedkategorier. Det er meldepliktige våpen, våpen det kreves tillatelse for og forbudte våpen. Etter artikkel 78 nr. 2 er låskasser, magasin og piper til skytevåpen underlagt de samme bestemmelser som skytevåpenet selv. Artikkel 78 nr. 3 inneholder en definisjon av hva som skal betraktes som et kort våpen.

Det er oppstilt noen unntak fra de generelle definisjoner på våpen som er meldepliktige og våpen det kreves tillatelse for. Verd å merke seg er særlig artikkel 81 bokstav b som fastsetter at lange skytevåpen med enkeltladning og et eller flere riflede løp, er å anse som meldepliktige. Dette må implisitt bety at tilsvarende våpen med glatte løp (hagler) ikke er meldepliktige.

Artikkel 79 nr. 1 omhandler kategoriene forbudte skytevåpen og forbudt ammunisjon. Dette omfatter:

- skytevåpen som vanligvis brukes som krigsvåpen,
- helautomatiske skytevåpen, selv om de ikke er krigsvåpen,
- skytevåpen som er kamuflert som en annen gjenstand,
- panserbrytende ammunisjon, spreng- og brannammunisjon samt prosjektiler til denne type ammunisjon,
- ammunisjon til pistoler og revolvere med dumdumkuler eller kuler med hulspiss, samt prosjektiler til denne type ammunisjon.

Artikkel 79 nr. 2 bestemmer at vedkommende myndigheter i særlige tilfeller kan utstede våpentillatelser til de i nr. 1 nevnte skytevåpen og ammunisjon når hensynet til den offentlige sikkerhet og orden ikke er til hinder for det.

Artikkel 80 inneholder bestemmelser om ervervstillatelse for skytevåpen.

Artikkel 81 gjelder meldeplikt. Artikkel 85 nr 3 forutsetter at alle våpenprodusenter og våpenhandlere skal registrere alle meldepliktige skytevåpen slik at man raskt skal kunne fastslå våpenets art, opprinnelse og erverver.

Etter artikkel 83 er aldersgrensen for erverv av våpen 18 år, med mindre det gjelder særlige unntak for jakt og konkurranseskyting. Artikkel 83 stiller også krav om personlig skikkethet, tilfredsstillende vandel og behov for å kunne erverve våpen.

Etter artikkel 84, punkt 1, 2 og 3 skal det opprettes et register ved salg/erverv også for de våpen som bare er meldepliktige, jfr. artikkel 81.

Artikkel 85 nr. 1 krever bevilling for tilvirking og handel med våpen. Det skal også føres effektivt tilsyn med de som har slik bevilling.

Artikkel 86 nr. 1 bestemmer at ingen må låne ut våpen til personer som ikke har ervervstillatelse. I punkt 2 er det likevel bestemt at parten på nærmere fastsatte vilkår kan tillate midlertidig utlån.

Artikkel 87 nr. 1 forutsetter at partene innfører regler om tilbakekall av våpenkort når innehaveren ikke lenger fyller vilkårene.

9.3. Forholdet mellom de folkerettslige forpliktelser og gjeldende regelverk.

FNs våpenprotokoll art. 8 "Marking of firearm" gir flere eksempler på hvordan våpen skal merkes ved tilvirking, innførsel og transitt. Våpenforskriftens bestemmelser om merking av skytevåpen i §§ 13-8, § 14-9, § 16-16, § 17-4 og § 23-3 er nylig opphevet som følge av manglende notifikasjon til EU/EFTA.

Gruppen antar at det blir nødvendig å innføre nye bestemmelser for merking av våpen for å tilfredsstille våpenprotokollen. Vi kan ikke se behov for noen ytterligere endring og justering av gjeldende våpenforskrift begrunnet i hensynet til FN's våpenprotokoll.

Det kan, slik vi ser det, med overnevnte unntak, ikke være tvil om at gjeldende lovgivning med god margin oppfyller FNs våpenprotokolls krav.

Når det gjelder Schengenkonvensjonens kapittel 7 er det ikke like åpenbart at gjeldende regelverk fullt ut er dekkende. I St prp nr 42 (1996-97) fastslås det at:

"Våpenloven har i hovedsak sammenfallende og til dels strengere bestemmelser enn Schengenkonvensjonen. Med unntak av mindre justeringer vil det således ikke være behov for endringer i det norske regelverket."

Det er gruppens syn at de gjeldende våpenforskrifter langt på vei ivaretar de krav konvensjonen oppstiller. I hovedsak er den gjeldende norske regulering langt strengere enn konvensjonens krav, men det er enkelte tilpassinger som må gjøres.

Det er særlig to forhold som bør vurderes i forhold til Schengenkonvensjonen. For det første er det et spørsmål om gjeldende norsk regelverk har den tilstrekkelige generelle rekkevidde. For det annet er det et spørsmål om gjeldende regelverk har en adekvat klassifisering av skytevåpen og om konvensjonens krav om særlig restriktive regler for bestemte typer våpen og ammunisjon er ivaretatt.

Når det gjelder våpenlovens generelle rekkevidde, er konvensjonens utgangspunkt etter artikkel 82 at våpen hvis modell er utviklet før 1. januar 1870, er unntatt fra kontrollsystemet. Det gjelder dog ikke dersom det angjeldende våpen kan avfyre ammunisjon for våpen det kreves tillatelse for.

Dette forholdet omtales i stortingsproposisjonen nr 42: *"Praksis i Norge når det gjelder registreringsfrihet avviker noe fra bestemmelsen i artikkel 82. Etter lang og innarbeidet forvaltningspraksis er grensene for registreringsfrihet i Norge når det gjelder pistol/revolvere modellår tidligere enn 1871, og for geværer modellår tidligere enn 1885. Forvaltningspraksis må derfor sannsynligvis justeres noe."*

Noen endring i forvaltningspraksis har så langt ikke skjedd. I utgangspunktet tilfredsstiller dagens norske praksis ikke konvensjonskravet. På den annen side kan man registrere at andre Schengenland også har regler som avviker fra konvensjonens generelle krav. Det som fremstår som særlig problematisk er imidlertid at den norske forvaltningspraksis tar utgangspunkt i modellår uten hensyn til faktisk produksjonsår, og at det i ikke gjøres unntak for fritak for eldre konstruksjoner som anvender ammunisjon som også benyttes i moderne våpen. Kombinasjonen av disse to forhold gjør at man uavhengig av lovens kontrollsystem relativt enkelt og lovlig kan anskaffe seg våpen som kan avfyre moderne ammunisjon som er lett tilgjengelig. Eks Smith & Wesson revolvere i kaliber .22.

Til sammenligning har den finske våpenlov et unntak for svartkruttvåpen som er produsert før 1890. I Sverige har man ikke unntak for noen våpen som bruker gasstettende patroner. En slik løsning går lengre enn konvensjonens krav og vil i Norge være problematisk i forhold til hvilke overgangsordninger man eventuelt skulle ha for de våpen som i lang tid har vært i lovlig uregistrert eie. Noen kriminalpolitisk effekt ville det neppe ha.

Konklusjonen er likevel at dagens praksis ikke står seg i forhold til konvensjonen. Det er mulig at det vil være tilstrekkelig å innta et vilkår om at unntak forutsetter at våpnene ikke kan avfyre ammunisjon bestemt for forbudte våpen eller våpen det kreves tillatelse for.

Også utover hensynet til konvensjonens krav er det god grunn til å vurdere dagens ordning. For det første kan det stilles spørsmål om dagens ordning er rimelig. Man kan nå enkelt anskaffe våpen som kan avfyre moderne ammunisjon, og som derfor er like farlige som registreringspliktige våpen, uten at loven kommer til anvendelse. Et praktisk eksempel kan være hagler. Det finnes en rekke hagler i kaliber 12 med konstruksjonsår før 1885 på det åpne markedet.

Et annet forhold er at dagens regelverk er svært uklart. Betegnelsen modellår er i seg selv tvetydig. Hva med senere modifikasjoner? Er det meningen at ett og samme våpen skal falle innenfor og utenfor lovens anvendelsesområde f.eks. på grunn av ulike lands ulike approbasjonsår. Hva med sivile våpen? Hva er modellår her?

Sett i lys av de senere års økte fokusering på ulovlig våpeninnhav, økning i strafferammer mv, bør det her komme en avklaring. Spørsmålet er praktisk for samlere, antikvitethandlere, auksjonshus etc. Videre bør en slik avklaring skje i forskriften. Dagens ordning hvor et avgjørende straffbarhetsvilkår angis i et rundskriv er slik vi ser det, problematisk i forhold til legalitetsprinsippet.

Konvensjonens artikkel 79 omhandler de forbudte våpen. Det er viktig å presisere at uttrykket forbudte våpen ikke skal tolkes bokstavelig. Det inneholder ikke et ufravikelig forbud mot privat besittelse av slike våpen, men det inneholder en forutsetning om at slike våpen ikke skal være i alminnelig omløp. Dette fremgår av artikkel 79 nr. 2 som bestemmer at vedkommende myndigheter i særlige tilfeller kan utstede våpentillatelser til de i nr. 1 nevnte skytevåpen og ammunisjon når hensynet til den offentlige sikkerhet og orden ikke er til hinder for det. De fleste Schengen land, også Sverige og Finland, har gjort unntak for museer, samlere og andre spesielle tilfeller.

Gjeldende våpenforskrift § 2-8 fastsetter at "Det gis ikke tillatelse til å erverve og inneha hel- eller halvautomatiske skytevåpen eller våpendeler av militær karakter. Politidirektoratet kan dispensere fra denne bestemmelsen." Bestemmelsen dekker konvensjonens artikkel 79 med det unntak at bestemmelsen ikke fastsetter et tilsvarende generelt forbud mot våpen som er kamuflert i eller som andre gjenstander. Dette er forholdsvis praktisk i forhold til pistoler kamuflert som fyllepenn eller innebygd i spaserstokker, kofferter mv.

Tilsvarende gjelder for forbudt ammunisjon. Gjeldende våpenforskrift fastsetter i § 8-5 at det til sivil bruk er forbudt å eie eller inneha panserbrytende ammunisjon. Det samme gjelder ammunisjon med eksploderende prosjektil og brannprosjektil. Schengenkonvensjonens artikkel 79 har forbud mot ammunisjon til pistoler og revolvere med dumdumkuler eller kuler med hulspiss samt prosjektiler til denne type ammunisjon.

Når det ellers gjelder forbudt ammunisjon bør det fremheves at artikkel 79 nr 2 som gir adgang til å dispensere dersom hensynet til den offentlige sikkerhet og orden ikke er til hinder for det, må antas å innebære at man kan videreføre dagens system med unntak for tidligere lovlig ervervet militær overskuddsammunisjon, samt å kunne gjøre unntak for ammunisjonsamlere. Det kan ellers bemerkes at bestemmelsen i våpenforskriften § 8-5 annet ledd er uheldig plassert idet § 8-5 er en særbestemmelse for erverv av ammunisjon for medlemmer av skytterlag.

Når det gjelder deaktiverte våpen krever i utgangspunktet Schengenkonvensjonens artikkel 82 c at våpnene er gjort varig ubrukbare og er forsynt med et offentlig organs stempel eller er anerkjent av et slikt organ. Gjeldende forskrift har ikke noe slikt krav, men det er mulig at den implisitte forutsetning om at deaktivering/plombering skal godkjennes av offentlig godkjent børsemaker er tilstrekkelig. Problemet blir blant annet hvorledes man skal sikre notoritet over hvem som innestår for at arbeidet er forskriftsmessig utført. Et annet spørsmål er hvorledes man skal forholde seg til våpen som er deaktivert før dagens krav til gjennomføringen forelå.

Som ovenfor nevnt, følger det implisitt av artikkel 81 at lange skytevåpen med enkeltladning og ett eller flere glatte løp ikke er meldepliktige. Dette må innebære at dagens ordning med fritak for registreringsplikt for hagler uten magasin som er lovlig ervervet før innføring av registreringsplikten, ikke er problematisk i forhold til registreringsplikten. Tilsvarende er dagens unntak for signalpistoler i samsvar med konvensjonens artikkel 80 nr 2 a.

Et tilsynelatende problem er artikkel 78 nr. 2 hvoretter låskasser, magasin og piper til skytevåpen underlagt de samme bestemmelser som skytevåpenet selv. I St prp nr 42 fremgår det at: "*Våpenloven stiller ikke krav til at magasinet skal sidestilles med skytevåpenet ved erverv etc. For å bli i samsvar med konvensjonen må det her skje en tilføyelse i loven.*" Noen slik tilføyelse i loven er ikke gitt. Videre synes det på det rene at det heller ikke er noe annet Schengenland som har innført regler av slik karakter. Det er slik vi ser det, et spørsmål om den norske oversettelsen av konvensjonen her er riktig. (...subject mutatis mutandis to the regulations ...) Under enhver omstendighet vil en slik regel fremstå som ubegrunnet og lite praktisk. Vi kan ikke se at en videreføring av gjeldende ordning er problematisk.

For å justere gjeldende regelverk i forhold til Schengenkonvensjonens kapittel 7 foreslås følgende:

Våpenforskriften bør angi hvilke typer skytevåpen som er utenfor lovens virkeområde grunnet alder og konstruksjon. Det bør ikke unntas våpen som avfyrrer moderne lett tilgjengelig ammunisjon.

Våpenforskriftens generelle forbud mot helautomatiske skytevåpen må få tilsvarende anvendelse på våpen som er kamuflert i eller som andre gjenstander.

Våpenforskriftens generelle forbud mot bestemte typer ammunisjon bør omfatte ammunisjon til pistoler og revolvere med kuler med hulspiss samt prosjektiler til denne type ammunisjon.

9.4 Nærmere om våpen som ikke er kontrollpliktige

Våpenlovens § 1 annet ledd fastsetter at *"Et våpen anses (likevel) ikke som skytevåpen dersom våpenet på grunn av alder eller konstruksjon likevel ikke kan brukes som skytevåpen og heller ikke forholdsvis lett kan utbedres eller gjøres om slik at det kan brukes til å skyte med"*.

Dagens ordning er at rifler og geværer med modellår før 1885 og pistoler og revolvere med modellår før 1871 antas å ha en alder som gjør at de generelt sett ikke kan brukes som skytevåpen og derfor faller utenfor lovens kontrollsystem. Det avgjørende kriterium har vært modellåret og ikke når det konkrete våpen er produsert. Det er imidlertid avgrenset mot nyproduserte kopier. Ordningen er ikke fastsatt i forskrift, men omtalt i rundskriv og må anses som fast forvaltningspraksis.

Dagens regelverk er ikke så klart som det burde være. Betegnelsen modellår er i seg selv tvetydig. Blant samlere og andre våpeninteresserte vil det ofte opereres med modellbetegnelser for å skille mellom mindre varianter av en våpentype uten at dette har noen betydning for våpenets funksjonalitet, beskaffenhet og fare-potensiale. Det riktige må være å legge vekt på de offisielle modellbetegnelser. Disse vil imidlertid ofte være forskjellige for ulike nasjoner som har benyttet ett og samme våpen. Det er vanskelig å se at ulike lands approbasjonsår for ellers identiske modeller bør være avgjørende for om et våpen er kontrollpliktig eller ikke.

Uavhengig av hvilke forståelser av modellår man legger til grunn, oppstår deretter spørsmålet om hvilke ettertidige modifikasjoner og reparasjoner som skal tillegges vekt. Hva med senere modifikasjoner? For sivile våpen oppstår enda mer kompliserte spørsmål her. For sivile våpen er det som oftest ikke angitt noe egentlig modellår. Det nærmeste man da kommer er patentdato for mekanismen, eventuelt produksjonstart. Gruppens oppfatning er at en slik forståelse er for vid, idet den i praksis vil unnta fra lovens kontrollområde en rekke hagler og rifler.

Eksempler på problemet i praksis er de ulike norske, svenske og danske varianter av Remington "rolling block" rifler og karabiner. Rifler med Rolling block mekanisme ble innført i det norske, svenske og danske forsvaret i 1867. Den opprinnelige utgaven i Norge og Sverige var for en 12,17 millimeters randtent patron. Senere i 1888 og 1891 bygget det norske Forsvaret om noen slike våpen til 8 millimeters sentertent patron. Det er rimelig å anta at disse våpen må regnes som å ha modellår 1888/91 og at de således er registreringspliktige. Sikkert er dette imidlertid ikke fordi det kan hevdes at det er mekanismen som er det avgjørende. Under en hver omstendighet begynte man tidlig å kamre om slike våpen til sivil bruk i kaliber 12,17 x 44 sentertent og andre sentertente kalibre. Slike våpen må antagelig anses som registreringsfrie. I både Sverige og Danmark finnes det en rekke militære og sivile ombygginger før og etter 1884. Mengder av disse våpen er på markedet i Norge. I tidligere tider var de rimelige jaktvåpen. Nå tjener de stort sett dekorasjonsformål, men brukes også av spesielt interesserte til svartkruttsskyting. I tillegg finnes det en mengde hagler med rolling block mekanisme.

Et annet eksempel kan være Smith & Wesson "Russian" revolvere. Dette er en amerikansk revolver modell utviklet på slutten av 1860 årene og produsert fra 1870 til 1878. De egentlige "Russian" modellene var militære leveranser til Russland. Samlere skiller mellom tre ulike leveranser med mindre forskjeller. Strengt tatt kan det da hevdes at det kun er den første varianten som har modellår før 1871. Problemet er imidlertid at det her dreier seg om relativt sublimе forskjeller som er lite kjent utover samlerkretser. I tillegg ble modellen i forskjellige varianter fremstilt for sivil salg. Tilsvarende problemstillinger gjør seg gjeldende for andre revolvertyper og -fabrikanter.

Foruten hensynet til å skape mer klarhet bør man også foreta materielle endringer. Dagens ordning innebærer at utenfor lovens tillatelsessystem kan man anskaffe våpen fullt ut kapable til å avfyre moderne ammunisjon, og derved akkurat like farlige som registreringspliktige våpen. Et praktisk eksempel kan være hagler. Det finnes en rekke hagler, i kaliber 12 med konstruksjonsår før 1885, på det åpne markedet. Et

annet eksempel er tidligere Smith & Wesson revolvere i kaliber .22. Satt på spissen kan man si at spørsmålet om det kreves tillatelse for å erverve og inneha en .22 revolver, kun er et spørsmål om pris.

På dette området er ikke gjeldende praksis heldig og heller ikke i samsvar med våre forpliktelser etter Schengenkonvensjonen. Konvensjonens utgangspunkt etter artikkel 82 er at våpen hvis modell er utviklet før 1.januar 1870 er unntatt fra kontrollsystemet. Det gjelder imidlertid eksplisitt ikke dersom det angjeldende våpen kan avfyre ammunisjon for våpen det kreves tillatelse for. Noe slikt forbehold er ikke tatt i norsk praksis.

Spørsmålet er da hvor grensen for et generelt fritak bør gå. Det anses som selvsagt at det ikke er aktuelt å innføre registreringsplikt på originale våpen utviklet før utviklingen av enhetspatroner. Ingen av de land vi normalt sammenligner oss med har noen slik løsning.

I Sverige har man valgt ikke å gi noe unntak for våpen som bruker gasstettende patroner. En slik løsning går lengre enn Schengenkonvensjonens krav og vil i Norge være problematisk i forhold til hvilke overgangsordninger man eventuelt skulle ha for de våpen som i lang tid har vært i lovlig uregistrert eie. Det vil neppe ha noen kriminalpolitisk eller sikkerhetsmessig effekt. I Danmark er ordningen i utgangspunktet ganske lik den svenske med generelt fritak for for- og bakladningsvåpen produsert før 1870, forutsatt at de ikke kan avfyre enhetspatron. Det er dog enkelte særregler for samling av våpen med modell eller produksjonsår senest 1890 og bestemte eldre danskbrukte våpen. Det finske systemet innebærer et unntak for svartkruttvåpen som er produsert før 1890.

Med hensyn til den langvarige norske forvaltningspraksis og hensett til at disse eldre våpen ikke kan sies å utgjøre noen sikkerhetsmessige betenkeligheter, vil gruppen ikke foreslå noen generell regel som omfatter alle gasstettende patroner. På den annen side bør vi både for å unngå misbruk og for bedre å oppfylle Schengenkonvensjonens forpliktelser, innføre kontroll med skytevåpen som kan avfyre moderne ammunisjon som finnes i alminnelig handel. Gruppen foreslår en ordning tilsvarende den finske med generelt unntak for svartkruttvåpen som er produsert før 1890. Et utgangspunkt i produksjonsår vil være langt lettere rent håndhevingsmessig enn modellår. Et våpen som er vesentlig endret i karakter, f.eks. ved kaliberbytte, må i denne sammenheng anses som produsert ved endringen. Det vil eksempelvis si at en norsk Remington rolling block omkalibrert til 8 x 58 r i 1891 blir registreringspliktig.

Unntaket i våpenloven § 1, annet ledd gjelder også nyere våpen, dersom disse har en konstruksjon som gjør at de allikevel ikke kan brukes som skytevåpen. I praksis vil dette dreie seg om våpen i helt ukurante kalibre. Et problem i denne sammenheng er at det i våre dager i praksis er mulig å bestille eller lage patronhylser til nær sagt alle kalibre og deretter lade patroner. Det er likevel ikke mulig å fange opp alle mulige teoretiske problemer. I praksis utgjør ikke dette noe problem. Våpenloven vil uansett ikke hindre de som virkelig vil anskaffe seg våpen, til å gjøre det. Det synes rimelig å unnta bestemte kalibre fra lovens virkeområde. Dette dreier seg om kalibre som ikke er i alminnelig handel og ikke lett lar seg tilvirke fra kalibre som er i alminnelig handel. En slik vurdering må nødvendigvis bli noe skjønnsmessig, men denne løsningen er relativt vanlig internasjonalt. Løsningen vil også kunne ta høyde for en vesentlig del av de til nå registreringsfrie våpen som blir registreringspliktige, dersom man tar til følge forslaget om å skjerpe de generelle fritak med modellår før 1885/1871 til produksjonsår før 1890.

Gruppen vil foreslå at avgjørelsen av hvilke kalibre som skal regnes som ukurante, legges til Politidirektoratet. Gruppen vil understreke at en slik avgrensning er forbundet med vansker. Det er ikke enkelt å ha oversikt over hvilke typer ammunisjon som omsettes og hvilke ammunisjonstyper som kan lages ut fra basishylser eller omformes fra andre mer kurante kalibre. Etter gruppens oppfatning kan det ikke forventes at Politidirektoratet tar stilling til dette spørsmålet for alle typer kalibre. En eventuell liste bør ta utgangspunkt i tilsvarende lister innenfor EU/EØS-området, og fokusere på militære våpen som er relativt vanlige i samlerkretser. Siden gruppen mener Politidirektoratet bør være ansvarlig for å utarbeide listen går vi ikke nærmere inn på dette.

Enhver endring i gjeldende praksis i forhold til hvilke våpen som omfattes av våpenlovens system, vil reise spørsmål om overgangsordninger. Et gjennomgående problem med svært gamle våpen er at de, av en god del innehavere, ikke regnes som skytevåpen. De er antikviteter, veggpyrd, arvegods eller et eller annet man ikke har noe bevisst forhold til. Det finnes mengder av gamle våpen som henger på vegger i stuer, kjellere og hytte, uten at innehaveren ser på dette som skytevåpen eller har noen oppfatning om modell- og produksjonsår. En kraftig innskjerping på dette området vil medføre en svært tung

informasjonsoppgave. Gruppen vil foreslå at det innføres en overgangsordning lik den løsning som ble valgt da man innførte registreringsplikt på hagler. Det vil si at de som før forskriftens ikrafttredelse innehar rifle/gevær med modellår før 1885 og pistol/revolver med modellår før 1871, fortsatt kan inneha disse uten særskilt tillatelse.

Kapittel 10. Forslag til oppfølging av våpenamnestiet.

10.1. Innledning

Prosjektgruppen har kommet fram til tre ulike modeller for å vurdere en oppfølging av våpenamnestiet. Disse tre modellene er delvis basert på dagens norske bestemmelser, bestemmelser hentet fra det finske regelverket og tilpasset Schengenkonvensjonen.

Justisdepartementet besluttet i kgl. res. å gjennomføre et landsdekkende våpenamnesti i perioden 1. september 2003 – 31. august 2004. Gjennomføringen av amnestiet er hjemlet i våpenloven § 34, som sier:

"Kongen kan bestemme at overtredelser av lovens § 7 første ledd, § 8 første ledd første punktum og § 13 første ledd første punktum ikke skal forfølges strafferettslig dersom den som har begått overtredelsen, gir underretning til politiet om overtredelsen i løpet av et nærmere angitt tidsrom fastsatt av Kongen."

Videre praktiseres det påtalemessige oppportunitetsprinsippet i stor utstrekning i dag.

De lignende bestemmelsene i finsk regelverk er følgende:

Finsk våpenlov § 101, siste ledd:

"Som skjutvapenbrott anses inte innehav av ett skjutvapen, en «vapendel,» patroner eller särskilt farliga projektiler enligt 1 mom. 1 punkten, om den som innehar ett sådant föremål på eget initiativ gör en anmälan till polisen om föremålet och överlämnar det i polisens besittning."

Finsk våpenlov § 68a:

"Gör en tillståndshavare eller en person som godkänts som «vapenansvarig» eller «vapensamlare» på eget initiativ en anmälan till polisen om olovliga skjutvapen, «vapendelar,» patroner eller särskilt farliga projektiler eller om olovliga sprängämnen och överlämnar dem i polisens besittning, återkallas inte tillståndshavarens tillstånd som berättigar till förvärv eller innehav av skjutvapen, «vapendelar,» patroner och särskilt farliga projektiler eller godkännandet av den «vapenansvariga» eller «vapensamlaren» på grund av det olovliga innehavet av de överlämnade föremålen."

Finsk våpenlov oppstiller således både et strafferettslig og et forvaltningsmessig amnesti i de ovennevnte bestemmelser.

Gruppen har på bakgrunn av dette oppstilt og vurdert følgende tre alternativer:

Alternativ A:

Våpenloven utvides til å omfatte et permanent amnesti etter finsk modell, men uten mulighet for etterregistrering. Våpenloven § 34 videreføres i sin nåværende form.

Alternativ B:

Våpenloven utvides til å omfatte et permanent amnesti etter finsk modell, med mulighet for etterregistrering/salg av våpen. Dette vil imidlertid ikke utelukke gjennomføring av særlige tidsbegrensede amnestiprojekter jf. dagens bestemmelse.

Alternativ C:

Våpenloven § 34 sin hjemmel for å gjennomføre tidsbegrenset våpenamnesti videreføres i sin nåværende form. Oppportunitetsprinsippet vil gjelde som tidligere.

10.2 Vurdering

Ut fra et samfunnsmessig synspunkt er det viktig at alle våpen som finnes ute blant publikum blir innlevert eller registrert. Det nylig gjennomførte amnestiet førte til at godt og vel 35 000 våpen ble innlevert eller registrert. Samtidig er man klar over at det fortsatt er et betydelig antall registreringspliktige uregistrerte våpen ute blant publikum, og som man ikke har oversikt over. Det er etter gruppens mening viktig at forholdene legges til rette for at disse våpnene blir registrert eller destruert.

Videre er gruppen av den oppfatning at det er uheldig med anonym innlevering av våpen. Dersom det ved et eventuelt nytt våpenamnesti skal åpnes adgang til anonym innlevering, vil det svekke mulighetene for en effektiv håndhevelse av våpenlovens bestemmelser mot å inneha uregistrerte våpen. Enkelte politidistrikt følger i dag en meget restriktiv praksis ved å pågripe og varetektsfengsle personer som blir påtruffet med uregistrerte våpen på offentlig sted. Det er ikke vanskelig å tenke seg situasjoner hvor kriminelle som bringer med seg uregistrerte våpen på offentlig sted, vil kunne slippe straffeforfølgning ved å vise til et våpenamnesti og hevde at de var på vei til politiet for å innlevere sitt ulovlige våpen. Ved et eventuelt nytt våpenamnesti bør det derfor ikke gis anledning til anonym innlevering. Videre er det en forutsetning for amnesti at innlevering av våpen skjer etter forhåndsavtale med politiet.

Siden det må legges til grunn at det fortsatt befinner seg et betydelig antall uregistrerte registreringspliktige våpen i samfunnet, anbefaler gruppen at det vurderes et nytt tidsbegrenset nasjonalt våpenamnesti med hjemmel i våpenloven § 34. Både prøveamnestiet og det nylig gjennomførte amnestiet ga erfaringer som det er viktig å legge til grunn ved utarbeidelsen av et nytt nasjonalt våpenamnesti.

Når det gjelder valg av løsninger, har gruppen delt seg i et flertall og et mindretall.

Gruppens flertall ser det som hensiktsmessig at man gir en formell amnestihjemmel der man i dag er henviset til det ulovfestede oppportunitetsprinsippet. Dagens praktisering av oppportunitetsprinsippet innebærer etter flertallets synspunkt at publikum i liten grad er innforstått med ordningen. Til dels har ordningen også medført ulik praktisering i de forskjellige politidistriktene.

Flertallet ser det derfor som hensiktsmessig at det oppstilles en egen bestemmelse på området som er enkel å forholde seg til både for publikum og politiet. Gruppens flertall ønsker en formalisering tilsvarende dagens finske regelverk på området.

Den finske modellen jf. alternativ A innebærer et permanent amnesti, men uten mulighet for etterregistrering av våpen. Alternativet innebærer strafferettslig og forvaltningsmessig amnesti ved overlevering av våpen til politiet etter forhåndsavtale. Alternativ A innebærer videre en videreføring av dagens våpenlov § 34. Ved at våpenloven § 34 videreføres, vil man fortsatt kunne gjenåpne et nasjonalt tidsbegrenset våpenamnesti med mulighet for å innta andre incentiver og mulighet for etterregistrering av våpen mv.

Alternativ B innebærer at den finske modellen integreres i våpenloven, og at det åpnes en mulighet for etterregistrering og/eller videresalg av våpen. Våpenloven § 34 vil fortsatt gi mulighet for å gjenåpne et nasjonalt tidsbegrenset våpenamnesti. I et slikt amnesti kan det åpnes for å innta andre incentiver og mulighet for etterregistrering på særskilte vilkår. Det siste kan tenkes hvor man ønsker å nå konkrete brukere eller våpentyper.

Flertallet mener at styrken i alternativene A og B er at man får en formalisering av dagens praktisering av oppportunitetsprinsippet. Dette vil kunne bidra til at flere overleverer uregistrerte registreringspliktige våpen til politiet.

Flertallet ser videre at det kan være heldig at formaliseringen også innebærer at man har muligheten til å få etterregistrert våpnene, jf. alternativ B. Dette vil innebære et permanent men begrenset våpenamnesti, med klare fastsatte regler. Flertallet er av den oppfatning at muligheten for etterregistrering vil kunne være

et incitament for ytterligere innlevering av uregistrerte våpen. Det samme vil gjelde hvis det gis mulighet til videresalg av våpenet til en person som fyller vilkårene for erverv. Innleveringen bør, hvis det ikke hefter andre straffbare forhold ved våpenet, ikke være til hinder for at vedkommende, hvis han for øvrig fyller vilkårene for erverv av våpen, enten kan få etterregistrere våpenet, videreselge det til en som fyller vilkårene, eller ved deaktivering beholde det.

Flertallet ser faren for at våpen som det hefter andre straffbare forhold ved på denne måten kan bli forsøkt legalisert, men veid opp mot fordelene ved å få kontroll over det store antall uregistrerte registreringspliktige våpen, må det siste veie tyngst.

Samtidig vil alternativ B, som alternativ A, videreføre dagens våpenlov § 34, ved at man fortsatt har adgang til å gjenåpne et nasjonalt våpenamnesti med mulighet for å innta andre målrettede incentiver etter behov.

Gruppens mindretall v/ Talgø og Svendsen kan ikke se at det er påkrevd med en lovendring for å iverksette et nytt våpenamnesti. Våpenloven § 34 gir hjemmel for å innføre et tidsbegrenset våpenamnesti. Et slikt amnesti ble som kjent gjennomført i perioden 1. september 2003 – 31. august 2004.

De som ønsket å rydde opp i straffbare forhold ved at de var i besittelse av våpen uten politiets tillatelse hadde muligheten til å benytte seg av det nylig avsluttede våpenamnestiet og innlevere og eventuelt søke om etterregistrering av sine ulovlige våpen.

Det å inneha registreringspliktige skytevåpen uten politiets tillatelse ansees som et alvorlig brudd på våpenlovens sentrale bestemmelser. Slike forhold vil, foruten å medføre en straffereaksjon, også gi et selvstendig grunnlag for å kunne tilbakekalle en våpeneiers våpenkort for de våpen vedkommende måtte ha da vedkommende ikke vil bli ansett som skikket til å kunne erverve og inneha skytevåpen.

Mindretallet kan ikke se behovet for en lovendring som åpner adgang til et varig våpenamnesti. Mindretallet slutter seg i den sammenheng til de vurderinger som ble gitt av Justisdepartementet i Ot. prp. nr 21 (2000 – 2001) pkt 34 hvor departementet blant annet anfører:

”Justisdepartementet fastholder at et nasjonalt våpenamnesti bør være tidsbegrenset. Dersom det formelle amnestiet skal være tidsbestemt, vil mange eiere av ulovlige våpen lett overfor seg selv kunne finne stadig nye grunner for å utsette innlevering. Det er derfor formålstjenlig med det press som ligger i at amnestiet går over en kortere periode. Dette forhindrer likevel ikke at politiet etter eget skjønn foretar etterregistrering av uregistrerte våpen også utenfor amnestiperioden. Justisdepartementet er kjent med at en rekke politidistrikter etter skjønn har foretatt etterregistrering av uregistrerte registreringspliktige skytevåpen når våpeneieren på eget initiativ har oppsøkt politiet med våpenet. Det vil være anledning til en tilsvarende praksis også etter at amnestiperioden har utløpt.”

Et permanent formalisert våpenamnesti kan uthule folks oppfatning av alvoret i å sitte med ulovlig uregistrert våpen. Det vil etter mindretallets oppfatning gi motsatt signaleffekt enn hva som ble gitt ved lovendringen av 5. juni 1998 hvor strafferammen for å inneha uregistrerte våpen ble betydelig skjerpet. En lovendring som domstolene har fulgt opp ved å gi ubetingede reaksjoner, og ikke bøter som tidligere, for de som er domfelt for å inneha uregistrerte registreringspliktige våpen.

Ved et permanent våpenamnesti vil det heller ikke ligge det pressmiddel som er i et tidsbegrenset amnesti. Tallene fra det nylig avsluttede våpenamnestiet viser at 84 % (30 019 av 35 724 våpen) av de innleverte våpen ble innlevert i løpet av de siste 2 månedene. De fleste av disse 84 % av våpnene ble innlevert helt på tampen av amnestiet.

Mindretallet vil videre bemerke at et permanent våpenamnesti, hvor det også gis mulighet for etterregistrering, vil kunne bidra til øket innsmugling og/eller omsetning av uregistrerte registreringspliktige skytevåpen som vil bli forsøkt hvitvasket via amnestiet. Dette vil særlig gjøre seg gjeldende hvis det ved et eventuelt nytt amnesti skal stilles et lempeligere krav til behovsprøving og/eller gebyrfritak.

Det er imidlertid situasjoner hvor uregistrerte registreringspliktige skytevåpen dukker opp og hvor det ikke er naturlig at det iverksettes etterforskning. Dette gjelder i første rekke våpen som arvingene finner i forbindelse med opprydding etter et dødsfall. Såfremt ikke arvingen velger å beholde det ulovlige våpenet

over tid, vil slike tilfelle ikke rammes av straffebestemmelsen i våpenloven for å ha innehatt skytevåpen uten politiets tillatelse.

I de tilfelle våpenet er funnet hos arvelater og arvingen bruker noe tid på å kontakte politiet for å avklare forholdene rundt våpenet, bør politiet med bakgrunn i oppportunitetsprinsippet vurdere om det skal iversettes etterforskning eller ikke. Det antas imidlertid at politiet i større grad enn tidligere, som følge av innfasingen av et sentralt våpenregister, lettere vil kunne fange opp dødsfall blant våpeneiere og aktivt medvirke til at avdødes registrerte våpen blir tatt hånd om.

I de tilfelle hvor uregistrerte våpen dukker opp bør politiet i hvert enkelt tilfelle, slik Justisdepartementet har forutsatt i Ot.prp. nr 21 (2000 – 2001), vurdere om det skal iverksettes etterforskning og om det skal gis adgang til etterregistrering av uregistrerte registreringspliktige skytevåpen når våpeneieren på eget initiativ har oppsøkt politiet med våpenet.

Forutsetningen for en eventuell etterregistrering må være at vedkommende som ønsker våpenet innregistrert tilfredsstillende de alminnelige vilkår for å kunne erverve våpenet, både med hensyn til vandel og dokumentert behov samt at det gjelder ordinære (ikke forbudte) våpen som ikke har vært gjenstand for ulovlig innførsel eller omsetning.

Mindretallet kan ikke se behovet for et nytt tidsbestemt våpenamnesti så vidt kort tid etter at det forrige amnestiet ble avsluttet. Det bør imidlertid vurderes et nytt kort tidsavgrenset våpenamnesti for eksempel noen tid etter at tvungen innregistrering av hagler er iverksatt og gjennomført.

10.3. Konklusjon

Gruppens flertall anbefaler alternativ B, og foreslår at våpenloven § 34 endres slik at den hjemler straffritak for den som på eget initiativ først kontakter politiet og deretter innleverer et uregistrert våpen. Hjemmelen for gjennomføring av tidsbestemt amnesti bør beholdes.

Gruppen anbefaler at det vurderes et nytt tidsbegrenset nasjonalt våpenamnesti med hjemmel i våpenloven § 34. Dette må baseres på erfaringene fra det nylig gjennomførte amnestiet og det tidligere prøveamnestiet.

Kapittel 11. Registrering av lovlige, tidligere uregistrerte haglegevær.

Formålet med politiets registrering av skytevåpen er å få kontroll over disse slik at man til enhver tid vet hvem som lovlig innehar skytevåpen. Dagens regler gir anledning til å eie og inneha et uregistrert haglegevær lovlig ervervet før 1. oktober 1990. Det er tidligere antydning at det kan være så mange som opp mot en halv million lovlige uregistrerte haglegeværer. Da sier det seg selv at det er store muligheter for ulovlig handel med disse våpnene. Er personer gamle nok til å ha vært over 18 år pr. 1. oktober 1990, kan de jo hevde å ha kjøpt våpenet før registreringsplikten ble innført. Det er da ikke lett å kunne motbevise dette. Dette er uholdbart ut fra at politiet ikke kan utøve full våpenkontroll.

Det har allerede utviklet seg et "svart marked" for omsetning av disse haglene. Våpenloven og våpenforskriften redegjør for hvordan omsetning og oppbevaring skal foregå med alle andre våpen. Når det finnes opp mot en halv million våpen som det ikke er kontroll med, så er dette et så stort problem at samfunnet er nødt til å reagere dersom troverdigheten til våpenloven skal opprettholdes.

For at politiet skal kunne utøve den kontroll de er ment å ha, er det gruppens oppfatning at det er helt nødvendig å innføre krav til etterregistrering av alle lovlige uregistrerte haglegevær. Det bør stilles de samme krav til personlige egenskaper hos våpeneier som i instruksene for våpenamnestiet som ble gjennomført i 2003/2004, jf. Politidirektoratets rundskriv 03/021. Ut i fra det antall hagler vi kan forvente registrert, må registreringsperioden være så lang at ikke alle landets våpenkontor blir overkjørt av søkere. Perioden må starte og avsluttes på en tid av året hvor det vanligvis ikke er så stor pågang (senvinter/vår) av søknader. Våpenamnestiet medførte at det kom inn ca. 35000 våpen. Vi kan lett se at det vil komme inn over 10 ganger så mange hagler for registrering, og fra sentralt hold blir man nødt til å bevilge tilstrekkelige midler for gjennomføringen. Det må sørges for at det gis midler til overtid og ekstra personell

i tillegg til en utstrakt mediekampanje, som må gå jevnt gjennom hele registreringsperioden. Det nytter ikke med noen utspill i media den første og siste måneden. Sentrale myndigheter må ta dette ansvaret og bevilge nødvendige ekstraordinære midler til politiet for at denne viktige arbeidsoppgaven skal kunne gjennomføres.

Gruppen forutsetter at slik etterregistrering ikke hindrer fremtidige kjøp, er gratis og at det eneste kravet som stilles er vandel. Dette fordi disse våpnene tross alt i sin tid ble lovlig ervervet. Prosjektgruppen anbefaler at dette blir gjort.

Kapittel 12. Forslag til ny våpenforskrift.

Forslag til ny våpenforskrift 25. januar 1963 nr 9722 Forskrift om skytevåpen, våpendeler og ammunisjon

Hjemmel: Lov 09. juni 1961 nr. 1§ 31.

Våpenforskriften

Fastsatt av Justisdepartementet med hjemmel i våpenloven av 9. juni 1961 nr. 1 Endret 1 mars 1984 nr. 606, 4mars 1986 nr. 567, 10 juli 1987 nr. 597, 4aug 1989 nr. 789, 24 aug 1990 nr. 723, 11 sep 1992 nr. 777, 9jan 1996 nr. 15, jfr. Rdir. 93/15/EØF om harmonisering av bestemmelsene om markedsføring av og kontroll med eksplosive varer til sivil bruk. Endret F10.12.1999 nr 1470, F30.10.2000 nr 1084. F20.12.2002 nr 1844 i kraft 01.01.2003. F21.07.2003 nr 979 i kraft 01.09.2003.

Første del. Innledende bestemmelser	38
Kapittel 1 Våpenlovens rekkevidde	38
§ 1-1 Ikke-kontrollpliktige våpen	38
§ 1-2 Forbudte våpen	38
§ 1-3 Forbudt ammunisjon	38
§ 1-4 Forbud mot våpen eller lignende som ikke faller innenfor våpenloven	38
Annen del. Erverv av skytevåpen, våpendeler og ammunisjon	39
Kapittel 2. Vilkår for å få tillatelse til å erverve og inneha skytevåpen og våpendeler.....	39
§ 2-1 Personlig skikkethet	39
§ 2-2 Juridisk persons erverv av våpen	39
§ 2-3 Godkjenning av skytter- og samlerorganisasjoner	39
§ 2-4 Typer av skytevåpen	40
§ 2-5 Skytevåpenets funksjoneringsmetode	40
§ 2-6 Kriteria for måling av skytevåpenets totallengde samt løpslengde	41
§ 2-7 Erverv og import av halvautomatiske våpen.	41
§ 2-8 Erverv av våpen til jakt	41
§ 2-9 Erverv av våpen til øvelses- og konkurranseskyting	41
§ 2-10 Erverv av skytevåpen som skal benyttes av andre	42
§ 2-11 Erverv av våpen og ammunisjon til samling	42

§ 2-12 Erverv av skytevåpen til slakting	43
§ 2-13 Erverv av skytevåpen til utryddelse av skadedyr og jakt på sel	43
§ 2-14 Erverv av skytevåpen til beskyttelse	43
§ 2-15 Erverv av skytevåpen for polititjenestemenn og yrkesbefal	43
§ 2-16 Erverv av våpen på grunnlag av arv/affeksjon	43
§ 2-17 Erverv av skytevåpen til museumsformål	44
§ 2-18 Erverv av pipe og glidestykke	44
§ 2-19 Erverv av luft- og fjærvåpen.....	44
§ 2-20 Godkjenning av skytter- og samlerorganisasjoner	44
§ 2-21 Godkjenning av skyteprogram som gir grunnlag for erverv av registreringspliktige skytevåpen.....	44
Kapittel 3. Erverv av ammunisjon	45
§ 3-1 Vilkår for å få tillatelse til å erverve og inneha ammunisjon	45
§ 3-2 Utlevering av ammunisjon fra forhandler	45
§ 3-3 Erverv av ammunisjon innen godkjente skytterorganisasjoner	45
Tredje del. Handel med skytevåpen, ammunisjon og kontrollpliktige våpendeler	46
Kapittel 4. Bevilling til å drive handel med skytevåpen, våpendeler og ammunisjon.....	46
§ 4-1 Bevillingen og dens omfang	46
§ 4-2 Unntak fra bevillingsplikten	46
§ 4-3 Vilkår for å få bevilling	46
§ 4-4 Søknad om bevilling	47
§ 4-5 Utstedelse av bevilling	47
§ 4-6 Fortegnelse over bevillinger	48
Kapittel 5. De autoriserte forhandleres plikter.....	48
§ 5-1 Levering fra autorisert forhandler	48
§ 5-2 Autoriserte forhandleres plikt til å føre fortløpende fortegnelser mv.	48
§ 5-3 Ammunisjonsprotokoll.....	49
§ 5-4 Autorisert forhandlers oppbevaring av skytevåpen og ammunisjon.....	49
§ 5-5 Melding om skifte av daglig leder	49
Fjerde del. Om tilvirkning, reparasjon og deaktivering av skytevåpen, våpendeler og ammunisjon	50
Kapittel 6. Bevilling til å tilvirke og utføre reparasjon av skytevåpen og våpendeler og tilvirke av ammunisjon .	50
§ 6-1 Bevillingen og dens omfang	50
§ 6-2 Vilkår for å få bevilling	50
§ 6-3 Søknad om bevilling	50
§ 6-4 Utstedelse av bevilling	51

§ 6-5 Fortegnelse over bevilninger	51
§ 6-6 Melding om tilvirkning for salg	51
§ 6-7 Tilvirkerens plikter	52
Kapittel 7. Tilvirkning til eget bruk	52
§ 7-1 Tilvirkning av ammunisjon	52
§ 7-2 Tilvirkning av skytevåpen og våpendeler	52
Femte del. Inn- og utførsel av skytevåpen, våpendeler og ammunisjon.....	53
Kapittel 8. Forbud mot innførsel	53
§ 8-1 Forbud mot innførsel av våpen e.l som ikke faller inn under våpenloven § 1.....	53
§ 8-2 Forbud mot innførsel av visse typer våpen og ammunisjon	53
Kapittel 9. Ervervsmessig innførsel av skytevåpen, våpendeler og ammunisjon.....	53
§ 9-1 Søknad om tillatelse til ervervsmessig innførsel	53
§ 9-2 Tillatelse til ervervsmessig innførsel	53
§ 9-3 Politiets kontroll med søknad om tillatelse til ervervsmessig innførsel	54
§ 9-4 Krav til internasjonalt importsertifikat	54
§ 9-5 Ervervsmessig innførsel av våpen som nevnt i våpenloven § 5	54
§ 9-6 Ervervsmessig innførsel av løse hagl.....	54
§ 9-7 Politiets fortegnelse over tillatelser til ervervsmessig innførsel	54
§ 9-8 Levering av tillatelse til ervervsmessig innførsel til Tollvesenet	55
§ 9-9 Generell tillatelse til ervervsmessig innførsel	55
§ 9-10 Behandling av uavhentede skytevåpen, våpendeler og ammunisjon på tollstedet.....	55
§ 9-11 Inn- og utførsel av ammunisjon fra medlemsstat omfattet av EØS-avtalen	55
Kapittel 10. Ikke-ervervsmessig innførsel av skytevåpen, våpendeler og ammunisjon.....	57
§ 10-1 Krav til søknad om ikke-ervervsmessig innførsel av til eget bruk	57
§ 10-2 Tollvesenets behandling av tillatelse til innførsel til eget bruk.....	57
Kapittel 11. Ikke-ervervsmessig utførsel av skytevåpen, våpendeler og ammunisjon	57
§ 11-1 Søknad om tillatelse til ikke-ervervsmessig utførsel	57
§ 11-2 Politiets fortegnelse over tillatelse til ikke-ervervsmessig utførsel.....	58
§ 11-3 Levering av tillatelse til ikke-ervervsmessig utførsel til Tollvesenet	58
Kapittel 12. Midlertidig inn- og utførsel uten europeisk våpenpass	58
§ 12-1 Midlertidig utførsel foretatt av norsk borger (våpenloven § 25 bokstav a)	58
§ 12-2 Midlertidig innførsel foretatt av utenlandsk borger (våpenloven § 25 bokstav c)	58
§ 12-3 Midlertidig innførsel av skytevåpen og ammunisjon til personsikringsoppdrag	59
§ 12-4 Midlertidig utførsel i forbindelse med fangstekspedisjon	59

§ 12-5 Midlertidig innførsel i forbindelse med fangstekspedisjon	60
Kapittel 13. Europeisk våpenpass	60
§ 13-1 Utstedelse av norsk europeisk våpenpass	60
§ 13-2 Midlertidig utførsel med gyldig norsk europeisk våpenpass	60
§ 13-3 Midlertidig innførsel med gyldig europeisk våpenpass.....	60
Sjette del. Oppbevaring og transport.....	61
Kapittel 14. Privat oppbevaring av skytevåpen og ammunisjon	61
§ 14-1 Krav til sikker oppbevaring.....	61
§ 14-2 Krav om FG-godkjent sikkerhetsskap og FG-godkjent innbruddsalarm.....	61
§ 14-3 Oppbevaring av ammunisjon	62
§ 14-4 Midlertidig oppbevaring av skytevåpen og ammunisjon	62
§ 14-5 Oppbevaring av skytevåpen, våpendeler og ammunisjon tilhørende døds- eller konkursbo	63
Kapittel 15. Transport av skytevåpen	63
§ 15-1 Transport av skytevåpen.....	63
Sjuende del. Bestemmelser om utlån	63
Kapittel 16. Utlån.....	63
§ 16-1 Utlån fra fysisk person (våpenloven § 11 første til femte ledd)	63
§ 16-2 Utlån fra forening tilsluttet godkjent skytterorganisasjon (våpenloven § 11 siste ledd).....	63
§ 16-3 Utstedelse av kontrollseddel ved utlån fra forening	64
§ 16-4 Utstedelse av utlånsliste ved utlån fra forening.....	64
§ 16-5 Utlån fra bedrifter (våpenloven § 11 siste ledd)	64
§ 16-6 Utstedelse av kontrollseddel ved utlån fra bedrift	65
§ 16-7 Utstedelse av utlånsliste ved utlån fra bedrift.....	65
§ 16-8 Utlån fra forhandler.....	65
Åttende del. Registrering og merking av skytevåpen og våpendeler	66
Kapittel 17. Registrering og merking av skytevåpen og våpendeler	66
§ 17-1 Registrering og merking av skytevåpen og våpendeler.....	66
Niende del. Saksbehandling.....	66
Kapittel 18. Søknaden og dens behandling	66
§ 18-1 Søknad om erverv.....	66
§ 18-2 Tillatelsens gyldighetstid	66
§ 18-3 Utlevering av våpen fra selger.....	66
§ 18-4 Utstedelse av våpenkort	67
§ 18-5 Gebyrer og utgifter ved ombygging, kontroll, destruksjon m.v	67

§ 18-6 Frafalling av gebyr.....	67
Kapittel 19. Bestemmelser om våpenkort.....	67
§ 19-1 Våpenkort til fysiske personer (individuelt våpenkort).....	67
§ 19-2 Våpenkort til juridiske personer (kollektivt våpenkort)	67
§ 19-3 Utstedelse av nytt våpenkort	68
§ 19-4 Innlevering av våpenkort	68
Kapittel 20. Våpenregisteret.....	68
§ 20-1 Sentralt våpenregister	68
Kapittel 21. Behandling av klager	68
§ 21-1 Behandling av klager	68
Kapittel 22. Tilbakekall av våpenkort og midlertidig innlevering av våpen.....	68
§ 22-1 Tilbakekall av våpenkort og midlertidig innlevering av våpen.....	68
Kapittel 23. Politiets kontroll.....	68
§ 23-1 Politiets kontroll med forhandlere og tilvirkere.....	68
§ 23-2 Politiets kontroll med våpeneiere	69
Tiende del. Overgangsbestemmelser og evaluering.....	69
Kapittel 24. Overgangsbestemmelser	69
§ 24-1 Lovlige uregistrerte hagler ervervet før 1. oktober 1990	69
§ 24-2 Erverv av hagleammunisjon til lovlige uregistrerte hagler	69
§ 24-4 Innlevering av forbudt ammunisjon.....	69
§ 24-5 Iverksetting av krav til alarm og sikkerhetsskap.....	69
§ 24-6 Bevilling til børsemakere	69

Første del. Innledende bestemmelser

Kapittel 1 Våpenlovens rekkevidde

§ 1-1 Ikke-kontrollpliktige våpen

Svartkruttvåpen produsert før 1890 anses som ikke-kontrollpliktige våpen. Det samme gjelder skytevåpen produsert etter 1890 dersom de av Politidirektoratet er funnet egnet til kun å kunne avfyre ammunisjon som ikke lengre er å oppdrive i alminnelig handel.

Politidirektoratet fastsetter nærmere regler for hvilke krav som skal settes til våpen som etter våpenloven § 1 annet ledd anses som gjort varig ubrukbare (deaktiverte).

§ 1-2 Forbudte våpen

Kategorien forbudte skytevåpen omfatter:

- a) skytevåpen som vanligvis brukes som krigsvåpen,
- b) helautomatiske skytevåpen, selv om de ikke er krigsvåpen
- c) skytevåpen som er kamuflert som en annen gjenstand

§ 1-3 Forbudt ammunisjon

Det er forbudt å erverve og inneha panserbrytende, brannstiftende eller eksploderende ammunisjon.

Med panserbrytende ammunisjon menes patron som er utstyrt med et prosjektil som har en kjerne av hardmetall/ herdet stål, og som er konstruert for å kunne trenge gjennom lett pansrede objekter. Vanlige helmantlede prosjektiler, med stålkerne (miljøpatron) regnes ikke som panserbrytende.

Med brannstiftende ammunisjon menes patron som er utstyrt med et prosjektil som har et innhold av en lettantennelig substans, og som er konstruert for å antenne ved anslag.

Med eksplosiv ammunisjon menes patron som er utstyrt med et prosjektil som inneholder sprengstoff / eksplosiv substans, og som er konstruert for å detonere / eksplodere.

Til pistoler og revolvere med sentertemming er det forbudt å erverve og inneha ammunisjon og prosjektiler med hulspiss.

§ 1-4 Forbud mot våpen eller lignende som ikke faller innenfor våpenloven

Det er forbudt å kjøpe eller på annen måte erverve, eie eller inneha elektrosjokkvåpen, pepperspray og andre selvforsvarsmidler med tilsvarende virkning, springkniver, batangkniver, stiletter, slåsshansker, batonger, karatepinner, kastestjerner, blåserør for utskyting av piler etc. og spretterter.

Denne bestemmelsen gjelder ikke for våpen som er bestemt for eller tilhører politiet eller Forsvaret.

Det er forbudt å kjøpe eller på annen måte erverve, eie eller inneha armbrøst uten tillatelse fra politimesteren. Det kan gis tillatelse til å erverve og inneha armbrøst når erverver fyller kravene til edruelighet, pålitelighet, alder og behov eller annen rimelig grunn for å ha slike våpen. Denne bestemmelse får ikke anvendelse når armbrøst er ervervet før 1. januar 1993.

I særlige tilfelle kan politimesteren dispensere fra forbudet i første ledd.

Annen del. Erverv av skytevåpen, våpendeler og ammunisjon

Kapittel 2. Vilkår for å få tillatelse til å erverve og inneha skytevåpen og våpendeler

§ 2-1 Personlig skikkethet

Fysisk person kan gis tillatelse til å erverve og inneha skytevåpen (våpendeler) når han fyller de krav til edruelighet, pålitelighet, alder og behov eller annen rimelig grunn for å ha skytevåpen som er fastsatt i våpenloven av 9. juni 1961 nr. 1 (§ 7 tredje og fjerde ledd), kgl.res. av 25. januar 1963 nr. 2 (del II, punkt 1) og denne forskrift.

Det kan gis dispensasjon fra 18-årskravet for erverv av rifle eller hagle for person som:

- a) har vært aktivt medlem av forening tilsluttet godkjent skytterorganisasjon i minst 6 mnd., og som har anbefaling fra denne,
eller
- b) har bestått jegerprøve.

Dispensasjon etter denne bestemmelse kan bare gis i de tilfelle våpenet kan oppbevares av en person som fyller de alminnelige krav til vandel og skikkethet.

Første og annet ledd kommer også til anvendelse på luft- og fjærvåpen.

Dispenserer en politimester fra aldersgrensebestemmelsene i et tilfelle hvor skytevåpen (våpendel) er ervervet ved arv (våpenloven § 7 fjerde ledd fjerde punktum), bør det vanligvis settes som vilkår at en annen person tar hånd om våpenet og oppbevarer det som om det var hans eget til arvingen når aldersgrensen. Er ingen annen person, som fyller vilkårene for selv å få våpenkort, villig til dette, må våpenet deponeres hos politiet. Unnlater arvingen å hente våpen (våpendel) som er deponert hos politiet etter at han har nådd aldersgrensen og fått skriftlig anmodning fra politiet om dette, kan politiet selge våpenet (delen) for eierens regning.

Dispenserer politimesteren ikke fra aldersgrensen, kan arvingen (boet) innen 3 måneder overdra våpenet (våpendelen) til en som får ervervstillatelse. Er dette ikke gjort, selger politiet våpenet (våpendelen) for arvingens regning etter de samme bestemmelser som gjelder for innleverte våpen (våpenloven § 10 tredje ledd).

§ 2-2 Juridisk persons erverv av våpen

Foreninger tilsluttet godkjent skytterorganisasjon og andre juridiske personer som har saklig behov for skytevåpen kan gis tillatelse til å erverve og inneha skytevåpen (våpendeler).

Bedrifter kan gis tillatelse til å erverve og inneha skytevåpen (våpendeler) til bruk av ansatte som på grunn av sitt arbeid har et behov for slike våpen. Det gis ikke tillatelse til å inneha våpen som er farligere enn behovet tilsier.

Søknad fra juridisk person innvilges bare hvor den som skal være ansvarlig for utlevering, bruk og oppbevaring av våpnene (våpendelene) fyller våpenlovens krav til edruelighet, pålitelighet og alder. Ved skifte av ansvarshavende skal dette meldes til politiet.

§ 2-3 Godkjenning av skytter- og samlororganisasjoner ¹

Etter nærmere søknad kan Politidirektoratet godkjenne skytter- og/eller våpensamlororganisasjon.

Organisasjonen som søker om å bli godkjent må dokumentere:

- a) å inneha et sentralt medlemsregister

- b) å inneha et sentralt styrende organ
- c) å være registrert med organisasjonsnummer i Foretaksregisteret i Brønnøysund
- d) stabil drift og økonomi
- e) å inneha et minimum antall medlemmer
- f) å inneha et system for rekruttering og prøvemedlemskap
- g) å inneha tilbud om medlemsaktiviteter
- h) innberettet årsmelding over lagets aktivitet, medlemmer og styremedlemmer

1 Bestemmelsen skal utgå. Den er omarbeidet, og er nedfelt i § 2-20 som endelig forslag.

§ 2-4 Typer av skytevåpen

Haglegevær defineres som et tohånds skytevåpen, som støttes mot skulderen under avfiring, og som har glattløpet eller riflet løp, hvorav våpenet skal ha en total lengde på minimum 840mm, og løpet skal ha en minimumslengde på 400mm, og som benytter haglepatroner som ammunisjon.

Rifle defineres som et tohånds skytevåpen, som støttes mot skulderen under avfiring, og som har riflet løp, hvorav våpenet skal ha en total lengde på minimum 840mm, og løpet skal ha en minimumslengde på 400mm, og som benytter patroner med rand- eller sentertenning.

Kombinasjonsvåpen defineres som et tohånds skytevåpen, som støttes mot skulderen under avfiring, og som har minst to løp, hvorav våpenet skal ha en total lengde på minimum 840mm, og løpet skal ha en minimumslengde på 400mm, og som benytter patroner med rand- eller sentertenning samt haglepatron som ammunisjon.

Pistol defineres som et enhånds skytevåpen, hvorav våpenet har totallengde under 840mm, og / eller hvorav løpet har en totallengde mindre enn 400mm, og som benytter patroner med rand- eller sentertenning.

Revolver defineres som et enhånds skytevåpen, hvorav våpenet har totallengde under 840mm, og / eller hvorav løpet har en totallengde mindre enn 400mm, som benytter patroner med rand- eller sentertenning og som benytter en fastmontert revolverende tønne som magasin.

Politidirektoratet kan dispensere fra denne bestemmelsen.

§ 2-5 Skytevåpenets funksjoneringsmetode

De ovennevnte skytevåpen deles inn etter våpenets funksjoneringsmetode.

Følgende funksjoneringsmetoder er definert:

- a) enkeltskudd
- b) enkeltskudd, repeter med magasin
- c) enkeltskudd, halvautomatisk
- d) helautomatisk

Enkeltskudd defineres som en funksjoneringsmetode på et magasinløst våpen, med ett eller flere løp, hvor patronen(e) legges direkte inn i løpets kammer(e) manuelt før skudd kan avfyr, og hvor våpenets avfyringsmekanisme må spennes opp med en ekstern kraft på nytt etter ett eller flere skudd.

Enkeltskudd repeter defineres som en funksjoneringsmetode på et våpen som har et magasin, hvor våpenet må lades manuelt med en ny patron etter hvert avfyrt skudd, og hvor våpenets avfyringsmekanisme må spennes opp med en ekstern kraft på nytt etter hvert enkelt skudd.

Enkeltskudd, halvautomatisk defineres som en funksjoneringsmetode hvorav våpenet lades og spennes automatisk etter hvert skudd ved hjelp av den energi som genereres av våpenets ammunisjon eller annen tilført energi, og hvor man med et enkelt avtrekk kun kan avfyre et skudd fra våpenet.

Helautomatisk defineres som en funksjoneringsmetode hvorav våpenet lades og spennes automatisk etter hvert skudd ved hjelp av den energi som genereres av våpenets ammunisjon eller annen tilført energi, og hvor man med et enkelt avtrekk kan avfyre flere patroner etter hverandre.

Våpen som i utgangspunktet har en funksjoneringsmetode som enkeltskudd halvautomatisk, men som har en omstiller hvorav helautomatisk ild kan oppnås, er å regne som helautomatisk.

§ 2-6 Kriteria for måling av skytevåpenets total lengde samt løpslengde

Med total lengde på skytevåpen menes den største lengde som måles i løpets lengderetning, fra løpets munning, til enden av kolben. Har skytevåpenet påmontert kolbe, som relativt enkelt kan slås inn eller felles inn, skal våpenets total lengde måles med kolbe innslått/innfelt.

Pipelengden defineres som avstanden fra løpets munning til støtbunnen med sluttstykket i låst (fremre) posisjon. Har skytevåpenets løp en påskrudd del (flammedemper, lyddemper etc.) ved våpenets munning som det er lett å fjerne ved bruk av enkelt håndverktøy, skal løpets lengde måles uten at påskrudd del er medregnet. Pipelengden på heldempet rifle måles med lyddemperen montert.

§ 2-7 Erverv og import av halvautomatiske våpen.

Halvautomatiske våpen basert på helautomatisk konstruksjon som ønskes ervervet og importert skal bekreftes forhåndsgodkjent av Politidirektoratet.

Godkjenningsordningen er relatert til om våpenet enkelt kan omgjøres til å avgi helautomatisk ild.

Halvautomatiske våpen som er dokumentert tilsvarende godkjent til erverv i land innen Schengen-området, anses som forhåndsgodkjent.

§ 2-8 Erverv av våpen til jakt

Tillatelse til å erverve og inneha skytevåpen (våpendeler) til jakt, kan gis til søker som er innført i Jegerregisteret.

Søker som er innført i Jegerregisteret kan erverve og inneha inntil 8 komplette jaktvåpen, såfremt ikke særskilte grunner tilsier noe annet. Tillatelse til å kunne erverve og inneha mer enn 8 jaktvåpen kan bare gis til søker som kan dokumentere et meget kvalifisert behov for ytterligere jaktvåpen.

Det er en forutsetning at våpenet etter villtlovgivningen er tillatt benyttet til jakt i Norge.

Det kan dispenseres fra kravet i første og tredje ledd dersom særlige grunner foreligger.

§ 2-9 Erverv av våpen til øvelses- og konkurranseskyting

Tillatelse til å erverve og inneha gevær eller hagle til øvelses- og konkurranseskyting kan gis til søker som kan dokumentere medlemskap og aktivitet i forening tilsluttet en skytterorganisasjon godkjent av Politidirektoratet.

Tillatelse til å erverve og inneha pistol eller revolver til øvelses- og konkurranseskyting kan gis til søker som kan dokumentere 6 måneders aktivt medlemskap i forening tilsluttet en skytterorganisasjon godkjent av Politidirektoratet, samt nødvendig våpenopplæring. Det gis bare tillatelse til å erverve og inneha slik pistol eller revolver som lovlig kan brukes innenfor de skyteprogrammer som vedkommende skytterorganisasjon administrerer.

Til øvelses- og konkurranseskyting er det tillatt å erverve ett våpen pr. program utarbeidet av godkjent skytterorganisasjon. Hvor den godkjente skytterorganisasjonens krav til spesifikasjoner på våpen til øvelses- og konkurranseskyting med pistol og revolver er identiske for flere programmer i samme eller

andre godkjente skytterorganisasjoner, tillates det kun å erverve og inneha ett våpen til bruk i disse programmene,

Den godkjente skytterorganisasjon som søker er tilsluttet, må arrangere årlige, terminfestede og organiserte skytinger i henhold til godkjent program med den aktuelle våpentype som det søkes ervervstillatelse for. Programmet må være utarbeidet av den godkjente skytterorganisasjonen som søkeren kan dokumentere tilslutning til.

Politiet kan uavhengig av disse bestemmelsene gi tillatelse til å erverve og inneha flere våpen av samme type til søker som tilfredsstillende krav til aktivitet i henhold til retningslinjer utarbeidet av Politidirektoratet.

Politimesteren kan dispensere fra denne bestemmelsen.

§ 2-10 Erverv av skytevåpen som skal benyttes av andre

Tillatelse til å erverve skytevåpen som skal benyttes av andre enn eieren, kan gis i de tilfelle den som skal benytte våpenet ikke selv kan erverve våpen pga. alder.

Vedkommende som skal erverve våpenet og vedkommende som skal benytte våpenet må tilfredsstillende våpenlovens krav til vandel og personlige egenskaper.

Videre må vedkommende som skal benytte våpenet:

- a) fremlegge dokumentasjon fra godkjent skytterorganisasjon på at vedkommende deltar aktivt i konkurranser innen skytterorganisasjonen og har behov for eget våpen for å kunne delta aktivt i konkurranser,
eller
- b) fremlegge dokumentasjon på at vedkommende er registrert i Jegerregisteret i Brønnøysund, og skal delta i opplæringsjakt i henhold til viltlovens bestemmelser,
- c) ikke være over 16 år.

For erverv av pistol og/eller revolver må i tillegg følgende krav oppfylles:

- a) vedkommende som skal erverve våpenet må fylle de vanlige vilkår som gjelder for erverv av denne type våpen
- b) vedkommende som skal benytte våpenet må være fylt 12 år og ikke være over 21 år. I de tilfeller hvor vedkommende som skal benytte våpenet ikke er over 18 år, kan det kun erverves våpen i kaliber 22LR,

Tillatelsen gis som midlertidig ervervstillatelse på 2 år av gangen. Ved søknad om forlengelse av tillatelsen må det dokumenteres at vilkårene for erverv fortsatt er tilstede.

§ 2-11 Erverv av våpen og ammunisjon til samling

Etter særskilt søknad kan politimesteren innvilge søknad om tillatelse til å bli godkjent samler av skytevåpen og/eller ammunisjon. Det kan gis tillatelse til å erverve og inneha skytevåpen til samling innenfor et definert og våpenhistorisk begrunnet samlerområde. Det skal fremlegges en konkret liste over hvilke våpen og/eller våpentyper samlerområdet skal omfatte.

Søker må tilfredsstillende kravene til edruelighet, pålitelighet og skikkethet som følger av våpenloven § 7. Søker kan pålegges å dokumentere tilfredsstillende kyndighet i forhold til å håndtere våpen. Tillatelse til erverv av skytevåpen til privat samling kan kun gis til medlem av godkjent våpensamlerorganisasjon.

Ny tillatelse til å erverve og inneha skytevåpen til samling kan omfatte inntil 25 registreringspliktige våpen. Etter erverv av 25 registreringspliktige våpen, kan politimesteren etter søknad utvide adgangen til å erverve og inneha våpen innenfor vedkommendes konkrete samlerområde, samt dispensere fra forbudet om erverv av hel- og halvautomatiske våpen etter våpenforskriften §§ 1-2 og 2-7. Slik dispensasjon kan bare gis når våpenet er innenfor vedkommendes konkrete samlerområde og våpenet er spesielt sjeldent

eller har en særlig historisk verdi, eller er nødvendig for å sikre samlingens helhet. For patronsamlere kan politimesteren etter søknad dispensere fra forbudet mot visse ammunisjonstyper i § 1-3.

Skytevåpen anskaffet for samling kan benyttes til test- og demonstrasjonsskyting på skytebane som er godkjent for den aktuelle våpentype. Test- og demonstrasjonsskyting med helautomatiske våpen og andre våpen som er ervervet etter dispensasjon fra forbudet om erverv av våpen jf. §§ 1-2 og 2-7, skal på forhånd varsles til stedlig politi.

Våpensamling kan i sin helhet overføres til annen våpensamler. Overtakende våpensamler må oppfylle de alminnelige vilkår for erverv som avhender, i henhold til vilkår oppstilt i denne forskrift.

Våpensamling kan også overføres ved salg eller gave til offentlig godkjent museal institusjon.

Politiet kan midlertidig dispensere fra disse bestemmelsene ved overføring av samling ved arv.

§ 2-12 Erverv av skytevåpen til slakting

Til slakting bør det vanligvis bare gis tillatelse til erverv av ett skytevåpen som er særlig konstruert for dette bruk.

Salonggevær tillates ikke ervervet til slakting.

§ 2-13 Erverv av skytevåpen til utryddelse av skadedyr og jakt på sel

Tillatelse til erverv av ett skytevåpen til utryddelse av skadedyr og til jakt på sel kan bare gis til personer som kan dokumentere en våpenopplæring som politiet finner tilfredsstillende.

Det bør vanligvis ikke gis tillatelse til erverv av skytevåpen til utrydding av skadedyr i strøk hvor faren for skyteulykker vil være stor. Ervervstillatelse gis i slike tilfelle bare hvor søkeren kan godtgjøre et klart behov.

Det gis kun ervervstillatelse for våpen som etter villtlovgivningen lovlig kan brukes på den type dyr som ønskes avlivet.

§ 2-14 Erverv av skytevåpen til beskyttelse

Tillatelse til erverv av skytevåpen til beskyttelse gis bare hvor det foreligger et påtrengende behov for våpen av den art det søkes om.

§ 2-15 Erverv av skytevåpen for polititjenestemenn og yrkesbefal

Krav om medlemskap i forening tilsluttet godkjent skytterorganisasjon for erverv av våpen til yrkesmessig øvelsesskyting gjelder ikke for

- a) Yrkesbefal som er fast ansatt i forsvaret
- b) Ansatte i politiet med politimyndighet og som har tilfredsstillende våpenkyndighet
- c) Politihøgskolestudenter som har gjennomgått godkjent våpenopplæring innen politietaten

Det kan etter denne bestemmelse kun erverves inntil 3 våpen.

§ 2-16 Erverv av våpen på grunnlag av arv/affeksjon

Søknad om tillatelse til å erverve og inneha en eller noen få rifler og/eller hagler kan gis til søker i rett opp- og nedadstigende slektslinje som ønsker å beholde omsøkte våpen som et minne etter arvelater, uten at vedkommende kan påvise et annet behov for våpenet.

Søknad om tillatelse til å erverve og inneha pistol, revolver og våpen som ikke er tillatt benyttet til jakt, kan i spesielle tilfeller gis på grunnlag av arv og affeksjon alene.

§ 2-17 Erverv av skytevåpen til museumsformål

Det kan gis tillatelse til å erverve og inneha alle typer skytevåpen og ammunisjon til museumsformål. Slik tillatelse kan bare gis til stiftelse eller annen organisasjon som har utstillinger tilgjengelig for allmennheten. Det forutsettes en våpenansvarlig person som må oppfylle våpenlovens alminnelige krav til personlig skikkethet og på organisasjonens vegne være ansvarlig for oppbevaringen.

Politiet skal sette vilkår for oppbevaringen.

Er politiet i tvil om en organisasjon skal kunne anses som et museum, skal spørsmålet forelegges ABM-utvikling (Statens senter for arkiv, bibliotek og museum) for uttalelse.

§ 2-18 Erverv av pipe og glidestykke

Hos autorisert våpenhandler kan innehaver av våpenkort uten politimesterens tillatelse erverve geværpipe, revolverpipe og pistolpipe kamret for samme kaliber som den som skal skiftes ut, mot å fremvise våpenkort og legitimasjon. Forhandleren plikter i tillegg til de opplysninger som er nevnt i forskriften § 5-2, å protokollføre våpenkortets nummer og utstedende myndighet. Ved distansesalg skal kopi av våpenkortet og legitimasjon vedlegges bestillingen, og forsendelsen skal skje som rekommandert post.

Det er forbudt uten politiets tillatelse å eie eller inneha glidestykket (sleiden eller tilsvarende) til hel- og halvautomatiske pistoler.

§ 2-19 Erverv av luft- og fjærvåpen

Våpenloven § 29 første ledd om 18-års aldersgrense gjelder også ved overlatelse av luft- og fjærvåpen herunder luftvåpen drevet med gass, paintballvåpen og air soft gun.

Det er forbudt uten politimesterens tillatelse å erverve, eie eller inneha luft- og fjærvåpen, herunder luftvåpen drevet med gass, som har grovere kaliber enn 4,5 mm. Kravet om ervervstillatelse gjelder ikke for paintballvåpen og air soft gun. Denne bestemmelsen får ikke anvendelse på luft- og fjærvåpen som er ervervet før 1. januar 2006.

Tillatelse som nevnt i foregående ledd kan bare gis til den som fyller våpenlovens krav til vandel og personlige egenskaper. For øvrig må behovet for luft- og fjærvåpen ikke godtgjøres nærmere. Politimesteren kan gi dispensasjon fra 18-årskravet på de vilkår som fremgår av § 2-1 annet og tredje ledd.

§ 2-20 Godkjenning av skytter- og samlerorganisasjoner

Der det stilles krav til medlemskap i skytter- eller samlerorganisasjon for erverv av skytevåpen, skal organisasjonen være godkjent av Politidirektoratet.

For å bli godkjent må organisasjonen ha et behov som dekker behovet for angjeldende type våpen, og ha tilbud om aktiviteter for medlemmene i henhold til formålet. For godkjenning stilles det videre krav om at organisasjonen har et ansvarlig styre og et sentralt medlemsregister, som kan dokumentere stabil drift og økonomi. Organisasjonen må være registrert i organisasjonsregisteret i Brønnøysund.

Søknad om godkjenning sendes politiet der organisasjonen har sitt forretningssted/kontoradresse. Gjelder det en organisasjon bestående av flere lag/foreninger, leveres søknaden av hovedorganisasjonen/det sentrale organisasjonsledd.

Søknaden skrives på fastsatt skjema med vedlegg av slik dokumentasjon som til enhver tid er fastsatt av Politidirektoratet.

Organisasjonen skal årlig sende politiet utskrift av årsmøteprotokoll med årsberetning og regnskap.

§ 2-21 Godkjenning av skyteprogram som gir grunnlag for erverv av registreringspliktige

skytevåpen

Politidirektoratet skal godkjenne skyteprogram og/eller endringer i skyteprogrammer som er utarbeidet av en godkjent skytterorganisasjon, når skyteprogrammet gir grunnlag for erverv av registreringspliktige skytevåpen. Godkjennelsen skal omfatte våpentyper, herunder art, kaliber, og øvrige tekniske spesifikasjoner.

Kapittel 3. Erverv av ammunisjon

§ 3-1 Vilkår for å få tillatelse til å erverve og inneha ammunisjon

Innehaver av gyldig våpenkort kan ved å fremvise dette sammen med legitimasjon erverve ammunisjon direkte av forhandler til våpen oppført i våpenkortet.

Godkjente ammunisjonsamlere kan erverve patroner på grunnlag av samlertillatelsen.

Søker som har lånt skytevåpen av innehaver av individuelt våpenkort, må vedlegge eller vise frem utlånserklæring som inneholder opplysninger som nevnt i § 19-1. Den som har lånt skytevåpen av skytterlag/-klubb mv. må på tilsvarende måte vedlegge eller vise frem kontrollseddelen med opplysninger som nevnt i § 19-3.

Person som ikke oppfyller vilkårene i første til tredje ledd må, skriftlig eller muntlig, søke om tillatelse til å erverve ammunisjon. Juridisk person må sende skriftlig søknad som underskrives av den som er ansvarlig for oppbevaring og utlevering av slike skytevåpen som den juridiske person har tillatelse til å ha. Ervervstillatelsen gjøres gyldig for et tidsrom av 3 måneder. Den kan etter søknad forlenges for inntil 3 måneder.

Skriftlig søknad må inneholde opplysning om:

- a) søkerens navn og adresse
- b) art, kaliber og kvantum av den ammunisjon som ønskes ervervet.

Ved muntlig søknad må søkeren gi de opplysninger som er nevnt i fjerde ledd. Ved slik søknad bør søkeren legitimere seg.

Militært personell kan gis tillatelse til å erverve ammunisjon etter våpenlovens bestemmelser til skyting i sivil regi med utlevert mobiliseringsvåpen under forutsetning av at vedkommende fremlegger bekreftelse fra sin militære avdeling om utlevering av mobiliseringsvåpenet og om behovet for sivil ammunisjon.

§ 3-2 Utlevering av ammunisjon fra forhandler

Forhandler av ammunisjon må bare levere ut ammunisjon som omfattes av våpenkortet/ervervstillatelsen.

Forhandleren beholder ervervstillatelsen som vedlegg til ammunisjonsprotokollen, jf. § 5-3.

§ 3-3 Erverv av ammunisjon innen godkjente skytterorganisasjoner

Skytterorganisasjon godkjent av Politidirektoratet kan uten politiets tillatelse erverve ammunisjon hos forhandler for salg til foreninger tilsluttet egen organisasjon.

Forening tilsluttet godkjent skytterorganisasjon kan uten politiets tillatelse erverve ammunisjon hos forhandler eller moderorganisasjon.

Medlem av forening tilsluttet godkjent skytterorganisasjon kan uten politiets tillatelse erverve ammunisjon hos foreningen til våpen vedkommende har våpenkort for.

Person som ikke har våpenkort kan av foreningen få utlevert den ammunisjon vedkommende har behov for på skytebanen den samme dag.

Forening fører alt ammunisjonssalg/-utlevering for privat oppbevaring i en ammunisjonsprotokoll i henhold til § 5-3.

Tredje del. Handel med skytevåpen, ammunisjon og kontrollpliktige våpendeler

Kapittel 4. Bevilling til å drive handel med skytevåpen, våpendeler og ammunisjon

§ 4-1 Bevillingen og dens omfang

Bevilling til å drive handel med skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon som ikke går inn under lov av 14. juni 1974 nr. 39 om eksplosive varer¹ eller lov av 14. juni 2002 nr. 20 om vern mot brann, eksplosjon og ulykker med farlig stoff og om brannvesenets redningsoppgaver (brann- og eksplosjonsvernloven), gis av politimesteren på det sted hvor virksomheten skal drives (forretningsstedet).

Krav om bevilling gjelder også for den som vil drive handel med air softgun, paintball, ikke-registreringspliktige luft- og fjærvåpen, samt lydempere til registreringspliktige skytevåpen.

Bevilling til å drive handel med skytevåpen mv. kan omfatte alle arter av skytevåpen, våpendeler og ammunisjon som ikke går inn under lov av 14. juni 1974 nr. 39 om eksplosive varer¹ eller brann- og eksplosjonsvernloven av 14. juni 2002 nr. 20. Bevillingen bør imidlertid ikke gjøres mer omfattende enn distriktets behov tilsier.

Omfanget av en bevilling kan begrenses til en eller flere av disse kategorier:

- a) skytevåpen (våpendeler) og ammunisjon til skytevåpen,
- b) bestemte arter ammunisjon,
- c) bestemte arter redningsutstyr (signalpatroner mv.).

¹ Gjelder kun for Svalbard.

§ 4-2 Unntak fra bevillingsplikten

Unntatt fra bevillingsplikten (våpenloven § 16 første ledd) er handel med apparater for slakting, signalpistoler og andre innretninger for signalgivning, rednings- og harpungeværer når de av Politidirektoratet finnes utelukkende egnet for det oppgitte formål.

§ 4-3 Vilkår for å få bevilling

Bevilling til å drive handel med skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon gis bare til fysisk eller juridisk person som fyller de krav som er fastsatt i lov om skytevåpen og ammunisjon mv. (våpenloven) av 9. juni 1961 nr. 1 § 16 og § 17 og denne forskrift.

Bevilling til å drive handel med skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon som nevnt ovenfor i § 4-1 fjerde ledd bokstav a, gis bare til søker som har fylt 21 år og har bestått kurs godkjent av Politidirektoratet, eller kan godtgjøre at han har arbeidet minimum to år i våpenforretning/-avdeling og har tilegnet seg nødvendige kunnskaper om våpen, våpenloven og våpenforskriften. Den som har bevilling som børsemaker oppfyller dette kravet.

For den som kun driver handel med air soft gun, paintball samt ikke-registreringspliktige luft- og fjærvåpen, kreves ikke spesielle våpenfaglige kvalifikasjoner.

Er søkeren en juridisk person, må den ansvarlige leder av firmaets virksomhet fylle kravene til personlige og faglige kvalifikasjoner.

Er firmaets virksomhet så omfattende at forrettningens ansvarlige leder ikke kan ha den direkte daglige

ledelse av omsetningen av skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon, bør bevillingen gjøres betinget av at det ved siden av forretningsens ansvarlige leder oppnevnes en særskilt daglig leder for denne del av omsetningen. Denne må ha de personlige og faglige kvalifikasjoner som kreves av forretningsens ansvarlige leder. Det er i så fall ikke nødvendig at firmaets ansvarlige leder har særlige faglige kvalifikasjoner for å drive handel med skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon.

Bevilling til å drive handel med skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon gis bare til søker hvis forretning er åpen i normal forretningstid.

Bevilling til å drive handel med skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon gis bare til søker hvis forretningslokaler er godkjent av kommunestyret for så vidt angår fare for brann eller eksplosjon og av politiet for så vidt angår sikring mot tyveri. Bevilling til å drive handel som ovenfor nevnt kan gis til søker som har egne lagerlokaler som er godkjent av kommunestyret og politiet eller som disponerer annet lager (annet privat lager eller militært depot, arsenal e.l.) som er godkjent av disse.

Hvis forretningen ikke har solgt registreringspliktige skytevåpen det siste året, skal bevillingen tilbakekalles.

§ 4-4 Søknad om bevilling

Søknad om bevilling til å drive handel med skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon må skrives på fastsatt skjema som dateres og underskrives av den som skal være forretningsens ansvarlige leder.

Søknaden må inneholde opplysninger om:

- a) fullt navn og adresse på forretningen,
- b) fullt navn, fødselsnummer og adresse på forretningsens ansvarlige leder,
- c) hva søknaden omfatter, jf. § 4-1 bokstavene a-c
- d) forretningen er registrert i Foretaksregisteret i Brønnøysund. Forretningen skal innen 3 måneder registrere seg i merverdiavgiftsmantallet på fylkesskattekontoret.
- d) de særlige kvalifikasjoner hos den ansvarlige leder.

Medfører forretningens størrelse eller andre forhold at det skal oppnevnes en særskilt daglig leder av handelen med skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon, må det også oppgis fullt navn, fødselsnummer og adresse på ham og hvilke særlige faglige kvalifikasjoner han har.

Det må vedlegges søknaden dokumentasjon for særlige faglige kvalifikasjoner hvor slike kreves.

Det må videre vedlegges en beskrivelse av søkerens lager- og forretningslokaler som gjør det mulig å avgjøre om disse tilfredsstillende til enhver tid gjeldende krav til sikkerhet mot brann, eksplosjonsfare og tyveri.

Betaling av gebyr for bevilling må enten vedlegges søknaden eller betales innen 14 dager etter at bevilling er gitt.

§ 4-5 Utstedelse av bevilling

Bevilling til å drive handel med skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon skal utstedes på særlig dokument.

Bevillingsdokumentet skal være datert og underskrevet av politimesteren, og inneholde opplysning om (jf. våpenloven § 16 annet ledd):

- a) bevillingens omfang,
- b) firmaets navn og forretningssted,
- c) navn og adresse på forretningsens ansvarlige leder (innehaver),
- d) navn og adresse på den som eventuelt skal være daglig leder for omsetningen av skytevåpen

mv.,

e) de vilkår som gjelder for utøvelsen.

§ 4-6 Fortegnelse over bevillinger

Politidistriktene fører en fortløpende fortegnelse over alle bevillinger til å drive handel med skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon. Nye og tilbakekalte bevillinger skal uten opphold legges inn i sentralt våpenregister.

Fortegnelsen skal inneholde de opplysninger som er nevnt i § 4-5 annet ledd bokstav a-e samt datoen for utstedelse av bevillingen.

Kapittel 5. De autoriserte forhandleres plikter

§ 5-1 Levering fra autorisert forhandler

Den som har bevilling til å drive handel med skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon, må bare foreta levering til forbruker når denne kan legge frem gyldig ervervstillatelse for det (art og kvantum) som bestillingen gjelder (jf. §§ 2-4, 2-5, 2-6 og 3-1), når slik ervervstillatelse er nødvendig, eller tillatelse fra politiet når kjøperen er under 18 år. Forhandleren plikter å forsikre seg om at utlevering skjer til rett person.

Levering til annen forhandler må bare finne sted når denne kan godtgjøre at han har bevilling til å drive handel med slike varer som bestillingen gjelder. Ved slik levering plikter leverandøren å sende melding til politimesteren i det distrikt hvor han har forretningssted om dette med opplysning om:

- a) dato for leveringen,
- b) navn og adresse på mottakeren,
- c) antall, type eller art, fabrikkmerke, modellbetegnelse, kaliber, mekanisme (type) og nummer på våpen (våpendeler) eller kvantum og art av ammunisjon som leveres.

Politiet kan pålegge forhandleren å gi meldingen i elektronisk form.

§ 5-2 Autoriserte forhandleres plikt til å føre fortløpende fortegnelser mv.

Den som har bevilling til å drive handel med skytevåpen (våpendeler), plikter å føre en fortløpende fortegnelse over alle kjøp, salg og utlån mv. av kontrollpliktige våpen (deler). Fortegnelsen skal inneholde opplysning om:

- a) dato for mottakingen/leveringen,
- b) navnet på selgeren/kjøperen,
- c) antall, type eller art, fabrikkmerke, modellbetegnelse, kaliber, mekanisme (type) og nummer på våpen (våpendeler) som mottas/leveres.

Ved salg mv. vedlegger forhandleren et eksemplar av forbrukerens ervervstillatelse eller salgsmelding hvis det er salg til annen forhandler. Ved kjøp mv. fra privatperson vedlegger forhandleren en kjøpsmelding, ved import vedlegges et eksemplar av leverandørens faktura (fraktseddel).

Ved innførsel av skytevåpen og våpendeler plikter forhandleren å sette opp en oppgave som nevnt i første ledd over innførte skytevåpen (våpendeler). Forhandleren plikter innen 10 dager etter at våpnene (våpendelene) har ankommet lager å sende slik oppgave til politimesteren i det distrikt hvor han har forretningssted. Politiet kan pålegge forhandleren å gi oppgaven i elektronisk form.

Forhandleren plikter videre ved utgangen av hvert kvartal å sette opp ajourført oppgave over sitt lager av kontrollpliktige skytevåpen (våpendeler). Oppgaven skal inneholde opplysning om antall, art, fabrikkmerke, modellbetegnelse, kaliber, mekanisme (type) og nummer, og skal sendes til politiet innen 10

dager etter utløpet av hvert kvartal. Politiet kan pålegge forhandleren å gi oppgaven i elektronisk form.

§ 5-3 Ammunisjonsprotokoll

Den som har bevilling til å drive handel med ammunisjon plikter å føre en ammunisjonsprotokoll. Bevillingshaver plikter å oppbevare ammunisjonsprotokollen i minst 3 år.

Protokollen er en fortløpende fortegnelse over ammunisjonssalget. Protokollen kan være elektronisk eller papirbasert. Protokollen skal inneholde opplysning om:

- a) salgsdato
- b) navn på kjøper,
- c) kjøperens eller utlånerens våpenkortnummer eller ervervstillatelse gitt av politiet,
- d) art og kvantum av ammunisjon som mottas/leveres.

§ 5-4 Autorisert forhandlers oppbevaring av skytevåpen og ammunisjon

Den som har bevilling til å drive handel med skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon, alle sivile børsemakere samt foreninger tilsluttet godkjent skytterorganisasjon som oppbevarer mer enn 30 registreringspliktige våpen og/eller mer enn 15.000 stk. patroner eller mer enn 50.000 stk. patroner kal. 22LR/22 Short, plikter å oppbevare skytevåpen og ammunisjon forsvarlig sikret i henhold til politiets pålegg.

I forretningens åpningstid skal pistoler og revolvere være innelåst i monter e.l.. Ammunisjon skal oppbevares innelåst eller bak disk utenfor publikums rekkevidde.

Forretningslokalet skal sikres med FG-godkjent (Forsikringsselskapenes Godkjennelsesnevnd) innbruddsalarm med overvåket alarmoverføring til FG-godkjent alarmstasjon.

Skallsikringen skal gi alarm ved inntrenging til forretningen.

Egne lokaler rundt lokaler der våpen/ammunisjon oppbevares skal sikres med romsikringsdetektorer.

Lokaler der det oppbevares våpen skal sikres med romsikringsdetektorer.

Eventuell ytterdør som vender direkte inn i lokaler der det oppbevares våpen skal være sikret med åpningskontakter.

I mindre forretningslokaler kan det i visse tilfeller være tilstrekkelig at våpen og/eller ammunisjon oppbevares i FG-godkjent sikkerhetsskap som er boltet fast. Dette skal i så fall særskilt godkjennes av politiet.

§ 5-5 Melding om skifte av daglig leder

Den som har bevilling til å drive handel med skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon plikter å melde fra til politimesteren når en særskilt daglig leder av omsetningen av kontrollpliktige varer ansettes eller slutter. Ved opphør av slik ansettelse kan politimesteren innvilge en frist på 6 – seks - måneder til ny daglig leder er ansatt.

Fjerde del. Om tilvirkning, reparasjon og deaktivering av skytevåpen, våpendeler og ammunisjon

Kapittel 6. Bevilling til å tilvirke og utføre reparasjon av skytevåpen og våpendeler og tilvirke av ammunisjon

§ 6-1 Bevillingen og dens omfang

Bevilling til å tilvirke skytevåpen og våpendeler som nevnt i våpenloven §§ 1 og 2 for salg, gis av politimesteren på det sted hvor virksomheten skal drives (forretningsstedet).

Bevilling til å produsere prosjektiler og lyddempere til registreringspliktige skytevåpen samt utføre ervervsmessig reparasjon av skytevåpen som nevnt i våpenloven § 1 gis av politimesteren på det sted hvor virksomheten skal drives (forretningsstedet).

Bevilling til å produsere skytevåpen, våpendeler (våpenfabrikk) og ammunisjon (ammunisjonsfabrikk), herunder ammunisjonskomponenter utenom prosjektiler, gis av Politidirektoratet.

Med tilvirkning menes i denne forskrift ikke nyproduksjon av skytevåpen og våpendeler, men tilpassing og ombygging av alle typer våpen og våpendeler som omtalt i våpenloven § 1 bokstav a til c, § 2 og § 5 bokstav a og b. Med reparasjon av skytevåpen forstås enhver utbedring av feil og mangler samt deaktivering (plombering) av skytevåpen.

Børsemaker med mesterbrev trenger ikke bevilling for å tilvirke og/eller foreta ervervsmessig reparasjon av skytevåpen og våpendeler. Vedkommende må imidlertid tilfredsstillende kravene i henhold til § 6-2 bokstav a, b, d, e, f og g.

Løse hagl kan tilvirkes uten bevilling.

§ 6-2 Vilkår for å få bevilling

Den som vil ha bevilling av politimesteren til å tilvirke skytevåpen, produsere prosjektiler og lyddempere til registreringspliktige skytevåpen eller foreta ervervsmessig reparasjon av skytevåpen og våpendeler, må:

- a) ha fylt 21 år,
- b) ha tilfredsstillende vandel og være edruelig og pålitelig og ikke av særlige grunner anses uskikket til å tilvirke skytevåpen mv.,
- c) tilfredsstillende de faglige kvalifikasjoner på nivå med norsk børsemakerutdanning. Norsk svennebrev som børsemaker kvalifiserer normalt til bevilling.
- d) sørge for at virksomhetens innretning og utstyr tilfredsstiller de krav som stilles i lov om fagopplæring i arbeidslivet § 4,
- e) sørge for at virksomhetens lokaliteter fyller de krav Politidirektoratet stiller til innretninger og utstyr,
- f) sørge for at virksomhetens lokaliteter fyller de krav politimesteren stiller til forsvarlig oppbevaring og andre tiltak mot tyverier mv.,
- g) registrere virksomheten i Foretaksregisteret i Brønnøysund. Bedriften skal innen 6 måneder registrere seg i merverdiavgiftsmanntallet på fylkesskattekontoret.

§ 6-3 Søknad om bevilling

Søknad om bevilling til å tilvirke eller foreta ervervsmessig reparasjon av skytevåpen/våpendeler eller tilvirke ammunisjon for salg, må dateres og underskrives av den som skal være bedriftens ansvarlige leder.

Søknaden må inneholde opplysning om:

- a) fullt navn og adresse på bedriften,
- b) fullt navn og adresse på bedriftens ansvarlig leder,
- c) hva det søkes tillatelse til å tilvirke,
- d) dokumentasjon av de faglige kvalifikasjoner (kfr. § 6-2 pkt. c) som den ansvarlige leder eller andre som er ansatt i bedriften har for å foreta slik tilvirkning og reparasjon av skytevåpen/våpendeler som det søkes om. Ved søknad om tillatelse til å produsere våpen og ammunisjon for salg må faglige kvalifikasjoner for å foreta slik tilvirkning dokumenteres.
- e) bedriftens innretning og utstyr, herunder hvilke tiltak som vil bli truffet for å sikre virksomheten mot tyveri, brann, eksplosjon og andre ulykker.

Søknadens sendes stedlig politi.

Gjelder søknaden produksjon av våpen eller ammunisjon for salg videresendes den til Politidirektoratet som avgjør den. I alle andre tilfeller avgjør politimesteren søknaden. Melding sendes Politidirektoratet.

§ 6-4 Utstedelse av bevilling

Bevilling til å tilvirke eller foreta ervervsmessig reparasjon av skytevåpen/våpendeler eller tilvirke ammunisjon, skal utstedes på særlig dokument.

Bevillingsdokumentet skal være datert og underskrevet og inneholde opplysninger om:

- a) firmaets navn og adresse,
- b) navn og adresse på firmaets ansvarlige leder (innehaver),
- c) bevillingens omfang,
- d) de vilkår som gjelder for utøvelsen.

§ 6-5 Fortegnelse over bevillinger

Politidistriktene fører en fortegnelse over alle bedrifter i distriktet som reparerer og/eller tilvirker eller produserer skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon som ikke går inn under lov av 14. juni 1974 nr. 39 om eksplosive varer¹ eller brann- og eksplosjonsvernloven av 14. juni 2002 nr. 20 for salg. Nye og tilbakekalte bevillinger skal uten opphold legges inn i sentralt våpenregister. Denne landsoversikten skal også omfatte børsemakere/tilvirkere som ikke trenger bevilling.

Fortegnelsen skal inneholde de opplysninger som er nevnt i § 6-4 annet ledd bokstav a - d, samt datoen for utstedelse av bevillingen.

¹ Gjelder kun for Svalbard.

§ 6-6 Melding om tilvirkning for salg

Den som etter bestemmelsene i § 20 i våpenloven av 9. juni 1961 nr. 1 eller denne forskrift § 6-1 femte ledd ikke behøver bevilling av politimesteren for å tilvirke eller foreta ervervsmessig reparasjon av skytevåpen/våpendeler, eller tilvirke ammunisjon, må sende melding til politimesteren.

Meldingen må inneholde opplysning om:

- a) bedriftens navn og adresse,
- b) navn og adresse på bedriftens ansvarlige leder (innehaver),
- c) hva bedriften tilvirker,
- d) hvorfor bedriften ikke trenger bevilling av politimesteren.

Politiet fører fortegnelse over tilvirkere som ikke behøver bevilling, med opplysning om hva vedkommende

tilvirker og hvorfor bevilling ikke kreves.

Politiet kan nedlegge forbud mot at den som etter bestemmelsene i § 20 i våpenloven av 9. juni 1961 nr. 1 eller denne forskrift § 6-1 femte ledd ikke behøver bevilling av Politidirektoratet for å tilvirke skytevåpen/våpendeler for salg, utøver slik virksomhet såfremt han ikke lenger fyller vilkårene i § 6-2 bokstav b, d, e, f og g, eller av andre årsaker ikke lenger kan anses å ha tilfredsstillendeandel.

§ 6-7 Tilvirkerens plikter

Den som ervervsmessig tilvirker skytevåpen/våpendeler eller ammunisjon som ikke går inn under lov av 14. juni 1974 nr. 39 om eksplosive varer¹ eller brann- og eksplosjonsvernloven av 14. juni 2002 nr. 20 for salg e.l., må bare foreta levering til forhandler som kan godtgjøre at han har bevilling til å drive handel med slike varer som bestillingen gjelder, jf. også lov av 14. juni 1974 nr. 39 om eksplosive varer¹ § 25 annet ledd og brann- og eksplosjonsvernloven av 14. juni 2002 nr. 20 § 43, jf. forskrift av 26. juni 2002 nr. 922 om håndtering av eksplosjonsfarlig stoff § 8-1.

Den som tilvirker skytevåpen/våpendeler eller ammunisjon som ikke går inn under lov om eksplosive varer for salg mv., plikter å føre fortløpende fortegnelse over tilvirkning og salg av kontrollpliktige våpen mv.

Fortegnelsen skal inneholde opplysning om:

- a) dato for tilvirkning/levering,
- b) navn på kjøperen,
- c) antall, art, fabrikkmerke og nummer på våpen (våpendeler) som produseres/leveres.

Ved salg mv. vedlegger tilvirkeren et eksemplar av forbrukerens ervervstillatelse eller salgsmelding ved salg til forhandler.

Tilvirker av skytevåpen/våpendeler eller ammunisjon plikter å oppbevare de ferdige produkter i godkjent lager som er sikret med dirkefri lås. Dette gjelder også skytevåpen som er innlevert til reparasjon. Tilvirkeren/reparatøren plikter å oppbevare uferdige produkter i lokaler som er tilfredsstillende sikret mot tyveri.

Den som tilvirker skytevåpen for salg mv. kan midlertidig fjerne slike våpen (våpendeler) fra bedriften hvor dette er nødvendig fordi våpenet (delen) skal demonstreres, prøveskytes e.l. Dette gjelder også for reparatør av skytevåpen og for skytevåpen som tilvirker har inne til reparasjon.

Tilvirkeren plikter å utstyre den som får overlatt våpen etter bestemmelsene i foregående ledd med en skriftlig legitimasjon som viser at vedkommende er ansatt hos tilvirker av skytevåpen. Legitimasjonen skal dateres og underskrives av bedriftens ansvarlige leder eller en annen som har fått fullmakt til dette.

¹ Gjelder kun for Svalbard.

Kapittel 7. Tilvirkning til eget bruk

§ 7-1 Tilvirkning av ammunisjon

Det kreves ikke tillatelse til å tilvirke ammunisjon til eget lovlig bruk. Dette gjelder også produksjon av prosjektiler.

Komponenter for tilvirkning av ammunisjon kan erverves ved fremvisning av våpenkort.

§ 7-2 Tilvirkning av skytevåpen og våpendeler

Det er ikke tillatt å tilvirke skytevåpen eller våpendeler som nevnt i våpenloven §§ 1 og 2 uten politiets tillatelse.

Femte del. Inn- og utførsel av skytevåpen, våpendeler og ammunisjon

Kapittel 8. Forbud mot innførsel

§ 8-1 Forbud mot innførsel av våpen e.l som ikke faller inn under våpenloven § 1.

Det er forbudt å innføre våpen som nevnt i denne forskrift § 1-4.

Politimesteren kan dispensere fra forbudet.

§ 8-2 Forbud mot innførsel av visse typer våpen og ammunisjon

Det er til forbudt å innføre våpen og ammunisjon nevnt i §§ 1-2 og 1-3.

Politimesteren kan i særlige tilfeller dispensere fra dette dersom hensynet til den offentlige sikkerhet og orden ikke er til hinder for det.

Kapittel 9. Ervervsmessig innførsel av skytevåpen, våpendeler og ammunisjon

§ 9-1 Søknad om tillatelse til ervervsmessig innførsel

Søknad om innførselstillatelse må dateres og underskrives av søkeren.

Gjelder søknader ervervsmessig innførsel av skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon som ikke går inn under lov av 14. juni 1974 nr. 39 om eksplosive varer¹ eller brann- og eksplosjonsvernloven av 14. juni 2002 nr. 20, må søknaden inneholde opplysning om:

- a) søkerens (firmaets) fulle navn og adresse,
- b) ved innførsel av skytevåpen/våpendeler; antall, type eller art, fabrikkmerke, modellbetegnelse, mekanisme (type), kaliber,
- c) ved innførsel av ammunisjon; kvantum og vekt,
- d) leverandørens navn og adresse,
- e) varepartiet antas å ville komme i flere sendinger,
- f) hvem som har gitt søkeren bevilling til å drive handel med skytevåpen mv.

Et eksemplar av dokument som viser kjøpesummen må vedlegges søknaden.

¹ Gjelder kun for Svalbard.

§ 9-2 Tillatelse til ervervsmessig innførsel

Tillatelse til ervervsmessig innførsel av skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon som nevnt i våpenloven § 1 - § 3, og som ikke går inn under lov av 14. juni 1974 nr. 39 om eksplosive varer¹ eller brann- og eksplosjonsvernloven av 14. juni 2002 nr. 20, gis av politimesteren på søkerens bosted eller, hvis han ikke har bopel i riket, på oppholdsstedet. Er søkeren en juridisk person, gis tillatelsen av politimesteren på det sted hvor søkeren har kontor.

Tillatelse som nevnt i første ledd gis på fastsatt skjema som sendes til søkeren i utfylt, datert, stemplet og nummerert stand. Det må gis særskilt innførselstillatelse for hvert vareparti.

Tillatelsen skal være datert og underskrevet av politimesteren og inneholde opplysninger om:

- a) fullt navn og adresse på den som har fått tillatelsen,

- b) ved innførsel av skytevåpen/våpendeler; type eller art, antall, fabrikkmerke, modellbetegnelse, mekanisme (type), kaliber,
- c) ved innførsel av ammunisjon; kvantum og vekt,
- d) leverandørens navn og adresse.

Tillatelsen gjelder for et tidsrom av 3 måneder. Den kan etter søknad forlenges for ytterligere 3 måneder. Slik forlengelse av gyldighetstiden gis uten betaling av gebyr.

Overdragelse av innførselstillatelse må ikke finne sted.

1 Gjelder kun for Svalbard.

§ 9-3 Politiets kontroll med søknad om tillatelse til ervervsmessig innførsel

I tillegg til å kontrollere at den som søker innførselstillatelse har gyldig bevilning og at søknaden innehar de nødvendige formaliteter, skal politiet også vurdere om det er forsvarlig å gi samtykke ut fra politifaglige, sikkerhetsmessige og samfunnsmessige hensyn. I denne vurdering må type og antall våpen og våpnenes karakter tas i betraktning.

§ 9-4 Krav til internasjonalt importsertifikat

Før innførselstillatelse for våpen til re-eksport blir gitt skal politiet forvise seg om at Utenriksdepartementet har gitt søkeren internasjonalt importsertifikat. Det bør på samme måte ikke utstedes internasjonalt importsertifikat før det er klarert med politiet om innførselstillatelse vil bli gitt. Det skal ikke gis innførselstillatelse før søker kan dokumentere at han vil få tillatelse til re-eksport av Utenriksdepartementet, jf. våpenloven § 23.

§ 9-5 Ervervsmessig innførsel av våpen som nevnt i våpenloven § 5

Det kreves tillatelse for å innføre:

- a) apparater for slakting og for rednings- og harpungeværer (våpenloven § 5 bokstav a)
- b) låskasser og piper til våpen som er nevnt i bokstav a (jf. våpenloven § 5 bokstav b)
- c) ammunisjon til våpen som nevnt under bokstav a (jf. våpenloven § 5, bokstav c).

§ 9-6 Ervervsmessig innførsel av løse hagl

Løse hagl kan innføres uten tillatelse.

§ 9-7 Politiets fortegnelse over tillatelser til ervervsmessig innførsel

Politiet fører fortløpende i sentralt våpenregister en fortegnelse over alle tillatelser som gis til innførsel av skytevåpen, våpendeler og ammunisjon som ikke går inn under lov av 14. juni 1974 nr. 39 om eksplosive varer¹ eller brann- og eksplosjonsvernloven lov av 14. juni 2002 nr. 20.

Av fortegnelsen må det fremgå:

- a) hvem som har fått tillatelsen,
- b) når den er gitt,
- c) hvilken varesort og hvilket kvantum tillatelsen gjelder for,
- d) hvilket gebyr som er fastsatt og om dette er betalt.

1 Gjelder kun for Svalbard.

§ 9-8 Levering av tillatelse til ervervsmessig innførsel til Tollvesenet

Innførselstillatelsen må leveres til Tollvesenet før utlevering av de innførte skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon kan finne sted.

Tollvesenet gir tillatelsen påtegnning om hva som er innført. Tollvesenet sender deretter tillatelsen til Riksrevisjonen. Er ikke hele det vareparti som tillatelsen omfatter kommet i samme sending, må det søkes om ny innførselstillatelse for restpartiet. Slik tillatelse gis uten betaling av nytt gebyr.

§ 9-9 Generell tillatelse til ervervsmessig innførsel

Bedrift som selv produserer skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon som ikke går inn under lov av 14. juni 1974 nr. 39 om eksplosive varer¹ eller brann- og eksplosjonsvernloven av 14. juni 2002 nr. 20, kan etter søknad gis generell tillatelse til å innføre slike gjenstander for et i tillatelsen oppgitt beløp som ikke må være større enn kr 250.000. Tillatelsen gjelder inntil innførsel er foretatt for dette beløp, dog ikke i mer enn 3 måneder. Tollvesenet gir tillatelsen datert påtegnning om hva som er innført den enkelte gang og verdien av dette. Når tillatelsen er oppbrukt eller utløpt, må den leveres til Tollvesenet som sender den til Riksrevisjonen.

Politidirektoratet kan i spesielle tilfelle dispensere fra bestemmelsene i første ledd.

1 Gjelder kun for Svalbard.

§ 9-10 Behandling av uavhentede skytevåpen, våpendeler og ammunisjon på tollstedet

Skytevåpen, våpendeler og ammunisjon som ikke blir hentet på tollstedet, behandles etter de regler som ellers gjelder for uavhentet gods.

Salg av skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon som ikke går inn under lov av 14. juni 1974 nr. 39 om eksplosive varer¹ eller brann- og eksplosjonsvernloven av 14. juni 2002 nr. 20 ved offentlig auksjon, kan ikke endelig finne sted før kjøperen har fått ervervstillatelse etter de bestemmelser som er gitt i annen og tredje del.

Politiet plikter på anmodning å bistå Tollvesenet med å skaffe oppbevaringssted for skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon som skal selges på auksjon eller oppbevares av det offentlige eller på offentlig tiltak.

1 Gjelder kun for Svalbard.

§ 9-11 Inn- og utførsel av ammunisjon fra medlemsstat omfattet av EØS-avtalen

Inn- og utførsel av ammunisjon til eller fra en medlemsstat omfattet av EØS-avtalen kan bare skje i henhold til direktiv 93/15/EØF av 5. april 1993 om harmonisering av bestemmelsene om markedsføring av og kontroll med eksplosive varer til sivil bruk. Bestemmelsene får også anvendelse ved inn- og utførsel av ammunisjon i forbindelse med postordresalg.

Ved utførsel av ammunisjon fra Norge til en annen stat innenfor EØS-området skal avsenderen før avsendelsen finner sted, gi følgende opplysninger til politiet i det distrikt der ammunisjonen befinner seg:

- a) navn og adresse til overdrager og erverver og om nødvendig, til eier,
- b) stedet ammunisjonen skal sendes eller transporteres til,
- c) mengden av ammunisjon som skal sendes eller transporteres,
- d) tilstrekkelige opplysninger til å identifisere ammunisjonen,
- e) på hvilken måte ammunisjonen skal transporteres,
- f) dato for avsendelse og forventet ankomstdato.

Det er ikke nødvendig at opplysningene nevnt i bokstav e) og f) i foregående ledd meddeles ved

overføring mellom våpenhandlere. Politiet skal undersøke på hvilke vilkår overføringen skal skje, særlig med hensyn til offentlig sikkerhet. Dersom politiet godkjenner overføringen, skal de utstede en tillatelse som inneholder alle opplysningene nevnt i annet ledd. Tillatelsen skal følge ammunisjonen til bestemmelsesstedet. Tillatelsen skal fremlegges på enhver oppfordring fra vedkommende myndigheter innen EØS-området som ammunisjonen skal transporteres gjennom eller til.

Politiet kan gi våpenhandlere rett til å overføre ammunisjon fra Norge til en våpenhandler etablert i en annen stat omfattet av EØS-avtalen, uten forhåndstillatelse som nevnt i foregående ledd. For dette formål skal politiet utstede en tillatelse som skal være gyldig i tre år og som når som helst kan suspenderes eller trekkes tilbake ut fra en begrunnet beslutning. Et dokument som viser til tillatelsen skal følge ammunisjonen til bestemmelsesstedet. Dokumentet skal fremlegges på enhver oppfordring fra vedkommende myndigheter i stater omfattet av EØS-avtalen. Før utførselen finner sted, skal våpenhandlere meddele politiet i det distrikt ammunisjonen befinner seg alle opplysningene nevnt i annet ledd.

Når politiet gir tillatelse til overføring som nevnt i annet ledd skal politiet meddele alle opplysningene om overføringen til myndighetene i mottakerlandet, og om nødvendig til transittlandene. Opplysningene som nevnt i annet ledd skal meddeles mottakerlandet og eventuelt transittlandene senest ved overføringen.

Ved alvorlige trusler mot eller angrep på den offentlige sikkerhet som følge av ulovlig besittelse eller bruk av ammunisjon som omfattes av direktiv 93/15/EØF, kan politiet treffe alle nødvendige tiltak med hensyn til overføring av ammunisjon for å hindre slik ulovlig besittelse eller bruk, uten hensyn til ovennevnte bestemmelse.

Tiltak som treffes i medhold av foregående ledd skal ikke utgjøre et middel til vilkårlig forskjellsbehandling eller en skjult begrensning i samhandelen mellom medlemsstatene. Når politiet treffer slike tiltak skal disse umiddelbart meddeles Politidirektoratet.

Inn- og utførsel av ammunisjon til eller fra en medlemsstat omfattet av EØS-avtalen kan bare skje i henhold til direktiv 93/15/EØF av 5. april 1993 om harmonisering av bestemmelsene om markedsføring av og kontroll med eksplosive varer til sivil bruk. Bestemmelsene får også anvendelse ved inn- og utførsel av ammunisjon i forbindelse med postordresalg.

Ved utførsel av ammunisjon fra Norge til en annen stat innenfor EØS-området skal avsenderen før avsendelsen finner sted, gi følgende opplysninger til politiet i det distrikt der ammunisjonen befinner seg:

- a) navn og adresse til overdrager og erverver og om nødvendig, til eier,
- b) stedet ammunisjonen skal sendes eller transporteres til,
- c) mengden av ammunisjon som skal sendes eller transporteres,
- d) tilstrekkelige opplysninger til å identifisere ammunisjonen,
- e) på hvilken måte ammunisjonen skal transporteres,
- f) dato for avsendelse og forventet ankomstdato.

Det er ikke nødvendig at opplysningene nevnt i bokstav e og f i foregående ledd meddeles ved overføring mellom våpenhandlere. Politiet skal undersøke på hvilke vilkår overføringen skal skje, særlig med hensyn til offentlig sikkerhet. Dersom politiet godkjenner overføringen, skal de utstede en tillatelse som inneholder alle opplysningene nevnt i annet ledd. Tillatelsen skal følge ammunisjonen til bestemmelsesstedet. Tillatelsen skal fremlegges på enhver oppfordring fra vedkommende myndigheter innen EØS-området som ammunisjonen skal transporteres gjennom eller til.

Politiet kan gi våpenhandlere rett til å overføre ammunisjon fra Norge til en våpenhandler etablert i en annen stat omfattet av EØS-avtalen, uten forhåndstillatelse som nevnt i foregående ledd. For dette formål skal politiet utstede en tillatelse som skal være gyldig i tre år og som når som helst kan suspenderes eller trekkes tilbake ut fra en begrunnet beslutning. Et dokument som viser til tillatelsen skal følge ammunisjonen til bestemmelsesstedet. Dokumentet skal fremlegges på enhver oppfordring fra vedkommende myndigheter i stater omfattet av EØS-avtalen. Før utførselen finner sted, skal våpenhandlere meddele politiet i det distrikt ammunisjonen befinner seg alle opplysningene nevnt i annet

ledd.

Når politiet gir tillatelse til overføring som nevnt i annet ledd skal politiet meddele alle opplysningene om overføringen til myndighetene i mottakerlandet, og om nødvendig til transittlandene. Opplysningene som nevnt i annet ledd skal meddeles mottakerlandet og eventuelt transittlandene senest ved overføringen.

Ved alvorlige trusler mot eller angrep på den offentlige sikkerhet som følge av ulovlig besittelse eller bruk av ammunisjon som omfattes av direktiv 93/15/EØF, kan politiet treffe alle nødvendige tiltak med hensyn til overføring av ammunisjon for å hindre slik ulovlig besittelse eller bruk, uten hensyn til ovennevnte bestemmelse.

Tiltak som treffes i medhold av foregående ledd skal ikke utgjøre et middel til vilkårlig forskjellsbehandling eller en skjult begrensning i samhandelen mellom medlemsstatene. Når politiet treffer slike tiltak skal disse umiddelbart meddeles Politidirektoratet.

Kapittel 10. Ikke-erhvervsmessig innførsel av skytevåpen, våpendeler og ammunisjon

§ 10-1 Krav til søknad om ikke-erhvervsmessig innførsel av til eget bruk

Ved søknad om innførsel av skytevåpen til eget bruk, fyller søkeren ut 3 eksemplarer av det skjema som gjelder for søknad om tillatelse til å erverve og inneha skytevåpen. Det må av søknaden fremgå at ervervet skal skje i form av innførsel.

Gjelder søknaden innførsel av ammunisjon som ikke går inn under lov av 14. juni 1974 nr. 39 om eksplosive varer¹ eller brann- og eksplosjonsvernloven av 14. juni 2002 nr. 20 til eget bruk, må søkeren gi de opplysninger som nevnt ovenfor under § 9-1 annet ledd.

Tillatelse til innførsel av skytevåpen til eget bruk gis ved datert påtegning på de 3 innsendte eksemplarer av skjema for søknad om tillatelse til å erverve og inneha skytevåpen.

1 Gjelder kun for Svalbard

§ 10-2 Tollvesenets behandling av tillatelse til innførsel til eget bruk

Tollvesenet gir samtlige 3 eksemplarer av søknadsskjemaet datert påtegning om hva som er innført (art, kaliber, fabrikkmerke, modellbetegnelse og våpennummer).

Tollvesenet leverer et eksemplar av skjemaet tilbake til søkeren og sender et eksemplar av skjemaet til den politimester som har gitt tillatelsen. Det tredje eksemplar sender Tollvesenet til Riksrevisjonen.

§ 9-7 til § 9-9 og § 9-11 gjelder tilsvarende så langt de passer.

Kapittel 11. Ikke-erhvervsmessig utførsel av skytevåpen, våpendeler og ammunisjon

§ 11-1 Søknad om tillatelse til ikke-erhvervsmessig utførsel

Med ikke-erhvervsmessig utførsel av skytevåpen, våpendeler og ammunisjon forstås i disse bestemmelser utførsel som foretas av andre enn dem som driver handel med skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon eller produserer slike gjenstander for salg.

Søknad om tillatelse til ikke-erhvervsmessig utførsel av skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon må dateres og underskrives av søkeren.

Søknaden må inneholde opplysning om:

- a) søkerens fulle navn og adresse,
- b) varesort (art, kaliber mv.),
- c) kvantum eller vekt,

d) bestemmelsessted og adressat.

Utførselstillatelsen er gyldig for et tidsrom av 3 måneder og kan etter søknad forlenges for ytterligere 3 måneder. Slik forlengelse av tillatelsens gyldighetstid gis uten betaling av gebyr.

§ 11-2 Politiets fortegnelse over tillatelse til ikke-erhvervsmessig utførsel

Politiet fører fortløpende i sentralt våpenregister en fortegnelse over gitte tillatelser til ikke-erhvervsmessig utførsel av skytevåpen, våpendeler og ammunisjon.

Av fortegnelsen må det fremgå:

- a) hvem som har fått tillatelsen,
- b) når den er gitt og hvor lenge den er gyldig,
- c) hvilken varesort og hvilket kvantum tillatelsen gjelder for,
- d) hvilket gebyr som er fastsatt og om dette er betalt.

§ 11-3 Levering av tillatelse til ikke-erhvervsmessig utførsel til Tollvesenet

Utførselstillatelsen må leveres til Tollvesenet før utførsel kan finne sted.

Skal ikke hele det kvantum som tillatelsen omfatter sendes under ett, må det søkes ny utførselstillatelse for resten. I denne vises det til den tidligere gitte tillatelse. Ny utførselstillatelse for resten gis uten betaling av gebyr.

Tollvesenet sender den innleverte utførselstillatelse til Riksrevisjonen med påtegning om hva som er utført.

Innsending av utførselstillatelser til Riksrevisjonen kan foretas en gang om måneden.

Kapittel 12. Midlertidig inn- og utførsel uten europeisk våpenpass

§ 12-1 Midlertidig utførsel foretatt av norsk borger (våpenloven § 25 bokstav a)

Norsk borger som skal være borte fra riket i et tidsrom av inntil 1 år, kan ved utreisen medbringe til personlig bruk våpen med tilhørende deler og et rimelig kvantum ammunisjon til disse våpen, mot å vise Tollvesenet gyldig våpenkort.

Vedkommende må ved utreisen avgi en skriftlig erklæring til Tollvesenet på fastsatt skjema i to eksemplarer. Erklæringen attesteres av Tollvesenet som beholder det ene eksemplaret og leverer det annet tilbake til utstederen.

Skjer gjeninnførselen ved samme tollsted som utførselen, sammenholder dette de 2 eksemplarer av erklæringen og tilintetgjør disse hvis de fortsatt er likelydende.

Skjer gjeninnførselen ved annet tollsted, sendes den mottatte erklæring til det tollsted hvor utførselen fant sted, for kontroll. Dette tilintetgjør erklæringene hvis disse fortsatt er likelydende. Tollvesenet sender omgående de erklæringer som ikke er likelydende, til politimesteren i det distrikt hvor vedkommende er bosatt eller oppholdt seg før utreisen. Videre sender Tollvesenet ved utløpet av hvert kalenderår alle umakulerte erklæringer som er eldre enn 1 år til politimesteren i distrikt som nevnt.

§ 12-2 Midlertidig innførsel foretatt av utenlandsk borger (våpenloven § 25 bokstav c)

Utenlandsk borger som skal oppholde seg i riket i et tidsrom av inntil 3 måneder, kan ved innreise medbringe til personlig bruk jaktvåpen og våpen som skal brukes i skytekonkurranser med tilhørende våpendeler og et rimelig kvantum ammunisjon til disse våpen - herunder også våpen mv. som nevnt i § 16-4 - mot å vise Tollvesenet slik våpenlisens som kreves i hans hjemland. Vedkommende må dog ha fylt

den alder som kreves for å få tillatelse til å inneha slike skytevåpen her i landet.

Vedkommende må ved innreisen avgi en skriftlig erklæring i 2 eksemplarer.

Erklæringene må dateres og underskrives og inneholde opplysning om:

- a) fullt navn og adresse,
- b) hvem som har utstedt våpenlisens og hvilket nummer denne har,
- c) alder hvis denne er under 21 år,
- d) skytevåpnenes (våpendelens) art, kaliber, fabrikkmerke og nummer,
- e) ammunisjonens mengde og art,
- f) hva våpnene skal brukes til i Norge og hvor de skal brukes.

Skal våpnene brukes til konkurranseskyting, må det legges frem skriftlig innbydelse fra den organisasjon som skal holde konkurransen. I slike tilfelle kan innførsel finne sted selv om vedkommende ikke er fylt 16 år (21 år for revolvere og pistoler).

Erklæringene attesteres av Tollvesenet som beholder det ene eksemplar. Det annet eksemplar leveres tilbake til utstederen og gjelder som våpenkort i et tidsrom av 3 måneder.

Den som har innført skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon etter bestemmelsene i første til femte ledd, kan innen 3 måneder gjenutføre de våpen (våpendeler) og det kvantum ammunisjon som den attesterte erklæring omfatter, mot å levere denne til Tollvesenet.

Skjer gjenutførselen ved samme tollsted som innførselen, sammenholder dette de 2 eksemplarer av erklæringen og tilintetgjør disse hvis de fortsatt er likelydende.

Skjer gjenutførselen ved annet tollsted, sendes den mottatte erklæring til det tollsted hvor innførselen fant sted for kontroll. Dette tilintetgjør erklæringene hvis disse fortsatt er likelydende.

Tollvesenet sender omgående de erklæringer som ikke lenger er likelydende til Kriminalpolitisen. Videre sender Tollvesenet ved utløpet av hvert kalenderår alle umakulerte erklæringer som er eldre enn 3 måneder til Kriminalpolitisen.

§ 12-3 Midlertidig innførsel av skytevåpen og ammunisjon til personsikringsoppdrag

Utenlandske borgere som ønsker å medbringe skytevåpen, jf. våpenloven § 1, med tilhørende ammunisjon for utførelse av personsikringsoppdrag av inntil 3 måneders varighet i Norge, må forut for innreisen ha innhentet samtykke fra sjefen for Politiets sikkerhetstjeneste. Slikt samtykke trer isteden for våpenkort.

Fast sikkerhetspersonell ved utenlandske ambassader i Norge kan også med samtykke fra sjefen for Politiets sikkerhetstjeneste få innført våpen til personsikringsoppdrag.

§ 12-4 Midlertidig utførsel i forbindelse med fangstekspedisjon

Norsk fangstekspedisjon kan ved utreise fra riket medbringe skytevåpen, våpendeler og ammunisjon som skal brukes til fangsten uten å innhente utførselstillatelse hos politimesteren.

Lederen for fangstekspedisjon (skipets kaptein) må ved utreisen legge frem en fullstendig liste i 2 eksemplarer over skytevåpen, våpendeler og ammunisjon som medbringes.

Listene må dateres og underskrives av ekspedisjonens leder. De må inneholde opplysning om:

- a) skipets navn,
- b) skipets eier (rederi),
- c) fangstens art og hvor denne skal foregå,

- d) skytevåpenets art, kaliber, fabrikkmerke og nummer,
- e) våpendelens antall og art
- f) ammunisjonens kvantum og art.

Listen skal inneholde en erklæring fra ekspedisjonens leder om at våpnene mv. skal brukes under fangsten.

Listene attesteres av Tollvesenet som beholder det ene eksemplar og leverer det annet tilbake til ekspedisjonens leder.

Reglene i annet til femte ledd gjelder tilsvarende når det ved utreisen blir medbrakt til fangsten skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon som nevnt i § 9-5.

§ 12-5 Midlertidig innførsel i forbindelse med fangstekspedisjon

Norsk fangstekspedisjon som har utført skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon etter bestemmelsene i § 19-4, kan etter fangstens opphør gjeninnføre de våpen og våpendeler og det kvantum ammunisjon som den attesterte liste omfatter mot å levere denne til Tollvesenet.

Skjer gjeninnførselen ved samme tollsted, sammenholder dette de 2 eksemplarer av listen og tilintetgjør disse hvis de fortsatt er likelydende.

Skjer gjeninnførselen ved annet tollsted, sendes den mottatte liste til det tollsted hvor utførselen fant sted for kontroll. Dette tilintetgjør listene hvis disse fortsatt er likelydende.

Tollvesenet sender omgående de lister som ikke lenger er likelydende til politimesteren i det distrikt hvor ekspedisjonens leder var bosatt eller oppholdt seg før utreisen.

Kapittel 13. Europeisk våpenpass

§ 13-1 Utstedelse av norsk europeisk våpenpass

Politimesteren kan utstede europeisk våpenpass, jf. direktiv 91/477/EØF av 18. juni 1991 om ervervelse og besittelse av våpen, til personer som er bosatt i riket og som lovlig innehar jakt- eller konkurransevåpen.

Europeiske våpenpass gis som hovedregel en gyldighetstid på 5 år. Hvis våpeninnehaveren har midlertidig våpentillatelse skal våpenpassets gyldighetstid ikke overstige våpentillatelsens gyldighetstid.

Et gyldig europeisk våpenpass blir automatisk ugyldig, hvis vedkommendes våpenkort blir tilbakekalt.

Innehavere av ugyldige europeiske våpenpass plikter straks å innlevere dette til politiet.

Reglene om europeisk våpenpass gjelder ikke på Svalbard.

§ 13-2 Midlertidig utførsel med gyldig norsk europeisk våpenpass

Innehaver av gyldig norsk våpenpass kan uten politiets tillatelse og uten hinder av bestemmelsen i § 19-1 første til femte ledd midlertidig ut- og senere gjeninnføre skytevåpen, våpendeler og rimelig mengde ammunisjon til disse våpen dersom den midlertidige utførselen er av kortere varighet enn 3 måneder.

§ 13-3 Midlertidig innførsel med gyldig europeisk våpenpass

Utenlandsk borger som skal oppholde seg i riket for et tidsrom av inntil 3 måneder og som innehar gyldig europeisk våpenpass, kan uten særskilt tillatelse transportere og inneha skytevåpen under reise i riket i forbindelse med deltakelse i jakt eller konkurranseskyting. Bestemmelsen i § 19-2 første til femte ledd kommer ikke til anvendelse for personer med gyldig europeisk våpenpass.

Rett til å transportere og inneha skytevåpen etter denne bestemmelse forutsetter at vedkommende kan

dokumentere bakgrunnen for reisen, f.eks. ved forevisning av invitasjon til stevne eller dokumentasjon på at vedkommende har tilgang til jaktterreng.

Våpenpasset må omfatte det eller de skytevåpen, som vedkommende transporterer, og våpenet må være av en slik type som lovlig kan benyttes i Norge.

Innehavere av europeisk våpenpass kan transportere og inneha ammunisjon i rimelig omfang, såfremt betingelsene i annet og tredje ledd er oppfylt.

Utenlandsk borger som innehar skytevåpen som er omfattet av et europeisk våpenpass, plikter å forevise våpen og våpenpass for kontroll når det kreves av politiet, Statens naturoppsyn eller av lokalt jaktoppsyn som er godkjent av det statlige naturoppsynet eller har begrenset politimyndighet. Innehaveren av våpenpasset plikter sammen med våpenpasset å forevise godkjent legitimasjon, som f.eks. pass, førerkort.

Sjette del. Oppbevaring og transport

Kapittel 14. Privat oppbevaring av skytevåpen og ammunisjon

§ 14-1 Krav til sikker oppbevaring

Den som innehar skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon, plikter å oppbevare gjenstandene slik at uvedkommende ikke får adgang til dem. Eier og innehaver av skytevåpen plikter å påse at våpenet er tomt for ammunisjon under oppbevaring.

§ 14-2 Krav om FG-godkjent sikkerhetsskap og FG-godkjent innbruddsalarm

Alle registreringspliktige våpen eller en vital del av våpnene skal oppbevares i FG-godkjent sikkerhetsskap (Forsikringsselskapenes Godkjennelsesnevnd) eller i skap med et høyere sikkerhetsnivå jf. «Forsikringsselskapenes bestemmelser vedrørende prøving og godkjennelse av sikkerhetsskap» (1985). Med FG-godkjent sikkerhetsskap eller skap med høyere sikkerhetsnivå menes skap som er godkjent etter Norsk Standard NS 5089, INSTA 610 eller NS-EN 1143-1. Skap som er undergitt tilsvarende godkjennelse i annet EU- eller EØS-land anses som godkjent. Med vital del menes sluttstykke eller pipe. For våpen som lades ved at våpenet brytes, regnes pipe, forskjefte eller kolbe med baskyle/avtrektermekanisme som vital del. Med vital del på pistol regnes våpenets rammestykke eller sleide/sluttstykke. Med vital del på revolver regnes rammestykke eller sylinder/tønne.

Er det registrert flere enn 25 registreringspliktige våpen, uansett type, i samme husstand (boenhet), skal oppbevaringsstedet være beskyttet av FG-godkjent innbruddsalarmanlegg med overføring til døgnbemannet alarmstasjon som med egne vektere, eller etter avtale med enkeltpersoner eller foretak, kan sikre at det blir foretatt utrykning ved alarm. Politimesteren kan i særlige tilfeller dispensere fra kravet til alarm til døgnbemannet alarmsentral.

Krav om FG-godkjent våpenskap kan frafalles hvis våpnene oppbevares i eget våpenrom som er forhåndsgodkjent av politiet. For at våpenrommet kan godkjennes skal vegg, tak og gulv være laget av materialer med styrke mot gjennomtrengning som tilsvarer minst 20 cm murt Leca. Dør(er) skal være godkjent etter Norsk Standard NS3170, 1. utg. januar 1992, klasse 3 eller 4, eller senere utgave. Rommet skal være uten vindu. Politiet kan gi tillatelse til at ammunisjon kan oppbevares sammen med våpen i våpenrom

Det er ikke tillatt å oppbevare registreringspliktige skytevåpen i ubebodd hytte, hus e.l. Dette gjelder allikevel ikke fritidsbolig i strøk med fast beboelse og med jevnlig tilsyn av fastboende nabo. Eiers eller innehavers bolig regnes som bebodd også ved lengre fravær.

Ved midlertidig oppbevaring av våpen som medbringes i forbindelse med jakt eller konkurranse hvor det ikke er mulig å oppbevare våpenet/våpnene iht. til ovennevnte regler, må våpenet oppbevares under

forsvarlig tilsyn. Våpenet/våpnene kan midlertidig forlates uten tilsyn hvis en vital del medtas og oppbevares under tilsyn.

Politiet kan gi særlige pålegg om oppbevaring av våpen.

§ 14-3 Oppbevaring av ammunisjon

Det er i samme husstand uten politiets tillatelse ikke tillatt å oppbevare mer enn 10.000 patroner håndvåpenammunisjon eller 15.000 patroner håndvåpenammunisjon hvis minst 5.000 patroner er i kal. .22 long rifle/.22 short. Ammunisjonen skal oppbevares nedlåst i særskilt skap, skuff, eller tilsvarende låsbare innretninger, atskilt fra våpen.

I FG-godkjent sikkerhetsskap, eller i skap med høyere sikkerhetsnivå, kan det sammen med våpenoppbevares det antall patroner som er godkjent av skapprodusenten etter retningslinjer gitt av Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap. Hvis skapet ikke er særskilt godkjent for oppbevaring av ammunisjon, kan det ikke oppbevares mer enn 2000 patroner i skapet.

Den som har politiets tillatelse til å oppbevare mer enn 10.000 patroner håndvåpenammunisjon, eventuelt mer enn 15.000 patroner håndvåpenammunisjon der minst 5.000 patroner er i kal. .22 long rifle/.22 short, plikter å varsle brannvesenet om hvor ammunisjonen er oppbevart samt følge eventuelle pålegg som brannvesenet gir om oppbevaringen. Tillatelse skal ikke gis før det er fremlagt bekreftelse på at brannvesenet er varslet og eventuelle pålegg fulgt opp.

Krutt og tennhetter skal oppbevares iht. de til enhver tid gjeldende forskrifter fastsatt i medhold av lov av 14. juni 1974 nr. 39 om eksplosive varer¹ eller brann- og eksplosjonsvernloven av 14. juni 2002 nr. 20. I samme husstand kan det oppbevares inntil 5 kg røyksvakt krutt samt 10.000 tennhetter.

Ammunisjon skal ikke oppbevares i ubebodd hytte, hus e.l. I eiers eller innehavers bolig kan ammunisjon oppbevares som bestemt i punkt 1, også ved lengre fravær. Dette gjelder allikevel ikke fritidsbolig i strøk med fast beboelse og med jevnlig tilsyn av fastboende nabo. Eiers eller innehavers bolig regnes som bebodd også ved lengre fravær.

I særlige tilfelle kan politimesteren dispensere fra bestemmelsene i § 22-1 punkt 5 og punkt 5 ovenfor om skytterlags-/klubbers, jegerforeningers og museers oppbevaring av skytevåpen, våpendeler og ammunisjon. I de tilfellene det gis dispensasjon, skal våpnene eller en vital del av våpnene oppbevares i FG-godkjent sikkerhetsskap eller i skap med et høyere sikkerhetsnivå. Gis det dispensasjon for mer enn 10 registreringspliktige våpen, skal oppbevaringsstedet være beskyttet av FG-godkjent innbruddsalarmanlegg med overføring til døgnbemannet alarmstasjon som med egne vektere, eller med avtale med enkeltpersoner eller foretak, kan sikre at det blir foretatt utrykning ved alarm.

§ 14-4 Midlertidig oppbevaring av skytevåpen og ammunisjon

Den som innehar skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon kan i særlige tilfeller midlertidig overlate sine skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon til andre for midlertidig oppbevaring. Hvis våpenet ikke kan overlates til andre etter reglene i våpenforskriften kap. 19 kan oppbevaring hos andre kun skje etter innhentet tillatelse fra politimesteren i det distrikt vedkommende har registrert sine våpen.

Tillatelse til midlertidig oppbevaring skal tidsbegrenses og tillatelsen skal ikke gis varighet utover 1 år av gangen. Den som skal oppbevare skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon for andre må selv ha våpenkort for samme type våpen. Våpen som er overlatt til oppbevaring kan bare benyttes av den som har fått våpenet overlatt såfremt utlån av våpenet er tillatt etter reglene i våpenloven § 11 med tilhørende bestemmelser. De våpen og den ammunisjon som blir oppbevart for andre inngår i antall "registreringspliktige våpen", "skytevåpen" og "patroner" etter reglene i våpenforskriften kap. 14 for den husstand som foretar den midlertidige oppbevaringen.

§ 14-5 Oppbevaring av skytevåpen, våpendeler og ammunisjon tilhørende døds- eller konkursbo

Politiet kan, når særskilt grunn taler for det, bestemme at våpen, våpendeler eller ammunisjon, som befinner seg i et døds- eller konkursbo inntil videre skal oppbevares hos politiet eller den som politiet bestemmer.

Kapittel 15. Transport av skytevåpen

§ 15-1 Transport av skytevåpen

Under transport skal skytevåpen være tomt for ammunisjon, og skytevåpen og ammunisjon skal være under tilsyn. Våpenet skal under transport være nedpakket i futteral, bag, veske, sekk o.l. Det er på offentlig sted ikke tillatt å transportere våpen i hylster o.l. som bæres på kroppen. Transporteres våpenet som reisegods, må en vital del fjernes eller våpenet sikres på annen måte slik at det ikke kan brukes. Medtas våpenet i motorvogn, skal det være anbrakt slik at det ikke er lett tilgjengelig. Våpenet kan da oppbevares udelt, dersom det er under forsvarlig tilsyn. Forlates motorvognen uten forsvarlig tilsyn, skal en vital del tas ut og medbringes. Våpenets hoveddel og ammunisjon kan etterlates innlåst dersom det skjules på en forsvarlig måte. Denne bestemmelse gjelder ikke for Svalbard.

Sjuende del. Bestemmelser om utlån

Kapittel 16. Utlån

§ 16-1 Utlån fra fysisk person (våpenloven § 11 første til femte ledd)

Den som låner ut eller på annen måte overlater skytevåpen (våpendeler) til en annen, skal gi mottakeren en datert og underskrevet bevitnelse om dette.

Bevitnelsen skal inneholde:

- a) långiverens og låntakerens navn og adresse,
- b) långiverens våpenkort (nummer og utstedende myndighet),
- c) art, kaliber, fabrikkmerke og nummer på de våpen (våpendeler) som er lånt ut,
- d) hva våpnene (våpendelene) skal brukes til,
- e) for hvilket tidsrom våpnene (våpendelene) er lånt ut.

Bevitnelsen gjelder som våpenkort i et tidsrom av inntil 4 uker fra utstedelsen.

Pistol, revolver og halvautomatisk rifle kan lånes ut eller overlates til andre som har gyldig våpenkort for tilsvarende våpen.

Pistol, revolver og halvautomatisk rifle ervervet til øvelses- og konkurranseskyting kan også lånes ut eller overlates til andre etter denne bestemmelse når dette er nødvendig i forbindelse med tilvirkning, handel, reparasjon eller kommisjonssalg via autorisert våpenhandler. Den som får våpenet overlatt må være fylt 21 år.

§ 16-2 Utlån fra forening tilsluttet godkjent skytterorganisasjon (våpenloven § 11 siste ledd)

Forening eller annen skytterorganisasjon som har kollektivt våpenkort, kan låne ut geværer (eller deler av slike våpen) til sine medlemmer. På skytebane kan det lånes ut våpen som nevnt til medlemmer som ikke

har fylt 18 år. Til bruk utenfor skytebane, må det ikke lånes ut slike våpen til medlemmer under 18 år uten at låntakeren er under forsvarlig tilsyn og barnets foreldre eller den som ellers har omsorgen for det, har samtykket i utlånet. Andre medlemmer kan gis slike våpen (våpendeler) til utlån for et tidsrom av inntil 1 år hvis de antas å fylle våpenlovens krav for å få innvilget en søknad om tillatelse til å inneha skytevåpen. Lånet kan fornyes for et tilsvarende tidsrom.

Pistol, revolver og halvautomatisk rifle kan lånes ut eller overlates til andre som har gyldig våpenkort for tilsvarende våpen.

Pistol, revolver og halvautomatisk rifle ervervet til øvelses- og konkurranseskyting kan også lånes ut eller overlates til andre enn organisasjonens medlemmer når det er nødvendig i forbindelse med tilvirking, handel, reparasjon eller kommisjonssalg via autorisert våpenforhandler. Den som får våpenet overlatt etter dette og foregående ledd må være fylt 21 år.

§ 16-3 Utstedelse av kontrollseddel ved utlån fra forening

Forening mv. som låner ut skytevåpen (våpendeler), skal gi låntakeren en datert og underskrevet kontrollseddel. Kontrollseddel utstedes dog ikke hvor våpnene (våpendelene) ikke fjernes fra organisasjonens skytebane.

Kontrollseddelen skal gi opplysning om:

- a) låntakerens navn og adresse,
- b) organisasjonens navn og våpenkort (nummer og utstedende myndighet),
- c) våpnenes (våpendelene) art, kaliber, fabrikkmerke og nummer.

Kontrollseddelen gjelder som våpenkort i et tidsrom av inntil 1 år fra utstedelsen.

§ 16-4 Utstedelse av utlånsliste ved utlån fra forening

Forening mv. som låner ut skytevåpen (våpendeler), må føre en utlånsliste.

Utlånslisten skal gi opplysning om:

- a) organisasjonens navn og våpenkort (nummer og utstedende myndighet),
- b) hvem som er ansvarlig for organisasjonenes våpen og våpendeler (formann, daglig leder eller annen).

Videre skal listen inneholde en fortløpende fortegnelse over:

- a) låntakernes navn,
- b) de utlånte våpens (våpendelers) art, kaliber, fabrikkmerke og nummer,
- c) dato for utlån,
- d) dato for innlevering.

Det skal vedligge utlånslisten en fortegnelse over organisasjonens medlemmer.

§ 16-5 Utlån fra bedrifter (våpenloven § 11 siste ledd)

Bedrift eller annen institusjon som har våpenkort, kan levere ut skytevåpen (våpendeler) til de av sine ansatte som i sitt arbeid har behov for våpen.

Våpenet (våpendelen) må utenfor arbeidstiden oppbevares på betryggende måte hos den institusjon som har levert det ut.

Den som har fått utlevert skytevåpen (våpendeler) etter bestemmelsen i første ledd, plikter å levere våpenet tilbake når han slutter i institusjonens tjeneste eller når den som er ansvarlig for institusjonens våpen krever at innlevering skal finne sted.

§ 16-6 Utstedelse av kontrollseddel ved utlån fra bedrift

Institusjon som leverer ut skytevåpen (våpendeler), skal gi mottakeren en datert og underskrevet kontrollseddel. Kontrollseddel utstedes dog ikke hvor våpenet (våpendelene) ikke fjernes fra institusjonens område.

Kontrollseddelen skal gi opplysning om:

- a) mottakerens navn og adresse,
- b) institusjonens navn og våpenkort (nummer og utstedende myndighet),
- c) våpenets (våpendelene) art, kaliber, fabrikkmerke og nummer.

Kontrollseddelen gjelder som våpenkort.

Gjelder kontrollseddelen for revolver eller pistol, plikter innehaveren alltid å ha kortet med seg når han bærer eller fører med seg våpenet.

§ 16-7 Utstedelse av utlånsliste ved utlån fra bedrift

Institusjon som leverer ut skytevåpen (våpendeler), må føre en utlånsliste.

Utlånslisten skal gi opplysning om:

- a) institusjonens navn og våpenkort (nummer og utstedende myndighet),
- b) hvem som er ansvarlig for institusjonens våpen (våpendeler).

Videre skal listen inneholde en fortløpende fortegnelse over:

- a) mottakernes navn,
- b) de utleverte våpens (våpendelers) art, kaliber, fabrikkmerke og nummer,
- c) dato for utlån,
- d) dato for innlevering.

Det skal vedliges utlånslisten en fortegnelse over de ansatte som er berettiget til å få utlånt skytevåpen.

§ 16-8 Utlån fra forhandler

Den som har bevilling til å drive handel med skytevåpen kan midlertidig fjerne slike våpen fra forretningen når dette er nødvendig fordi våpenet skal repareres av børsemaker eller prøveskytes og/eller innskytes av annen våpenhandler.

Ved utlån til annen forhandler plikter bevillingshaver å forsikre seg om at denne har bevilling til å drive handel med den aktuelle våpentypen.

Våpen kan også lånes ut inntil 4 uker i forbindelse med kjøp. Låntaker må fremvise våpenkort eller ervervstillatelse fra politiet for den aktuelle våpentype, og godkjent legitimasjon.

Forhandler innfører låntakers navn, våpenkortets nummer og utstedende myndighet i en fortløpende fortegnelse over alle kjøp, salg og utlån som nevnt i § 5-3. Forhandler må også utferdige utlånserklæring som skal inneholde låntakers navn, personnummer og adresse, opplysninger om ervervstillatelse, dato og låneperiode. Annen midlertidig fjerning av våpen fra forretningen skal skje under direkte oppsyn fra bevillingsinnehaver eller person med dennes fullmakt. Denne bestemmelse gjelder også for revolvere og pistoler. Den som får revolver eller pistol overlatt må være fylt 21 år.

Ved utlån til børsemaker plikter bevillingshaver å kontrollere at denne har bevilling som tilvirker/reparatør, jf. kap. 6.

Åttende del. Registrering og merking av skytevåpen og våpendeler

Kapittel 17. Registrering og merking av skytevåpen og våpendeler

§ 17-1 Registrering og merking av skytevåpen og våpendeler

Den som tilvirker skytevåpen plikter å merke skytevåpen og våpendeler etter nærmere retningslinjer gitt av Politidirektoratet.

Den som innfører registreringspliktige skytevåpen plikter å merke skytevåpen og våpendeler etter nærmere retningslinjer gitt av Politidirektoratet.

Niende del. Saksbehandling

Kapittel 18. Søknaden og dens behandling

§ 18-1 Søknad om erverv

Søknad om tillatelse til å erverve og inneha skytevåpen (våpendeler) må sendes på fastsatt skjema som dateres og underskrives av søkeren og - om han er under 18 år for erverv av rifle eller hagle- av verge.

Søknad fra juridisk person må inneholde opplysning om fullt navn og adresse på person med fullmakt til å undertegne søknaden, og på den som skal være ansvarlig for oppbevaring og utlevering av våpnene (våpendelene).

Søknaden sendes til stedlig politi.

§ 18-2 Tillatelsens gyldighetstid

Ervervstillatelsen er gyldig i 12 måneder. Gyldighetstiden kan etter søknad forlenges med 6 måneder. Forlengelse av gyldighetstiden gis ved påtegning på ervervstillatelsen.

§ 18-3 Utlevering av våpen fra selger

En våpenhandler (tilvirker) må bare levere våpen (våpendeler) som omfattes av ervervstillatelsen, og mot fremvisning av godkjent legitimasjon.

Våpenhandleren (tilvirkeren) gir på ervervstillatelsen fullstendige opplysninger om det våpen som er levert.

Våpenhandleren (tilvirkeren) beholder kopi av tillatelsen som vedlegg til den fortegnelse han skal føre over sine kjøp og salg av skytevåpen. Tillatelsen sender han straks til politimesteren i det distrikt hvor han har sitt forretningssted. Kopi av tillatelsen leverer han tilbake til kjøperen.

Det eksemplar av ervervstillatelsen som kjøperen får tilbake fra våpenhandleren (tilvirkeren) med påtegning som nevnt, gjelder som tillatelse til å inneha våpnene (våpendelene) inntil vanlig våpenkort er mottatt.

Den som overdrar et personlig våpen, må gå frem på samme måte som en våpenhandler. Det kopi av ervervstillatelsen som han beholder, gjelder som legitimasjon for at han ikke lenger har våpenet (våpendelen). Sitt våpenkort sender han til politimesteren sammen med kopi av ervervstillatelsen som denne skal ha.

§ 18-4 Utstedelse av våpenkort

Etter å ha mottatt en kopi av ervervstillatelsen fra våpenhandler/selger med påtegning som nevnt, utsteder politimesteren våpenkort.

§ 18-5 Gebyrer og utgifter ved ombygging, kontroll, destruksjon m.v

Utgifter ved å få skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon tilintetgjort eller gjort ubrukbare betales av vedkommende eier eller innehaver. Det samme gjelder utgifter til ombygging av våpen etter pålegg fra politiet samt utgifter til politiets etterkontroll av våpen som har blitt bygget om. Den som ønsker å eie eller inneha skytevåpen eller drive handel med skytevåpen kan bli pålagt helt eller delvis å dekke statens utgifter til kontroll av våpenet/våpentypen, herunder godkjenning av halvautomatiske våpen til sivil bruk. Utgifter ved merking av skytevåpen betales av den som tilvirker skytevåpen etter reglene i denne forskrift kap. 6 og 7 eller den som innfører skytevåpen etter reglene i denne forskrift kap. 9 og 10.

§ 18-6 Frafalling av gebyr

Gebyr for tillatelse til ervervsmessig innførsel av skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon etter kgl.res. av 25. januar 1963 nr. 2 (del II, punkt 17, bokstav b) frafalles:

- a) ved gjeninnførsel fra utlandet av norske varer etter reparasjon, foredeling, bearbeidelse eller omarbeidelse,
- b) ved innførsel av deler eller komponenter som skal bearbeides eller omarbeides i Norge før salg til forhandlere eller forbrukere.

Gebyr for tillatelse til ikke-ervervsmessig inn- eller utførsel av skytevåpen, våpendeler eller ammunisjon etter kgl.res. av 25. januar 1963 nr. 2 (del II, punkt 17, bokstav c) frafalles hvor søkeren er ansatt ved norsk utenriksstasjon eller ved fremmed stats utenrikske stasjon i Norge.

Kapittel 19. Bestemmelser om våpenkort

§ 19-1 Våpenkort til fysiske personer (individuell våpenkort)

Våpenkort til fysiske personer (individuell våpenkort) utstedes på fastsatt formular som påføres nummer og dato og underskrives av politimesteren eller den han bemyndiger.

Våpenkortet må inneholde opplysning om:

- a) innehaverens fulle navn, fødselsnummer og adresse,
- b) type, fabrikkmerke, kaliber og våpennummer på de skytevåpen - i tilfelle med tilhørende våpendeler vedkommende har tillatelse til å inneha.

§ 19-2 Våpenkort til juridiske personer (kollektivt våpenkort)

Våpenkort til juridiske person (kollektivt våpenkort) utstedes på fastsatt formular som påføres nummer og dato og underskrives av politimesteren eller den han bemyndiger.

Våpenkortet må inneholde opplysninger om:

- a) den juridiske persons fulle navn og adresse og organisasjonsnummer
- b) type, kaliber, fabrikkmerke og våpennummer på de skytevåpen - i tilfelle med tilhørende våpendeler - den juridiske person har tillatelse til å inneha.

Innehaver av kollektivt våpenkort plikter til enhver tid å holde politiet underrettet om hvem som er ansvarlig for innehaverens skytevåpen (våpendeler) og berettiget til å låne eller levere ut disse.

§ 19-3 Utstedelse av nytt våpenkort

Nytt våpenkort kan utstedes når:

- a) det tidligere utstedte kort er så skadd eller tilsmusset at det ikke egner seg til fortsatt bruk, eller
- b) det tidligere utstedte kort er stjålet eller på annen måte gått tapt.

Tap av våpenkort skal straks meldes til den politimester som har utstedt kortet. Meldingen skal være skriftlig og inneholde en kort forklaring om hvorledes kortet er tapt.

§ 19-4 Innlevering av våpenkort

Innehaver av våpenkort plikter å innlevere kortet til politiet når han overdrar eiendomsretten til skytevåpen til andre. Det samme gjelder hvis han mister skytevåpen eller våpnene inngår i hans konkursbo.

Avgår innehaveren av individuelt våpenkort ved døden, skal kortet innleveres til politiet.

Kapittel 20. Våpenregisteret

§ 20-1 Sentralt våpenregister

Politiet fører et sentralt våpenregister i henhold til retningslinjer gitt av Politidirektoratet.

Kapittel 21. Behandling av klager

§ 21-1 Behandling av klager

Vedtak som er truffet av politimesteren etter bestemmelsene i våpenloven av 9. juni 1961 nr. 1 med utfyllende bestemmelser kan påklages til Politidirektoratet, jf. våpenloven § 30.

Kapittel 22. Tilbakekall av våpenkort og midlertidig innlevering av våpen

§ 22-1 Tilbakekall av våpenkort og midlertidig innlevering av våpen

Politiet kan tilbakekalle våpenkortet hvis det antas at innehaveren pga. sykdom, alder eller lignende ikke lenger er i stand til å sørge for en sikker oppbevaring eller bruk av skytevåpenet.

Når politiet beslutter midlertidig innlevering av våpen, våpendeler eller ammunisjon ved forhåndsvarsel om tilbakekall av våpenkort, jf. våpenloven § 10 femte ledd, skal den midlertidige innlevering tidsbegrenses til 6 uker. Forlengelse av fristen kan bare skje dersom politiet før vedtak om tilbakekall av våpenkort kan treffes, må innhente ytterligere opplysninger som mottas så sent at fristen ikke kan overholdes.

Kapittel 23. Politiets kontroll

§ 23-1 Politiets kontroll med forhandlere og tilvirkere

Politiet fører kontroll med at:

- a) forhandlernes kvartalsoppgaver over lager og omsetning av skytevåpen (§ 5-2 siste ledd) stemmer med den fortegnelse det fører over de enkelte forhandlernes salg av skytevåpen (§ 5-2) og de meldinger det mottar om forhandlernes kjøp av våpen (§ 5-2),
- b) forhandlernes ammunisjonsprotokoll stemmer med de påbudte vedlegg (§ 5-3),
- c) forhandlernes forretnings- og lagerlokaler er i samsvar med de bestemmelser som til enhver tid gjelder om dette,

- d) forhandlerne oppbevarer skytevåpen og ammunisjon i samsvar med de bestemmelser som til enhver tid gjelder om dette (§ 5-4),
- e) forhandlerne ellers overholder de plikter de er pålagt.

§ 23-2 Politiets kontroll med våpeneiere

Ved kontroll av sivil oppbevaring av skytevåpen, våpendeler og ammunisjon, jf. våpenloven § 27a annet ledd, skal politiets forhåndsvarsel være mottatt av innehaveren av våpenkortet minst 48 timer før kontrollen finner sted. Kontrollen skal skje på de(t) sted(er) som anvises av våpeneier som oppbevaringssted for våpen, våpendeler og ammunisjon. Mangler våpen eller våpendeler som står oppført på vedkommendes våpenkort, skal vedkommende avkrevs en fyllestgjørende forklaring på hvor gjenstandene befinner seg, samt gis en kort frist til å fremlegge de aktuelle våpen/våpendeler for kontroll.

Tiende del. Overgangsbestemmelser og evaluering

Kapittel 24. Overgangsbestemmelser

§ 24-1 Lovlige uregistrerte hagler ervervet før 1. oktober 1990

Uregistrerte hagler ervervet lovlig før 1. oktober 1990 anses som "registreringspliktige våpen" og "skytevåpen" etter våpenforskriften kap. 14 inntil krav om etterregistrering trår i kraft.

§ 24-2 Erverv av hagleammunisjon til lovlige uregistrerte hagler

Hagleammunisjon kan frem til utløpet av fristen for etterregistrering av hagler ervervet før 1. oktober 1990, erverves mot fremvisning av våpenkort på andre våpen eller gyldig jegeravgiftskort.

§ 24-3 Eldre tidligere ikke registreringspliktige våpen

Den som før forskriftens ikrafttredelse innehar rifler og hagler med modellår før 1885 og pistoler og revolvere med modellår før 1871 kan beholde disse uten særskilt tillatelse.

§ 24-4 Innlevering av forbudt ammunisjon

Ammunisjon som er forbudt etter § 1-3 kan innleveres til politiet eller beholdes til bruk inntil 1 år etter forskriftens ikrafttredelse.

§ 24-5 Iverksetting av krav til alarm og sikkerhetsskap

Forskriftens krav til alarm og sikkerhetsskap, eller tilsvarende sikkerhetsnivå, må være oppfylt innen 1 år etter forskriftens ikrafttredelse.

§ 24-6 Bevilling til børsere

Børsere som var registrert i Foretaksregisteret i Brønnøysund og merverdiavgiftsmanntallet på fylkesskattekontoret før 1. januar 2002 kan etter søknad gis ny bevilling.

Kapittel 13. Administrative og økonomiske konsekvenser.

13.1 Administrative konsekvenser

Gruppens forslag til ny våpenforskrift innebærer i utgangspunktet ingen vesentlige endringer med hensyn til politiets forvaltning og kontroll med sivile skytevåpen. Enkelte forslag legger imidlertid opp til en mer aktiv oppfølging og kontroll fra politiets side. På den annen side innebærer forslaget på flere punkter en forenkling av politiets behandling av enkelte forvaltningsavgjørelser. Dette gjelder blant annet kravet om en såkalt jaktvåpengarderobe, som vil medføre at politiets arbeid med den enkelte ervervssøknad, samt eventuelle klagebehandling, blir betydelig redusert. Gjeldende praksis rundt vurderingen av hvilket behov som må godtgjøres for å erverve ytterligere jaktvåpen, har vært lite klare og det har utviklet seg ulik praksis i forskjellige politidistrikt. Gruppens forslag vil frigjøre mye tid som saksbehandlere i dag må bruke på å rettlede om og å undersøke forhold knyttet til disse spørsmål, samtidig som en stor del av klager på avslag, knytter seg nettopp til dette temaet. Det er således grunn til å forvente en vesentlig reduksjon i klagesaker. De ressurser som frigjøres gjennom disse endringer, vil kunne benyttes til å styrke politiets kontrollvirksomhet og forebyggende arbeide rettet mot våpeneiere og våpenmiljøer.

Forslaget om å innføre registreringsplikt på hagler ervervet før 1. oktober 1990 vil medføre en betydelig arbeidsbelastning for politiet. Antallet uregistrerte hagler i Norge er usikkert, men kan antas å være over 500.000. I de senere år har det totale antallet våpensøknader i Norge normalt vært om lag 50.000 saker pr år. Unntaket er 2004 hvor det ble behandlet 100.920 søknader. Dette skyldtes gjennomføring av det nasjonale våpenamnesti, men inkluderer også en rekke innregistreringer av hagler. Gruppen mener at oppgaven vil være håndterbar for politiet når det gis en rimelig tidsperiode for gjennomføringen. Vi vil her særlig påpeke at vurderingen av søknadene i de fleste tilfeller vil være enkle. Dette fordi det ikke skal gjennomføres noen vurdering av behov og fordi skikkethetsvurderingen vil være kurant for de som allerede innehar våpenkort på andre våpen. Gruppen foreslår at etterregistreringen skal gjennomføres innen et år etter forskriftens ikrafttredelse.

Gruppen har foreslått at dispensasjonsbestemmelser som i dag ligger i Politidirektoratet flyttes til politimestrene. En viktig administrativ konsekvens av dette er at det blir Politidirektoratet og ikke Justisdepartementet som blir klageinstans. Gruppen har sett det som lite heldig at departementet skal være klageinstans i et større antall enkeltsaker. En utfordring som vil følge av gruppens forslag om dette, er å unngå utvikling av for store forskjeller i forvaltningspraksis. Gruppen antar at dette må reguleres gjennom Politidirektoratets instruksjonsrett og vil vise til at vi anbefaler en sterkere sentralisering av distriktenes våpenforvaltning.

En fremtidig innføring av elektronisk innberetning fra våpenforhandlere vil innebære en raskere og rimeligere saksbehandling. Effekten av dette vil kunne gi besparelser både i de aktuelle forvaltningsledd innad i politiet, og tilsvarende i det private. Dette berøres ikke direkte av forslaget til forskrift, men bør vurderes nærmere ved iverksettelsen.

Gruppen har foreslått å fjerne relativt mange av de bestemmelser som dagens forskrift gir om saksbehandling. Dette fordi det er regler som ellers fremgår av forvaltningsloven og alminnelige forvaltningsmessige prinsipper. Noen regler foreslås også fjernet fordi det dreier seg om forhold som bør avklares ved intern instruks. Disse foreslåtte endringer vil ikke medføre noen administrative konsekvenser.

13.2 Økonomiske konsekvenser.

Etterregistrering av hagler vil som ovenfor nevnt innebære et betydelig arbeid for politiet. Det vil ikke være adgang til å finansiere dette ved gebyr, fordi våpenloven § 31, første ledd kun hjemler gebyr for søknad om ervervstillatelse. Her dreier det seg om våpen som allerede er lovlig ervervet, men som skal etterregistreres.

Den største økonomiske konsekvens av gruppens forslag er kravet om våpenskap fra første våpen. Dette vil også gjelde de som har lovlig uregistrert hagle. Vi har ikke foretatt noen beregning av kostnadene på dette. Det må imidlertid antas at det vil kunne være flere ti-tusen kanskje flere hundre tusen skap til 2-3.000 kr stykket. En av grunnene til at dette er så usikkert er at vi ikke vet hvor mange våpeneiere som har sine våpen i våpenskap selv om de ikke er forpliktet til det. Begrunnelsen for å pålegge våpeneiere slike utgifter er faren for tyveri, misbruk og ulykker. Her skal det presiseres at det viktigste er at våpenskap forhindrer mulighetene for at våpenet kommer i hendene på andre medlemmer av husstanden,

eksempelvis barn og ungdom. Antallet selvmord begått med skytevåpen i Norge er mellom 100 til 160 pr år. En ordning med obligatorisk sikring i skap vil med sikkerhet redusere antall selvmord og vådeskudd uten at vi har noen mulighet for å tallfeste dette. Det er imidlertid gruppens oppfatning at forslaget også er godt samfunnsøkonomisk begrunnet.

Gjennomføring av et nytt våpenamnesti vil også kreve at det avsettes ikke ubetydelige ressurser til formålet. Dette må utregnes nærmere under planlegging av tiltaket.

Kravet om nasjonal merking av våpen, i henhold til FN-protokollen om kontroll med handel med skytevåpen, vil først og fremst få betydning ved tilleggsmerking av våpen som importeres. Disse kostnadene vil formentlig bli relativt små.